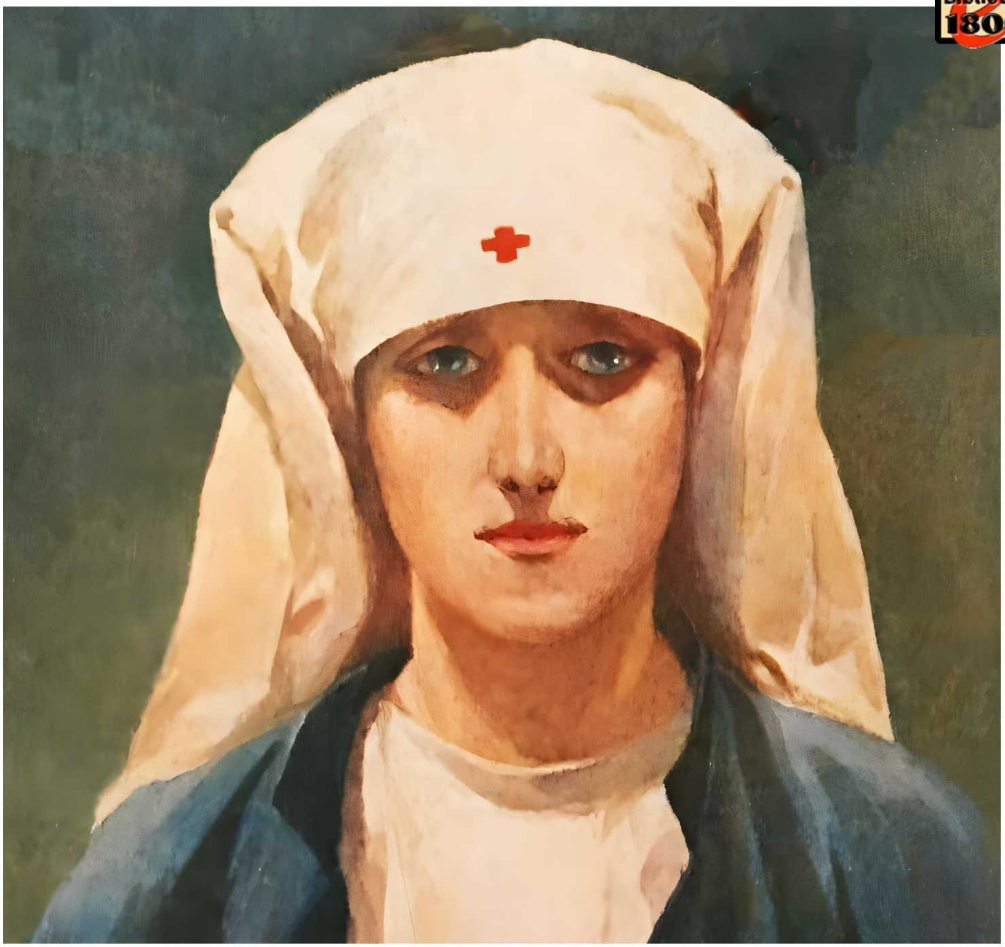

Maurice Leblanc

ARSÈNE LUPIN

Den gyldne trekant

Maurice Leblanc

Den gyldne trekant

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Maurice Leblanc: *Den gyldne trekant* er baseret på en norsk original, som er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+70 år.

Nærværende fordanskede og reviderede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International. Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Maurice Leblanc: *Den gyldne trekant* is based upon a Norwegian source in the public domain in countries where copyright is based upon Life+70 years.

This "danishized" and in parts newly translated edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. Coralie

Klokken var næsten halv syv, og skumringen allerede ved at lægge sig, da to soldater viste sig på det lille træbeplantede torv ved Musée Galièra, der hvor Rue de Chaillot og Rue Pierre-Charron støder sammen. Den ene bar infanteriets lyseblå kappe, den anden senegalernes uniform af ufarvet uld med ridebukser og en jakke med skærf – den uniform, som zouaverne og de afrikanske tropper har benyttet, lige siden krigen brød ud. Den ene af dem manglede det højre ben, den anden havde mistet sin venstre arm.

De gik rundt om den åbne plads med den smukke Silén-gruppe. Så standsede de. Infanteristen smed sin cigaret fra sig; senegaleseren tog den op og tog et par hurtige drag af den, slukkede den så ved at klemme den mellem tommel- og pegefingeren, og stak den i lommen. Alt dette blev gjort uden at sige et ord.

Omtrent samtidig kom to soldater ud fra Rue Galièra. Det var umuligt at afgøre, hvilken våbenart de tilhørte, for deres uniformer var en mærkelig sammenblanding af militære og civile genstande. Den ene bar en zouavs chechia, den anden en artillerists kepi. Den ene gik med krykker, den anden med to stokke. Disse to holdt sig i nærheden af aviskiosken ved fortovet.

Endnu tre nærmede sig, hver for sig, fra Rue Pierre Charron, Rue Brignoles og Rue de Chaillot: en enarmet jæger, en

haltende sapør og en marinesoldat med en hofteskade. De gik, stadig hver for sig, lige hen til et træ, som de støttede sig til.

Ikke et ord blev vekslet mellem dem. Ingen af de syv invalide soldater lod til at kende det mindste til nogen af de andre, eller gav det mindste tegn på, at de havde bemærket de andre. De stod alle fuldstændig ubevægelige, henholdsvis bag træerne, bag kiosken og bag Silén-gruppen. Og de få fodgængere, som den aften, den 3. april 1915, passerede torvet, som ikke fik særlig meget lys fra de tildækkede gadelamper, lod ikke til at bemærke de ubevægelige skikkelser.

Et ur slog halv syv. I samme øjeblik blev porten åbnet til et af de huse, som vendte ud mod torvet. En mand kom ud, lukkede porten efter sig, passerede Rue de Chaillot og gik rundt om den åbne plads foran museet. Det var en officer i kaki-uniform. Under den røde felthue med de tre guldsnore var hans hoved omviklet med en lærredsbandage, som skjulte hans pande og nakke. Han var høj og slank. Hans højre ben endte i en træklods med en gummifod. Han støttede sig til en stok.

Han forlod torvet og drejede ind på Rue Pierre-Charrons kørebane. Her vendte han sig og kastede et hurtigt blik rundt på sine omgivelser. Under sin inspektionsrunde kom han til et af træerne foran museet. Med håndtaget af sin stok puffede han let til en mave, som ragede lidt frem bag stammen. Maven blev øjeblikkelig trukket ind.

Officeren satte sig atter i bevægelse. Denne gang gik han lige ned ad Rue Pierre-Charron med Paris' centrum. Så nåede han Avenue des Champs-Élysées og fortsatte videre ad det venstre fortov.

Et par hundrede meter længere fremme lå et stort hus, der, efter hvad et flag viste, var blevet omdannet til lazaret. Officeren standsede et lille stykke fra det og indtog en afventende holdning, dog således at han ikke kunne ses af dem, som kom ud fra huset.

Klokken slog nu et kvarter i syv. Der gik endnu nogle minutter. Fem personer kom ud af huset, og lidt efter to til. Endelig viste sig en dame i vestibulen: en sygeplejerske iklædt en vid, blå kappe med Røde-Kors-tegnet.

"Der kommer hun!" sagde officeren.

Hun gik samme vej, som han var kommet, op gennem Rue Pierre-Charron, idet hun holdt sig på den højre side, og nåede så det punkt, hvor den skæres af Rue de Chaillot. Hendes gang var let, ubesværet og taktfast. Det lange slør flagrede i vinden. Trods den vide kappe så man, at hun havde en ungdommelig og smidig skikkelse. Officeren fulgte efter hende med en ligegyldig og åndsfraværende mine, mens han svingede med sin stok, som om han var ude på en spadseretur, som ikke havde noget egentlig mål.

I dette øjeblik var der ikke andre personer at se på denne del af gaden. Men så snart man var kommet forbi Avenue Monceau begyndte en bil, som holdt på avenuen, at køre langsomt i samme retning som sygeplejersken, men stadig i samme afstand fra hende.

Det var en droske. Og officeren bemærkede to ting ved den: for det første, at der sad to mænd inde i den, og for det andet, at den ene af dem hele tiden lænede sig ud af vinduet og talte meget ivrigt med chaufføren. Det lykkedes ham at fange et

hastigt glimt af denne mands ansigt. Det var prydet af et par kraftige moustacher, og han bar en grå filthat.

Sygeplejersken vedblev sin gang uden at vende sig. Officeren var gået tværs over gaden, og satte nu farten op. Han bemærkede, at bilen så småt var begyndt at øge farten, idet den nærmede sig den åbne plads foran museet.

Derfra hvor han stod, kunne officeren overskue hele torvet, men i mørket var det ham ikke muligt at skelne de syv invalider. Og der var ingen andre hverken kørende eller gående at se. Langt borte, hvor to avenuer krydsede hinanden, kunne man skelne to sporvogne, som passerede hinanden.

Kvinden lod heller ikke til at se noget, der kunne forurolige hende – i det mindste viste hun ikke noget tegn på bekymring. Og hun lod heller ikke til at bemærke bilen, som fulgte efter hende, for hun vendte sig ikke om en eneste gang.

Bilen vandt imidlertid ind på hende. Da den nåede torvet, var den kun en ti-femten meter fra sygeplejersken, og da hun, stadig uden at lægge mærke til noget, nåede de første træer, kom den endnu nærmere, forlod midten af kørebanen og begyndte at stryge tæt op til fortovskanten, mens manden, som havde lænet sig ud, havde åbnet døren og nu stod ude på trinnet.

Officeren gik endnu engang hurtigt over gaden. Han behøvede tilsyneladende ikke at frygte for at blive set, så fuldstændig var de to mænd optaget af det, de havde for. Han førte en lille fløjte op til munden – han ventede åbenbart, der skulle ske et eller andet.

Bilen standsede pludselig. De to mænd sprang ud, hver på sin side, og styrtede ind på fortovet nogle få skridt fra kiosken. I

samme øjeblik hørtes et forfærdeligt skrig fra kvinden og en skarp fløjten fra officeren. De to mænd greb fat i sygeplejersken og slæbte hende hen mod bilen – men så dukkede de syv sårede soldater frem, som var de groet ud af træstammerne, som havde skjult dem, og kastede sig over angriberne.

Kampen varede ikke længe – eller rettere sagt, der blev ingen kamp. Da chaufføren så, at angrebet mødte modstand, kørte han bort, så hurtigt han kunne. Hvad de to mænd angik, så indså de, at deres forehavende var mislykkedes, og da de nu blev truet af hævede stokke og krykker, for ikke at tale om den revolver, officeren sigtede på dem med, slap de kvinden og forsvandt i løb i Rue Brignoles' mørke.

"Afsted, alt hvad du kan, Ya-Bon!" sagde officeren til den enarmede senegaleser. "Fang mig en af dem og bring ham hjem!"

Han bød sygeplejersken armen. Hun skælvede over hele kroppen og lod til at være en besvimelse nær.

"Vær ikke bange, søster Coralie!" sagde officeren. "Det er mig, kaptajn Belval – Patrice Belval."

"Å, er det Dem, kaptajn," stammede hun.

"Ja; alle Deres venner er samlet for at forsvare Dem – alle Deres gamle patienter fra lazarettet."

"Tak, tak! – Og de to mænd?" tilføjede hun dæmpet med dirrende stemme.

"De flygtede. Men Ya-Bon er efter dem."

"Men hvad ville de dog mig? Og ved hvilket mirakel er I kommet her alle sammen?"

"Det kan vi altid tale om senere, søster Coralie. Lad os nu først tale om Dem. Hvor skal jeg tage Dem hen? Tror De ikke,

det er bedst, hvis De kommer med ind til mig og hviler Dem lidt efter den forskrækkelse?"

Med hjælp fra en soldat førte han hende hen til huset, som han havde lejet for mindre end en time siden. Søster Coralie lod ham gøre, som han ville. De gik ind i en lejlighed i første etage, ind i stuen, hvor der brændte en hyggelig kaminild. Han tændte det elektriske lys.

"Vær så god at sidde ned!" sagde han.

Hun sank straks ned i en stol, og kaptajnen gav forskellige ordrer:

"Poulard, find et glas inde i spisestuen. Og De, Ribrac, henter en karaffel koldt vand i køkkenet … Chatelain, skaf en flaske rom – eller nej, vent – søster Coralie bryder sig naturligvis ikke om rom, så …"

"Ja," sagde hun smilende, "bare et glas vand, hvis De vil være så god!"

Hendes kinder, som af naturen var noget blege, havde fået lidt af deres farve tilbage. Læberne blev atter røde, og hun smilede tillidsfuldt. Hendes tiltrækkende og indtagende ansigt havde rene, næsten for fine træk, en lys hud og et næsten naivt udtryk som hos et barn, der ser på livet med vidtåbne, nysgerrige øjne. De strålende sorte øjne, der kikkede ud under det glatkæmmede mørke hår, som var dækket af den hvide kappe, gav hende dog alligevel et temmelig energisk udseende.

"Se så!" udbrød kaptajnen muntert, da hun havde drukket vandet, "nu har De det bedre, ikke sandt, lille søster Coralie?"

"Meget bedre!"

"Gudskelov! Men det var ellers et slemt eventyr. Nu kan vi vel tale lidt om det? – Buk for søster Coralie, drenge. – Hvem skulle

have troet, dengang hun gik og puslede om os, at vi en dag skulle få lejlighed til at hjælpe hende, og børnene få lejlighed til at pusle om deres lille moder?"

De trængte sig alle omkring hende, henrykte ved at gense hende. Og hun trykkede glad og smilende deres hænder.

"Nå, Ribrac, hvordan går det med benet?"

"Udmærket, søster Coralie."

"Og De, Vitinel, med såret i skulderen?"

"Det mærker jeg slet ikke mere!"

"Og De, Poulard? Og De, Jorisse?"

Hun var helt rørt ved at møde dem igen, alle disse mænd, som hun kaldte sine børn. Og Patrice Belval udbrød:

"Så, så, lille søster Coralie, – jeg tror min sandten, De græder! Ja, det var jo sådan, De greb os om hjertet. Når vi lå der på vore smertenslejer, så vi jo, hvordan De fik tårer i øjnene, når vi gjorde vold på os selv for at holde vore klageskrig tilbage. De græd for os, søster, og så bed vi tænderne så meget hårdere sammen."

"Og jeg græd så meget mere," sagde hun, "netop fordi I var så bange for at gøre mig bedrøvet."

"Og nu i dag græder De igen. De er alt for blødhjertet. – De holder af os, og vi holder af Dem. Det er da ikke noget at græde for. Så, lille søster, smil nu lidt! – Se, der kommer Ya-Bon, han ler altid."

Hun rejste sig hurtigt.

"Tror De, han har fået fat i nogen af dem?"

"Om jeg tror? Jeg sagde jo til Ya-Bon, at han skulle slæbe en af dem herhen, så det gør han jo nok! – Jeg er bare bange for …"

De var kommet ud i entreen. Senegaleseren stod allerede i døren. Med den højre hånd havde han fat i nakken på en mand – eller rettere sagt en skikkelse, der hang som en klud, og som han holdt ud i en arms længde fra sig, næsten som en kludedukke.

"Slip ham," sagde kaptajnen.

Ya-Bon løsnede grebet. Manden sank om på gulvet.

"Det var nok det, jeg var bange for!" sagde officeren. "Ya-Bon har kun sin højre hånd, men når den hånd har fat i struben på nogen, så er det et rent under, hvis vedkommende ikke bliver kvalt. Det har tyskerne allerede fået at føle."

Ya-Bon var en kæmpe med kulsort hud og uldhår. Et tomt ærme hang ned fra venstre skulder, og på brystet bar han to medaljer. Ya-Bon havde fået den ene kind, det halve af underkæben, halvdelen af munden og det meste af ganen knust af en granatstump. Den anden halvdel af munden var trukket op til øret ligesom et smil, som aldrig ophørte, og som virkede så meget mere mærkeligt, som den beskadigede del af ansigtet, der var repareret, så godt det lod sig gøre, var fuldstændig ubevægeligt.

Desuden havde Ya-Bon fuldstændig mistet evnen til at tale. Han var kun i stand til at udstøde nogle uartikulerede lyde, mellem hvilke hans kælenavn Ya-Bon ustandselig forekom.

Han udtalte det netop nu med en meget tilfreds mine, idet han skiftevis så på sin herre og sit offer som en veldresseret jagthund, der står ved den fugl, den har apporteret.

"Udmærket!" sagde officeren til ham. "Men næste gang må du gå lidt mere forsigtigt til værks!"

Han bøjede sig ned over manden og følte på hans hjerte, og da han mærkede, at han kun var besvimet, sagde han til sygeplejersken:

"Kender De ham?"

"Nej."

"Er De sikker? De har aldrig set det ansigt før?"

Det var et stort ansigt med grove linjer og sort hår, som glinsede af pomade, og et kraftigt, tæt skæg. Mandens klæder var af mørkeblåt cheviot og smukt syede, og kunne tyde på at han sikkert var velsitueret.

"Aldrig – aldrig!" erklærede pigen.

Kaptajn Belval undersøgte mandens lommer. De indeholdt ingen papirer, som kunne fortælle dem, hvem han var.

"Godt!" sagde han og rejste sig. "Så venter vi, til han kommer til sig selv, så vi han forhøre ham. Ya-Bon, bind hans hænder og fødder, og bliv her i entreen hos ham. I andre kan godt gå hjem – det er på den tid, hvor man bør være indendøre. Sig nu farvel til søster Coralie og stik så af."

Da de havde sagt farvel, og han havde fulgt dem ud, gik han tilbage til søster Coralie, førte hende ind i dagligstuen og sagde:

"Lad os nu tale lidt om, hvad der er sket. Før vi prøver at finde en forklaring, må De høre, hvad jeg har at sige."

De satte sig foran den flammende kaminild. Patrice Belval skød en skammel ind under søster Coralies fødder og slukkede et lys, som lod til at genere hende. Da han havde overbevist sig om, at hun havde det bekvemt, sagde han:

"Som De ved, forlod jeg lazarettet for en uge siden, og bor nu ved Boulevard Maillot i Neuilly i det hjem, som er indrettet dér for rekonvalescenterne fra lazarettet. Jeg sover der om natten,

og om morgenen får jeg behandlet mine sår og lagt nye forbindinger. Resten af min tid driver jeg rundt, spiser hvor det falder mig ind og går rundt og hilser på mine venner. I formiddags ventede jeg en af dem på en café ved boulevarden, og der overhørte jeg slutningen af en samtale. Jeg må først forklare Dem, at lokalet er delt af en skillevæg, som er omkring to meter høj, således at cafegæsterne sidder på den ene side og de spisende gæster på den anden. – Jeg sad alene på cafésiden, og de to mænd, som talte, sad på den anden side, så jeg ikke kunne se dem, og de troede sikkert, de var alene, for de talte meget højt – højere end de burde, at dømme efter de ting, de talte om. Jeg noterede det hele op her i min lommebog."

Han tog en notesbog op af lommen og vedblev:

"De bemærkninger, som fangede min opmærksomhed af grunde, som De snart vil kunne forstå, var fortsættelsen af nogle andre udtalelser, som handlede om nogle gnister, faktisk en hel regn af gnister, som allerede havde vist sig to gange før krigen; en slags natlige signaler, hvis gentagelse de ville holde udkig efter for at kunne handle hurtigt, lige så snart de indtraf igen. – Dette giver Dem ikke anledning til nogen reflektioner?"

"Nej. – Hvorfor spørger De om det?"

"Jo, nu skal De høre! – Det er sandt, jeg glemte vist at sige, at de to herrer talte et meget korrekt engelsk, men alligevel med en fremmed accent, som røbede, at ingen af dem var englændere. Nu skal De høre, hvad de sagde, ord til andet:

'Ja, kort og godt' – sagde den ene – 'så er det hele planlagt. De og han skal være på det bestemte sted lidt før klokken halv syv i aften.'

'Javel, hr. oberst. Vi skal være der. Vi har sørget for en bil.'

'Godt! Husk, at pigebarnet forlader sygehuset klokken syv.'

'De kan være ganske rolig, der er ikke noget at tage fejl af. Hun går jo altid den samme vej, ad Rue Pierre-Charron. Det vil komme til at ske på torvet for enden af Rue Chaillot. Selv om der skulle være andre i nærheden, vil de ikke kunne nå at redde hende – vi opererer alt for hurtigt.'

'Og De er er sikker på Deres chauffør?'

'Vi betaler ham så rigeligt, at vi nok mener, vi kan stole på ham.'

'Godt. Jeg venter jer på det aftalte sted med en bil. Pigen kan overgives til mig, og fra det tidspunkt vil vi være herrer over situationen.'

'Og De vil være herre over pigen, oberst – det er ikke så dårligt for Dem, for hun er forbandet smuk!'

'Ja, meget smuk!'

De to mænd lo råt, og forlangte så regningen. Jeg rejste mig straks og gik hen mod døren til boulevarden, men kun den ene af dem kom ud den vej, en mand med et stort, hængende overskæg og en grå filthat. Den anden var gået gennem døren til gaden på den anden side. Der var kun én vogn at få fat i; den tog manden, og jeg måtte opgive tanken om at forfølge ham. Men … da jeg jo ved, at De forlader sygehuset klokken syv hver aften, og at De går ad Rue Pierre-Charron, så havde jeg jo grund til at tro …"

Kaptajnen tav. Søster Coralie sad meget alvorlig og tænkte sig om. Så spurgte hun:

"Hvorfor advarede De mig ikke?"

"Advarede Dem?" udbrød han. "Men hvis det nu viste sig, at det slet ikke var Dem, det drejede sig om? – Og selv om det var,

hvordan skulle jeg så have fået Dem til at passe på? Hvis deres første forsøg slog fejl, ville Deres fjender jo blot lægge en ny fælde, og vi, som jo ikke kendte dem, ville ikke kunne forhindre det. Nej, det bedste var at tage kampen op. Derfor engagerede jeg en lille gruppe af Deres gamle patienter, og da den ven, jeg skulle møde, netop bor her ved torvet, bad jeg ham, om han ville stille sin lejlighed til min rådighed fra klokken seks af. Og nu ved De så lige så meget som jeg selv. Hvad mener De om det?"

Hun rakte ham hånden.

"Jeg vil tro, De har reddet mig fra en ukendt fare, som lader til at have været meget stor. Jeg takker Dem."

"Nej, nej. Jeg kan ikke tage imod nogen tak. Jeg er kun glad for, at det lykkedes. Hvad jeg derimod gerne vil vide er, hvad De tænker om hele denne historie."

Hun svarede uden at betænke sig:

"Jeg har slet ingen mening. Ikke ét ord, ikke en eneste af de detaljer, De har fortalt mig, giver mig nogen som helst antydning om, hvad det drejer sig om."

"Har De nogen fjender?"

"Nej, ikke nogen personlige – så vidt jeg da ved."

"Og den mand, som de to angribere skulle overlade Dem til, og som sagde, han kendte Dem?"

"Kan ikke enhver kvinde risikere at blive forfulgt mere eller mindre åbenlyst?" sagde hun med en let rødmen. "Men jeg kan nu ikke tænke mig, hvem det kan have været."

Kaptajnen tav et øjeblik, før han fortsatte:

"Vort eneste håb om at få sagen opklaret er altså at forhøre vores fange. Og nægter han at svare, overgiver jeg ham til

politiet, som nok skal komme til bunds i sagen."

Pigen fo'r sammen:

"Politiet?"

"Ja, naturligvis. Hvad skulle jeg ellers stille op med ham? Han tilhører politiet."

"Nej, nej!" udbrød hun heftigt. "Ikke for alt i verden! Er det da kommet så vidt med mig? Jeg skulle give møde i retten … få mit navn indblandet i sådan en affære? Jeg vil ikke have mit navn i folkemunde!"

"Men, lille søster, jeg kan jo ikke …"

"Å, jeg beder Dem, jeg besværger Dem som min ven, find en anden udvej, men lad mig ikke blive omtalt! Jeg vil ikke have, at der skal tales om mig."

"De skal ikke blive omtalt, søster Coralie, det lover jeg Dem!"

"Hvad har De da i sinde at gøre med manden?"

"Nå, ja," sagde han smilende, "jeg vil nok begynde med at spørge ham høfligt, om han nok vil være så venlig at svare mig på mine spørgsmål; derpå vil jeg takke ham for hans fine opførsel over for Dem; og endelig vil jeg bede ham om at havde den godhed at forsvinde."

Han rejste sig.

"Vil De tale med ham, søster?"

"Nej," sagde hun, "jeg er så træt. Vil De ikke selv forhøre ham – bagefter kan De jo så fortælle mig resultatet."

Hun lod virkelig til at være fuldstændig udmattet af alle disse sindsbevægelser og anstrengelser. Kaptajnen gik ud og lukkede stuedøren efter sig. Hun hørte ham sige:

"Nå, Ya-Bon, hvordan går det med din fangst? Intet nyt at melde? – Nå, min gode herre, har De fået vejret igen? Ja, jeg ved

jo nok, at Ya-Bon kan være lidt hårdhændet. – Men hør, hvad skal det betyde? Han svarer ikke. Hvad er der i vejen? Hvad pokker er det … jeg tror min salighed …"

Han udstødte et råb. Sygeplejersken løb hen mod døren til entreen, men mødte kaptajnen i døråbningen, hvor han forsøgte at spærre hende vejen.

"De skal ikke komme ud," sagde han ophidset. "Det er ikke til nogen nytte."

"Men De er jo såret!" udbrød hun.

"Jeg?"

"Der er blod på Deres manchet."

"Ja, men det betyder ikke noget. Det må være fra ham."

"Så er *han* altså såret?"

"Ja – han bløder i hvert tilfælde fra munden."

"Har Ya-Bon taget så hårdt på ham?"

"Det er ikke Ya-Bon, som er skyld i det."

"Hvem så?"

"Hans medskyldige!"

"Er de da kommet her tilbage?"

"Ja – og de har dræbt ham."

"Men det er umuligt!"

Hun løb uden om ham og hen til fangen. Han lå ubevægelig. Hans ansigt var dødblegt. Omkring hans hals lå der en ganske tynd snor af rød silke med et spænde i hver ende.

2. Højre hånd og venstre ben

"Ja, søster Coralie, nu er der så én skurk mindre til her i verden!" sagde Patrice Belval, da han havde ført sygeplejersken tilbage til stuen og holdt et kort forhør over Ya-Bon. "Vi må huske på hans navn – jeg fandt det indgraveret på hans ur: Mustapha Rovaliof. Det er helt sikkert navnet på en stor slyngel."

Han talte nu munter og uden mindste sindsbevægelse i stemme, og fortsatte, mens han gik frem og tilbage i stuen:

"De og jeg, lille søster, som har været vidner til så mange tragedier og set så mange prægtige mennesker dø, vil ikke spilde vore tårer på en hr. Mustapha Rovaliof, som er blevet myrdet af sine kammerater – ikke engang en ligtale. Ya-Bon har nu taget ham under armen, og når han om et øjeblik finder, at der ikke er andre ude på gaden, så går han efter min ordre hen og kaster den herre over stakittet ind i museets have. Stakittet er højt, men Ya-Bons højre arm kender ikke til forhindringer. Og dermed vil den sag være ude af verden, søster Coralie. De vil ikke blive omtalt nogen steder … men denne gang vil jeg nu alligevel gøre krav på et lille ord til tak."

Han gjorde et ophold og lo muntert.

"Ja, et lille ord til tak – men ingen komplimenter! Jeg er jo i virkeligheden en rigtig dårlig beskytter. De slubberter var mere durkdrevne end jeg, når de kunne lægge hånd på min fange lige for næsen af mig. Hvorfor pokker forudså jeg ikke, at den anden bortfører ville løbe lige hen og fortælle, hvad der var sket,

til den tredje mand – ham, som ventede med en bil – og at de så begge ville komme tilbage og forsøge at redde deres kammerat. De må være kommet, mens vi sad og talte sammen, være brudt ind gennem køkkenet og gennem den lille dør mellem spisekammeret og entreen ind, hvor fyren lå på sofaen, stadig bevidstløs og forsvarligt bundet. Hvad skulle de gøre? Det ville være umuligt at få ham ud gennem entreen uden at alarmere Ya-Bon. Men hvis de ikke fik ham skaffet bort, ville han sikkert tale over sig, røbe sine medskyldige, og ødelægge en ellers god og velgennemtænkt plan. Den ene af dem må så ganske forsigtigt have vovet sig frem, lagt snaren om halsen på manden, stukket enden gennem spændet og trukket til. Ikke en lyd, end ikke et suk! Hele operationen er foregået ganske stille. Vi kommer, vi dræber, vi går igen. Farvel – nummeret er lykkedes, og vor ven skal nok holde sin mund."

Kaptajn Belvals munterhed voksede.

"Ja, vor ven skal nok holde sin mund!" gentog han, "og i morgen finder politiet hans lig bag et havehegn, og forstår ikke et muk af det. Og det gør vi heller ikke, lille søster – vi får næppe nogensinde at vide, hvorfor disse mænd ville bortføre Dem. Desværre! Jeg duer ikke til at være beskytter, og som detektiv betragtet, er jeg under alt kritik."

Han vedblev at trave frem og tilbage på gulvet. Den omstændighed, at hans ben, eller rettere hans fod, var amputeret, lod ikke til at genere ham synderligt, og da knæleddet jo havde bevaret bevægeligheden, var det kun en smule rytme i bevægelsen, han manglede. Hans statelige skikkelse gjorde også sit til, at hans skade var mindre

iøjnefaldende, og han bar tilsyneladende sin skæbne med fuldkommen ligegyldighed.

Han havde et åbent og ærligt ansigt, solbrændt og vejrbidt, med et muntert og frimodigt udtryk. Han så ud til at være omkring tredive år gammel.

Han standsede sin gang og betragtede søster Coralie; hendes smukke profil tegnede sig skarpt mod ildskæret fra kaminen. Så satte han sig ned ved siden af hende.

"Jeg ved slet intet om Dem," sagde han venligt. "På sygehuset kalder lægerne og sygeplejerskerne Dem for madame Coralie – vi patienter foretrak at sige lille søster. – Hvad hedder De – er De ugift? – eller har De en mand, eller er De enke? Hvor bor De? Ingen ved det. De kommer hver dag ved samme tid og går altid den samme vej. Undertiden bliver De fulgt eller hentet af en gammel tjener med langt, gråt hår og skæg og med et par store, mørke briller på næsen. Somme tider venter han på Dem, og så sidder han altid på den samme bænk i den overdækkede gård. Man har stillet ham spørgsmål, men han svarer aldrig på dem. Så derfor ved jeg kun én ting om Dem – nemlig at De er inderlig god – og – det må jeg nok have love at sige – guddommelig smuk. Og det er vel netop fordi jeg intet ved om Deres liv, at jeg forestiller mig, at det må være meget hemmelighedsfuldt og sandsynligvis også trist. De gør indtryk af at leve i sorg og uro, og at være en ensom kvinde. Der er nok ingen, som har påtaget sig den opgave at gøre Dem lykkelig og passe på Dem? Derfor har jeg længe tænkt på noget og ventet på en lejlighed til at sige Dem det. Jeg har tænkt på, at De kunne trænge til en ven, en broder – en broder, som kunne råde Dem og beskytte Dem. – Har jeg ikke ret, lille søster?"

Mens han talte, var det ligesom Coralie trak sig tilbage ind i sin skal og øgede afstanden imellem dem, som om hun ikke ville indlade sig på nogen samtale om sit privatliv eller tillade ham at trænge ind i de skjulte regioner, han talte om.

"Nej," sagde hun dæmpet, "De tager fejl. Mit liv er ganske almindeligt. Jeg har ikke brug for nogen beskytter."

"Har De ikke brug for nogen beskytter?" udbrød han, endnu mere ivrig end før. "Men tænk dog på dem, som netop ville bortføre Dem! Og den intrige, man må have spundet imod Dem! En intrige, som Deres angribere er så bange for at få røbet, at de griber til mord for ikke at få den afsløret. Er det da ingenting? Er det måske kun indbildning, når jeg siger, at De er omgivet af farer, at De har fjender, som ikke viger tilbage for noget, at De må beskyttes mod deres angreb, og at jeg, hvis De afslår den hjælp, jeg tilbyder ..."

Hun vedblev at være tavs, virkede endnu mere afvisende, næsten fjendtlig. Officeren slog den knyttede hånd i bordet, lænede sig frem mod hende og fortsatte i en resolut tone:

"Hvis De afslår den hjælp, jeg tilbyder ... vil jeg tvinge Dem til at modtage den!"

Hun rystede på hovedet.

"Tvinge Dem til at modtage den!" gentog han bestemt. "Det er min pligt og min ret!"

"Nej," sagde hun lavmælt.

"Min absolutte ret!" sagde kaptajn Belval. "Og det af en grund, som opvejer alle andre, og som gør det unødvendigt for mig at spørge om lov."

"Hvad mener De?"

"Jeg elsker Dem."

Han sagde dette ganske roligt, ikke som en elsker, der vover sig frem med en blufærdig tilståelse, men snarere som en mand, der er stolt over sine følelser, og glad ved at få en lejlighed til at tilstå dem.

Hun slog øjnene ned og rødmede, og han udbrød triumferende:

"Lille søster – De er nødt til at finde Dem i at høre, hvad jeg siger. Jeg kommer ikke med lidenskabelige udbrud, ingen suk eller store gebærder. Kun tre små ord, som jeg siger uden at falde på knæ. Og det falder mig så meget lettere at sige det, som De allerede udmærket ved det. Ja, Coralie – De ved godt, jeg elsker Dem, og De har vidst det lige så længe som jeg selv. De så min kærlighed spire frem, da Deres kærlige små hænder berørte mit feberglødende hoved. De andres hænder var mig kun en plage. Men Deres var som kærtegn, ligesom medlidenheden i Deres blik og de tårer, De fældede over mine smerter. Og kan overhovedet nogen se Dem, uden at elske Dem? De syv patienter, som før var her, elsker Dem, søster Coralie. Ya-Bon tilbeder selve den jord, De træder på. Men de er menige, og kan intet sige. Jeg er derimod officer, og jeg taler uden at genere mig."

Coralie havde lagt hænder mod sine brændende kinder og sad helt stille, foroverbøjet.

"De forstår, hvad jeg mener, ikke sandt?" fortsatte han med hævet stemme. "Når jeg siger, at jeg taler uden at tøve og uden forlegenhed? Hvis jeg før krigen havde været, hvad jeg nu er – en lemlæstet mand – ville jeg ikke har optrådt så sikkert – jeg ville have tilstået min kærlighed ydmygt og tigget om tilgivelse for min dristighed. Men nu! – Tro ikke, lille søster Coralie, at

jeg sidder her ansigt til ansigt med den kvinde, jeg elsker, og tænker på min legemsfejl. – Nej – jeg har ikke et øjeblik nogen følelse af, at jeg kunne forekomme latterlig eller fordringsfuld i Deres øjne."

Han holdt et øjeblik inde, ligesom for at samle styrke, rejste sig så, og fortsatte:

"Og sådan må det nødvendigvis være. Menneskene må forstå, at de, som er blevet lemlæstet i denne krig, ikke betragter sig som udstødte, som mænd med fejl – men som fuldstændig normale mennesker. – Ja, netop normale! – Kun et ben – og hvad så? Lider mandens hjerne eller hjerte måske noget af den grund? Blot fordi krigen har frataget mig en arm eller et ben, skulle jeg så ikke have lov at elske en kvinde uden at risikere et afslag fra hende, eller bilde mig ind, at hun havde medlidenhed med mig? – At hun beklager mig? Vi vil ikke have, at en kvinde skal beklage os eller anstrenge sig eller gøre vold på sig selv for at elske os – eller at hun selv følte det som en barmhjertighedsgerning. Hvad vi forlanger af kvinderne og af verden i almindelighed, er at være fuldstændig ligestillede med alle dem, som ikke har lidt vor skæbne, enten det så skyldes deres held eller deres fejhed."

Kaptajnen slog igen i bordet.

"Ja, fuldstændig ligestillede! Vi gør alle, enten vi så har mistet en arm eller et ben, er blind, lemlæstede eller døve, krav på at blive regnet for lige så gode som alle andre – måske endnu bedre! Skulle folk, som har mistet deres førlighed i kampen mod vores fælles fjende, stå tilbage for dem, som har siddet hjemme og varmet fødderne ved kakkelovnen? Vi forlanger vor plads i solen lige så vel som de andre. Der findes ingen lykke,

som vi ikke har ret til, og intet arbejde, vi ikke kan deltage i, hvis vi blot får lidt øvelse. Ya-Bons højre hånd alene er allerede lige så meget værd som et hvilket som helst par hænder i hele verden, og kaptajn Belvals venstre ben gør ham i stand til at marchere med otte kilometers fart i timen, hvis det skulle falde ham ind."

Han brast i latter.

"Højre hånd og venstre ben – venstre hånd og højre ben – hvad betyder det, hvad vi har mistet – når blot vi forstår at bruge det, der er tilbage? Står vi måske tilbage for nogen? Hvad enten det gælder at hævde vor stilling eller formere vor slægt, er vi jo lige så gode som før. – Måske til og med bedre! Jeg vover at påstå, at de børn, vi skænker vort fædreland bliver lige så velskabte som alle andre, bortset fra at de tillige har fået en glimrende arv af mod og dygtighed. Se, det er det, vi taler for, lille søster. Vi nægter at indrømme, at vort træben holder os tilbage eller at vi ikke skulle kun stå oprejst ved vore krykker, lige så godt som på ben af kød og knogler. Vi anerkender ikke, at kærligheden til os skulle være nogen form for offer eller at man skal kalde det heltemod, når en pige har den ære at ægte en blind soldat! Endnu engang: vi er ikke væsener, som står uden for det almindelige samfund. De kan jo nok forstå, at i et land som Frankrig, hvor man møder hundredtusinder af lemlæstede mænd, kan opfattelsen af, hvad der gør et menneske fuldstændigt, ikke vedblive at være så fast og firkantet som det engang var. I den nye menneskehed, som er under dannelse vil der findes mænd med to arme såvel som mænd med kun én, præcis som der findes både lyshårede og mørke, mænd med fuldskæg og mænd uden. Og de vil alle være

fuldstændig normale og føre det liv, som passer dem, uden at de nødvendigvis skal være i besiddelse af alle deres lemmer. Og da mit liv nu er knyttet sammen med Deres, Coralie, og min lykke afhænger af Dem, så ville jeg ikke vente længere med at holde min lille tale. Jeg kunne sige en hel del mere om det emne, men alt kan jo ikke siges på en gang."

Han holdt inde; søster Coralies tavshed virkede hæmmende på hans iver. Hun havde ikke rørt sig, siden han ytrede det første ord om kærlighed. Hun støttede hovedet i hænderne, og det rykkede krampagtigt i hendes skuldre.

Han bøjede sig frem, tog uendelig varsomt de slanke fingre bort og blottede hendes smukke ansigt.

"Hvorfor græder du, lille søster?"

Han tiltalte hende med *du* nu, men hun tog sig ikke af det. Mellem en mand og den kvinde, som har set efter hans sår opstår der et særligt forhold; og kaptajn Belvals maner var, skønt temmelig familiær, dog stadig fuld af respekt, så at det ikke var muligt at blive fornærmet på ham.

"Har *jeg* nu fået Dem til at græde?"

"Nej," sagde hun med lav stemme, "det er jer alle sammen, som virker så gribende på mig. Jeres mod, jeres stolthed og den styrke, I tager skæbnen med. Selv den mest ulykkelige af jer hæver sig over sin natur, uden at det koster ham nogen anstrengelse, og jeg kender ikke noget smukkere end netop denne koldblodige karakterstyrke."

Han satte sig ned ved siden af hende.

"De er altså ikke vred på mig for at sige … det, jeg sagde til Dem før?"

"Vred på Dem?" sagde hun. "Nej, alle kvinder tænker jo på samme måde som De. Hvis kvinderne skulle skænke deres venskab bort til dem, som kom hjem fra krigen, ville de sikkert vælge dem, som havde lidt mest."

Han rystede på hovedet.

"Jeg forlanger mere end blot venskab, og jeg forlanger et mere bestemt svar på det, jeg har sagt. Skal jeg gentage mine ord?"

"Nej."

"De vil altså svare?"

"Jeg vil svare Dem … at De aldrig mere må gentage de ord."

Hans ansigt antog et alvorligt udtryk.

"De forbyder mig det?"

"Ja."

"Så lover jeg Dem, at jeg ikke skal gentage dem – før jeg møder Dem næste gang."

"De møder mig aldrig mere," hviskede hun.

Kaptajn Belval smilede.

"Ja så! Og hvorfor skulle jeg så aldrig møde Dem mere, lille søster?"

"Fordi jeg ikke ønsker det."

"Og af hvilken grund, om jeg tør spørge?"

"Hvilken grund?"

Hun så alvorligt på ham og sagde langsomt:

"Fordi jeg er gift."

Belval blev slet ikke bragt ud af fatning ved disse ord. Han sagde tværtimod i den mest rolige tone:

"Så må De gifte Dem om igen. Deres mand er sikkert gammel, og De elsker ham ikke. Så han må kunne indse, at hvis der er en anden, som elsker Dem …"

"Vær rar og hold op med at spøge!"

Han greb hendes hånd, idet hun rejste sig op for at gå.

"De har ret, lille søster! Og jeg beder om forladelse for, at jeg ikke har talt om så alvorlige sager på en mere alvorlig måde. Det gælder livet for os begge. Jeg er overbevist om, at vi begge drages mod hinanden; og derfor er Deres svar ikke det rigtige. Jeg forlanger intet af Dem, men jeg venter alt af skæbnen, som vil føre os sammen!"

"Nej," sagde hun.

"Jo," erklærede han, "sådan vil det gå til."

"Nej, det vil ikke. Det vil ikke gå til på den måde. – De må give mig Deres æresord på, at De ikke vil forsøge at træffe mig igen, og at De ikke vil forsøge at få mit rigtige navn at vide. Jeg ville have være mere imødekommende, hvis De havde ladet Dem nøje med at ville være min ven. – Men den tilståelse, De netop gav mig, rejste en mur imellem os. Jeg ønsker ingen – *ingen* – ingen ind i mit private liv!"

Hun fremsatte denne erklæring med en vis heftighed og søgte samtidig at rive sin arm løs. Patrice Belval modstod hendes anstrengelser og sagde:

"De har uret. De har ikke ret til at udsætte Dem for farer som dette. – Tænk Dem om!"

Hun skubbede ham til side. Derved kom hun til at skubbe til en lille taske, hun havde sat fra sig på kamingesimsen. Den faldt på gulvet, gik op, og der faldt nogle småting ud på gulvet; hun samlede dem op. Kaptajnen bøjede sig ned for at hjælpe hende.

"Her," sagde han, "De glemte denne."

Det var en lille æske af flettet strå, som også var gået op; man kunne ane kuglerne i en rosenkrans i den. Kaptajn Belval så på dem.

"Det var mærkeligt – ametyster – og så denne gammeldags guldfiligranindfatning … Det er sært at støde på samme materiale og samme slags arbejde."

Han forundring var så iøjnefaldende, at søster Coralie spurgte:

"Hvad er der i vejen?"

Han holdt en kugle, der var lidt større end de andre, mellem fingrene. Den var knækket midt over.

"Det er et mærkeligt tilfælde," sagde han, "så ufatteligt, at jeg næppe vover … men der er jo let at finde ud af. Men først et enkelt spørgsmål: Hvem har givet Dem denne rosenkrans?"

"Det er der ingen, som har. Jeg har altid haft den."

"Men den må da have tilhørt nogen før Dem?"

"Sikkert min moder."

"Deres moder?"

"Ja, det antager jeg, ligesom alle de andre smykker og ædelsten, hun efterlod mig."

"Er Deres moder da død?"

"Ja, hun døde, dengang jeg var fire år. Jeg har kun en ganske vag erindring om hende. Men hvad har det at gøre med rosenkransen?"

"Det er fordi … fordi … at den ametyst er knækket."

Han knappede sin våbenfrakke op og tog et ur frem fra vestelommen. Der hang nogle forskellige småting ved kæden; en af dem var en halv ametystkugle – knækket over på midten og i en filigranindfatning. De to ametyster var af samme

størrelse og farve, og var indfattet i samme slags filigranarbejde.

Coralie og Belval så uroligt på hinanden. Hun stammede:

"Det må være en tilfældighed – kun en ren og skær tilfældighed."

"Det ville jeg tro," sagde han. "Men hvad nu, hvis disse to halvdele passer sammen?"

"Det er umuligt!" sagde hun, helt forskrækket over, hvor let det var at frembringe et indiskutabelt bevis.

Officeren besluttede sig imidlertid til at prøve. Han førte halvkuglerne sammen. Han tøvede et øjeblik, før han pressede dem mod hinanden. De passede nøjagtigt sammen. De knækkede stenes fremspring og indskæringer passede fuldstændigt til hinanden. De to ametyster var to halvdele af den samme kugle. Når man holdt dem sammen, dannede de et sluttet hele.

Der blev en lang pause, fuld af en mystisk spænding. Så sagde kaptajn Belval dæmpet:

"Jeg ved heller ikke ganske bestemt, hvorfra min kugle stammer. Lige fra jeg var barn har jeg haft den liggende sammen med en del forskellige, værdiløse småting, som jeg opbevarede i en æske – urnøgler, gamle ringe og den slags. Hvor noget af det kom fra, ved jeg ikke. Men det er ganske tydeligt, at den største kugle i denne rosenkrans engang er gået i stykket, og dens ene halvdel hænger nu ved min urkæde. De og jeg ejer altså hver vores halvdel af en ametyst, som en anden har ejet for mere end tyve år siden."

Han gik hen til hende og sagde i samme alvorlige, dæmpede tone:

"De protesterede, da jeg før sagde, at skæbnen nok ville føre os sammen. Gør De stadig det? For når alt kommer til alt, er dette en så ejendommelig tilfældighed, at vi ikke har lov til at betragte det som andet end skæbnen, eller også findes der en virkelig kendsgerning, som beviser at Deres og mit liv engang har berørt hinanden på et eller andet hemmelighedsfuldt punkt, og at de vil mødes igen i fremtiden for aldrig mere at skilles. Og det er derfor at jeg, uden at vente på en måske fjern fremtid, endnu i dag, hvor faren hænger over Deres hoved, tilbyder Dem mit venskab. Læg mærke til, at jeg nu ikke mere taler om kærlighed, men om venskab. Modtager De mit tilbud?"

Hun var så forbløffet, at hun ikke lod til at høre, hvad Belval sagde.

"Modtager De mit tilbud?" gentog han.

Der gik nogle øjeblikke, så svarede hun:

"Nej."

"Så det bevis, skæbnen har givet os på sine ønsker, tilfredsstiller Dem altså ikke?" spurgte han godmodigt.

"Vi må ikke mødes oftere," erklærede hun.

"Udmærket! Det vil jeg så overlade til skæbnen. Det vil næppe vare længe. Men jeg lover Dem, at jeg ikke skal gøre mig nogen anstrengelser for at opsøge Dem."

"Heller ikke for at få mit navn at vide?"

"Nej, det lover jeg."

"Farvel!" sagde hun og rakte ham hånden.

"*Au revoir*," svarede han.

Hun gik. Da hun nåede døren, tøvede hun et øjeblik. – Han stod ubevægelig ved kaminen. Hun gentog:

"Farvel!"

"*Au revoir*, lille søster Coralie."

Så gik hun.

Først da gadedøren var faldet i efter hende, gik Belval hen til et af vinduerne. Han så Coralie gå dernede mellem træerne. Hun så meget lille ud dernede i mørket mellem træerne. Han følte et stik i hjertet. Ville han nogensinde se hende igen?

"Jo!" udbrød han. "Og ganske snart! For er jeg ikke en lykkens yndling?"

Han tog sin stok og gik.

Om aftenen, da han havde spist middag i en nærliggende restaurant, kørte kaptajn Belval hjem til Neuilly. Rekonvalescenthjemmet er en hyggelig villa ved Boulevard Maillot med udsigt til Boulogneskoven. Der herskede ikke nogen streng disciplin. Kaptajnen kunne komme på en hvilken som helst tid på natten, og forstanderinden gav meget villigt patienterne udgangstilladelse.

"Er Ya-Bon her?" spurgte kaptajnen.

"Ja, han spiller kort med sin kæreste."

"Jaså. – Nå ja, han har jo ret til at elske og blive elsket. – Er der nogen breve til mig?"

"Nej, kun en lille pakke."

"Fra hvem?"

"Det ved jeg ikke. Den blev afleveret af et bud, som blot sagde, at den var 'til kaptajn Belval'. Jeg har lagt den ind på Deres værelse."

Belval gik op til sit soveværelse på anden etage og fandt pakken, indsvøbt i almindeligt indpakningspapir, på bordet. Han tog papiret af. Den indeholdt en æske. I den lå der en

nøgle, en stor rusten nøgle, hvis form og udførelse viste, at den måtte være meget gammel.

Hvad skulle dette betyde? Der var intet som helst mærke på æsken. Han antog, der måtte foreligge en misforståelse, som sikkert let kunne blive opklaret, og stak nøglen i lommen.

"Nu kan det være nok med gåder for i dag," mumlede han. "Det er tid at gå til sengs."

Men da han gik hen til vinduet for at trække gardinet for, så han over Boulogneskovens træer en kaskade af gnister, som bredte sig ud i nattens mørke. Og han huskede pludselig den samtale, han havde overhørt på restauranten, og den regn af gnister, som de to mænd, der havde villet bortføre Coralie, havde talt om.

3. Den rustne nøgle

Da Patrice Belval var otte år gammel, blev han sendt fra Paris, hvor han indtil da havde boet, til et pensionat i London. Der blev han i ti år. I den første tid fik breve fra faderen hver uge, men en dag meddelte rektor ham, at han nu var faderløs, men at der var sat midler af til hans opdragelse, og at han, når han blev myndig, ville få sin arv efter faderen udbetalt gennem en engelsk sagfører. Den beløb sig til otte tusinde pund eller to hundrede tusind francs.

En sådan sum var imidlertid ikke nok for en ung mand, som hurtigt havde forstået at tillægge sig dyre vaner, og som, da han blev sendt til Algier for at aftjene sin værnepligt, havde skaffet sig en gæld på et halvt hundrede tusind, allerede inden arven var blevet udbetalt. Siden ødte han resten bort, og da det var færdigt, begyndte han at arbejde.

Begavet med et handlekraftigt temperament og en opfindsom hjerne, fuld af ideer og med både vilje og viden til at gennemføre sine forehavender, virkede han tillidvækkende og kunne rejse kapital og starte den ene forretning efter den anden. Han gjorde elektriske opfindelser, købte vandfald og udnyttede dem, organiserede biltrafik i kolonierne og startede dampskibs- og mineselskaber. I løbet af nogle år havde han en halv snes af sådanne forretninger i gang, og havde held med dem alle.

Så kom krigen – et herligt eventyr for ham. Han kastede sig ud i den med liv og sjæl. Som sergent ved et koloniregiment

erhvervede han sig løjtnantsgrad ved Marne. Han blev såret i læggen den 15. september og fik benet amputeret samme dag. To måneder senere begyndte han, krøbling som han var, at deltage som observatør i en af de bedste flyveres aeroplaner. En granatstump gjorde den 10. januar ende på de to heltes bedrifter. Denne gang blev kaptajn Belval, som havde fået et meget alvorligt sår i hovedet, slettet af rullen og sendt til sygehuset ved Avenue des Champs-Élysées. Og omtrent samtidig kom den dame, som man kaldte søster Coralie, til sygehuset.

Der blev han så trepaneret. Operationen lykkedes, men det holdt hårdt. Han havde store smerter, skønt han aldrig klagede og tværtimod med sit gode humør var den, som holdt modet op hos sin ulykkesfæller, som alle holdt meget af ham. Han fik dem til at le, han trøstede og opmuntrede dem med sine spøgefuldheder, og gjorde dem i stand til at se selv de værste situationer i øjnene.

Der er næppe en eneste af dem, som nogensinde vil glemme den måde, han modtog en fabrikant på, som ville sælge ham et mekanisk ben:

"Oho, et mekanisk ben! Og til hvad, min herre? Til at bedrage folk, tænker jeg, så de ikke lægger mærke til, at jeg har mistet et af mine egne? Insinuerer De dermed, at det er en skam at få amputeret et ben, og at jeg, en fransk officer, burde holde det skjult som en sådan?"

"Nej, nej, kaptajn, slet ikke. Men ..."

"Og hvad koster så Deres apparat?"

"Fem hundrede francs."

"Fem hundrede francs! Og tror De, jeg har tænkt mig at spendere fem hundrede francs på et mekanisk ben, når der er hundrede tusind sølle djævle, som er blev såret på samme måde som jeg, og som ikke har andre muligheder end at gå omkring og vise deres træstumper frem?"

De mænd, som var inden for hørevidde, morede sig vældigt over denne samtale og selv den søster Coralie smilede. Og hvad ville Patrice Belval ikke give for et smil fra lille søster Coralie?

Som han havde sagt til hende, havde han straks forelsket sig i hende, påvirket af hendes sjældne skønhed, hendes ukunstlede gratie, hendes blide øjne og hendes uendelige godhed. Lige fra begyndelsen tog denne følelse magten over ham og virkede forædlende på hele hans væsen. Hendes stemme gav ham nyt liv; hun forheksede ham med et blik. Og mens han beherskedes af sin kærlighed, følte han en inderlig trang til at ofre sig og med alle sine kræfter tjene denne lille, fine skabning, som han anede var omgivet af farer.

Og nu havde begivenhederne så vist, at hans anelse var rigtig. Faren antog bestemt form, og han havde haft held til at rive Coralie ud af hendes fjenders klør. Han glædede sig over resultatet af denne første kamp, men mente ikke, at den var slut med det. Angrebet ville sikkert blive gentaget. Og han begyndte at spekulere på, om der ikke skulle findes en forbindelse mellem intrigen mod Coralie og signalerne med gnistregnen. Mon disse to ting, som begge var blevet omtalt af de to mænd på restauranten, ikke tilsammen skulle udgøre dele af et og samme mistænkelige komplot?

Gnistregnen glimtede stadig bag Boulogneskoven. Så vidt Patrice kunne skønne, kom de fra flodsiden, fra et sted mellem

Trocadéro og Passy-banegården.

"En mils vej eller to, i fugleflugt," sagde han til sig selv. "Hvorfor ikke gå derhen? Måske kunne man opdage et eller andet."

Et mat lys trængte ud gennem nøglehullet i en dør på anden etage. Det var Ya-Bons værelse, og forstanderinden havde jo sagt, at han sad og spillede kort med sin kæreste. Belval gik ind.

Ya-Bon spillede ikke mere. Han var faldet i søvn i en lænestol foran kortene, og på det løse ærme, som hang ned fra hans venstre skulder, hvilede et kvindehoved – et forfærdelig simpelt ansigt med tykke læber ligesom Ya-Bons. Det var Angèle, nede fra køkkenet – Ya-Bons kæreste. Hun snorkede højlydt.

Patrice så fornøjet på dem. Synet bekræftede sandheden af hans teori. Når Ya-Bon kunne finde en, som holdt af ham, så kunne vel også den mest sørgeligt lemlæstede helt gøre krav på at nyde kærlighedens glæder.

Han berørte senegaleserens skuldre. Ya-Bon vågnede og smilede, eller rettere sagt, da han anede kaptajnens nærhed i sin søvn, smilede han, allerede før han vågnede.

"Jeg vil tale med dig, Ya-Bon."

Ya-Bon udstødte et fornøjet grynt og puffede til Angèle, som faldt ned over bordet, mens hun fortsatte med at snorke.

Da de kom ud af huset, var der ikke længere noget at se til gnisterne. De var skjult bag træerne. Belval gik ned ad boulevarden, og for at spare tid tog han toget til Avenue Henri-Martin. Her slog han ind på Rue de la Tour, som fører til Passy.

Undervejs talte han uafbrudt med Ya-Bon om, hvad han havde i tankerne, skønt han udmærket vidste, at negeren ikke forstod særlig meget af, hvad han sagde. Det var en vane, han

havde. Ya-Bon, som i begyndelsen havde været hans krigskammerat, og senere blev hans oppasser, var ham hengiven som en hund. Han havde mistet et lem samme dag som sin herre, og officeren og han blev også såret i hovedet på den samme dag. Ya-Bon mente sig af skæbnen bestemt til at gennemgå nøjagtigt det samme som Patrice Belval, og han glædede sig ved at blive ramt to gange, på samme måde som han ville havde glædet sig til at dø samtidig med sin elskede kaptajn. Og Belval gengældte denne tavse, ydmyge hengivenhed ved venligt at føje sig efter sin ledsager. Han behandlede ham som regel med en lidt ironisk og undertiden lidt utålmodig humor, som kun tjente til at øge Ya-Bons kærlighed til ham. Ya-Bon spillede rollen som en passiv fortrolig, som blev rådspurgt uden at blive adlydt, og som var skabt til at tage imod de voldsomme udbrud af den andens heftige lune.

"Hvad mener du om alt dette, Ya-Bon?" spurgte Belval. "Jeg har fået den tanke, at det hænger sammen, det hele. Tror du ikke også det?"

Ya-Bon rådede over to forskellige slags grynt. Det ene betød ja, det andet nej. Han gryntede:

"Ja."

"Så kan der vist ikke være nogen tvivl om det," sagde officeren, "og vi må indrømme, at den lille søster Coralie nu er truet af en ny fare. – Det er sådan, det er – ikke sandt?"

"Jo," gryntede Ya-Bon, som principielt altid var enig.

"Godt. Nu gælder det så bare om at finde ud af, hvad gnisterne betyder. Jeg tænkte et øjeblik, at da vi havde det første zeppelinerbesøg for en uge siden … hører du efter, hvad jeg siger?"

"Ja."

"Jeg troede, det var et forræderisk signal, som varslede nye zeppelinerbesøg ..."

"Ja."

"Nej, din idiot – nej, det er det slet ikke. Hvordan skulle det kunne være et zeppelinersignal, når det efter alt, hvad jeg hørte under den samtale, har været givet to gange allerede før krigen. Men forresten, er det så virkelig et signal?"

"Nej."

"Hvad mener du med nej? Hvad skulle det ellers være, dit dumme asen? Det er vist bedre, du holder mund og hører på mig, så meget mere som du slet ikke ved, hvad det drejer sig om ... Og det ved jeg forresten heller ikke selv, og jeg må indrømme, at min forstand står fuldstændig stille. Det her er en indviklet affære, og jeg er ikke særlig dygtig til at gætte gåder."

De var nu nået til enden af Rue de la Tour. Der var flere mulige veje foran dem, men Belval vidste ikke, hvilken de skulle tage. Desuden var der nu ikke en eneste gnist at se mod den mørke himmel, skønt de var midt i Passy.

"Det er vist ovre, lader det til, og vi har ulejliget os til ingen nytte. Det er også din skyld, Ya-Bon. Hvis jeg ikke havde skullet spilde min tid med at rive dig ud af armene på din kæreste, så var vi kommet i god tid. Jeg anerkender nok Angèles yndigheder, men der er dog ..."

Han søgte at orientere sig, men følte sig mere og mere rådvild. Ekspeditionen, som var begyndt på må og få og uden tilstrækkelige oplysninger, gav intet resultat, og han var allerede ved at opgive det hele, da en lukket privatbil kom ud fra

Rue Franklin, fra Trocadéro-siden, og en stemme hørtes fra talerøret til chaufføren: "Kør til venstre, og så lige frem!"

Kaptajn Belval syntes, at denne stemme havde den samme fremmede accent, som den han havde hørt om morgenen på cafeen.

"Skulle det virkelig være den slyngel med den grå hat?" mumlede han, "en af dem, som forsøgte at bortføre lille søster Coralie?"

"Ja," gryntede Ya-Bon.

"Javel. Gnistsignalerne kunne vel forklare hans tilstedeværelse her. Vi må ikke tabe sporet af syne. Kil du bare på, Ya-Bon!"

Men der var ikke nogen grund til, at Ya-Bon skulle skynde sig. Bilen var kørt ad Rue Raynouard, og Belval nåede den, da den var standset tre-fire hundrede meter fra en stor vognport i gadens venstre side.

Fem mand steg ud. En af dem ringede på. Der gik en 30-40 sekunder. Så hørte Patrice klokken ringe en gang til. De fem mænd stod tæt sammen på fortovet og ventede. Endelig, efter at der var blevet ringet en tredje gang, blev en lille luge åbnet i en af dørens to fløje.

Der var en pause, og man hørte en meningsudveksling. Den, som havde åbnet lugen, lod til at forlange forklaringer. Men pludselig kastede to af mændene sig voldsomt mod døren, den sprang op, og hele selskabet gik ind.

Døren blev smækket i efter dem med et voldsomt drøn. Kaptajn Belval begyndte at undersøge omgivelserne.

Rue Raynouard er en gammel landevej, som sine steder har beholdt noget af sit landlige udseende. Langs den ligger en del

gamle gårde og ældre huse skjult mellem træerne; det hus, hvor Honoré de Balzac boede, er bevaret. Det var i denne gade, den hemmelighedsfulde have lå, hvor Arsène Lupin fandt en generalforpagters diamanter gemt i et gammelt solur.

Bilen var blevet stående udenfor huset, hvor de fem mænd var trængt ind, og den forhindrede Belval i at komme nærmere. Det var bygget som fortsættelsen af en lang mur, og så ud til at være en privatbolig fra det første kejserdømmes tid. Det havde en meget lang facade med to rækker vinduer i rundbuestil, hvoraf dem på første sal var beskyttet af gitre, og dem på anden sal af solide skodder. Der var også en anden bygning længere henne, som udgjorde en fløj for sig selv.

"Der er ikke noget at gøre på denne side," sagde kaptajnen. "Det er lige så uindtageligt som en fæstning. Lad os se på den anden side."

Fra Rue Raynouard førte et par smalle gader, som engang havde tjent til afgrænsning af de forskellige ejendomme, ned til floden. Belval og Ya-Bon gik ned ad den ene. Den var belagt med ujævne sten, afbrudt af trappetrin og ganske svagt oplyst af en gadelygte.

"Giv mig en hånd, Ya-Bon. Muren er for høj, men måske ved hjælp af gadelygten ..."

Med senegaleserens hjælp kom han op til lygte og strakte den ene hånd ud. Men så opdagede han, at hele overkanten af muren var spækket med glasskår, som gjorde det fuldstændig umuligt at få et fast tag i den. Han sprang ned igen.

"Du kunne nu også godt have advaret mig, Ya-Bon," sagde han ærgerlig. "Et sekund mere, og jeg havde skåret hænderne til

blods. Hvad tænker du dog på? Jeg kan ikke forstå, du var så ivrig efter at få lov til at komme med."

Gaden slog nu et sving, så skæret fra gadelampen forsvandt, og de befandt sig i totalt mørke. Kaptajnen måtte føle sig frem. Han mærkede, at negeren lagde hånden på hans skulder.

"Hvad er der, Ya-Bon?"

Hånden skubbede ham ind mod muren. Der var en dør i en niche.

"Javel – ja – det er en dør. Tror du ikke, jeg kan se den? Du tror da vel ikke, at du er den eneste, der har øjne i hovedet?"

Ya-Bon rakte ham en tændstikæske. Han tændte adskillige en efter en, og undersøgte døren.

"Hvad var det, jeg sagde?" mumlede han. "Her er intet at stille op. Massivt træ med jernbeslag. – Se, der er intet dørgreb på denne side – kun et nøglehul. – Hvad vi har brug for, er en nøgle, som passer – f.eks. sådan én, som blev bragt mig her i aften …"

Han tav med et. En helt igennem urimelig tanke fløj gennem hans hjerne; – men lige meget, hvor urimelig den end var, så syntes han dog, han ville udføre den lille handling, som den antydede. Han havde jo nøglen hos sig. Han tog den op af lommen og gik tilbage til døren.

Han strøg en ny tændstik. – Der var nøglehullet. – Det lykkedes ham straks at få nøglen ind i det. – Han drejede den til venstre … nøglen bevægede sig i låsen. Han trykkede på døren – og den gik op.

"Kom ind," sagde han.

Negeren rørte sig ikke af stedet. Patrice forstod hans forbløffelse, for han var også selv som himmelfalden. Det var jo

ligefrem et vidunder, at nøglen passede netop til denne dør. Og hvordan havde den ukendte person, som havde sendt ham nøglen, kunnet gætte, at han vil få lejlighed til at bruge den? Dette var i sandhed et under!

Men Patrice besluttede at handle uden at reflektere nærmere over den gåde, som tilfældet havde stillet ham overfor.

"Kom med ind!" sagde han triumferende.

Han mærkede nogle grene slå imod sit ansigt, og følte, at han gik på græs – det måtte altså være en have, han befandt sig i. Det var så mørkt, at han ikke kunne skelne gangene fra det omgivende græs, og efter at have famlet sig frem et par minutter, stødte hans fod mod nogle sten, som befandt sig under vand.

"Så for pokker," bandede han, "nu er jeg helt våd! – Det er også din skyld, Ya-Bon!"

Han havde næppe talt ud, før der hørtes en rasende gøen i den anden ende af haven, og lyden kom nærmere med stor fart. Patrice forstod, at en vagthund måtte have hørt dem og nu kom farende imod dem, og hvor modig han end var, så blev han dog uhyggelig til mode, for et sådant angreb i mørket overraskede ham fuldstændig. Hvordan skulle han forsvare sig? Et skud ville røbe dem, og han havde ikke andet forsvar end sin revolver.

Hunden kom farende, et vældigt dyr efter den støj, det lavede; det lød, som når et vildsvin bryder gennem en tæt underskov. Den måtte have revet sin kæde over, for man kunne høre noget rasle efter den. Patrice beredte sig på mødet. Men i mørket anede han Ya-Bon stille sig beskyttende foran sig, og sammenstødet skete umiddelbart efter.

"Nej, hov, Ya-Bon! Hvorfor går du foran mig? – Nå, det var godt, min dreng, nu kommer jeg!"

De kæmpende tumlede omkring på græsset. Patrice bøjede sig ned for at komme negeren til hjælp. Han rørte ved et dyrs pels og ved Ya-Bons bukser. Men de to udgjorde en kompakt masse og væltede sig så rasende omkring, at han ikke kunne komme til at gribe ind.

Kampen varede for resten ikke længe. Efter et par minutters forløb holdt bevægelserne op, og man hørte kun en halvkvalt dødsrallen.

"Hvordan har du det, Ya-Bon?" hviskede kaptajnen ængstelig.

Negeren rejste sig med et grynt. Ved lyset fra en tændstik så Patrice, at han i den arm, han havde tilbage, holdt en stor hund, som rallede i det faste greb, Ya-Bons jernfingre havde om dens strube. En stump af en kæde hang ned fra dyrets halsbånd.

"Tak, Ya-Bon. Det var ved at knibe for os. Slip den nu bare – den kan vist ikke gøre os mere fortræd."

Ya-Bon adlød. – Han var nok kommet til at klemme for hårdt, for hunden vred sig et øjeblik ligesom i krampe, stønnede et par gange og lå så ubevægelig.

"Stakkels dyr!" sagde Belval. "Det gjorde jo bare sin pligt overfor sådan et par indbrudstyve, som vi jo er. Lad nu os gøre vor, Ya-Bon, selv om den ikke er helt så simpel."

Et svagt lys fra et vindue ledte ham på vej, han gik op ad en mængde trappetrin, som var terrasseformet udhugget i klippen, og kom så op, hvor huset lå. Også på denne side var alle vinduer i rundbuestil og sad højt oppe; og ligesom vinduerne mod gaden var de lukket tæt til med skodder. Kun fra et af dem anedes et lysskær – det, som de havde set nedefra.

"Gem du dig indtil videre her i buskene," sagde kaptajnen til Ya-Bon.

Selv gik han op til huset, lyttede, opfangede en utydelig mumlen af stemmer, men skodderne var for solide til, at han rigtig kunne høre eller se noget. – Efter at være kommet forbi det fjerde vindue kom han til en trappe. Oven for den var der en dør.

"Siden man kun har sendt mig nøglen til haven," tænkte han, "så må denne dør, som fører fra haven ind i huset, vel være åben."

Den var åben.

Stemmerne derinde fra hørtes nu tydeligere, og Belval bemærkede, at lyden trængte ned til ham gennem trappeskakten, og denne, som syntes at føre til en ubeboet del af huset, var ganske svagt oplyst øverst oppe.

Han gik op. En dør stod på klem. Han stak hovedet ind, så sig forsigtigt om og gik ind. Han befandt sig nu på en smal balkon, som løb langs de tre sider af et temmelig stort værelse, fyldt med boghylder fra gulv til loft. Ind mod væggen fandtes i hver ende af lokalet en spiraltrappe af jern. Store bunker af bøger, som var dynget op langs galleriets rækværk, hindrede udsigten for Patrice, så at han ikke kunne se dem, som befandt sig nede på gulvet, tre-fire meter under ham.

Han flyttede forsigtigt på et par af disse bogstabler. I samme øjeblik blev de talende pludselig meget højrøstede, og han så nu fem mænd, råbende som gale, kaste sig over en sjette og slå ham i gulvet, inden han kunne røre en finger for at forsvare sig.

Belvals første indskydelse var at ile manden til hjælp. Med bistand fra Ya-Bon ville han sikkert kunne skræmme de fem.

Grunden til, at han ikke gjorde det, var at de ikke benyttede noget våben, og tilsyneladende ikke havde nogle morderiske hensigter. Efter at have gjort det umuligt for deres offer at bevæge sig, nøjedes de med at holde ham fast om struben, skuldrene og håndleddene. Belval så spændt efter, hvad der nu ville ske.

En af de fem mænd rettede sig op og sagde i en bydende tone:

"Bind ham … stik ham en knebel i munden, eller lad ham hellere skrige, så meget han vil. Herinde er der ingen, der kan høre det."

Patrice genkendte straks den ene af de stemmer, han om formiddagen havde hørt i restauranten. Dens ejer var en velklædt mand af middelhøjde med olivenbrun hud og et ondskabsfuldt ansigt.

"Endelig har vi ham, den slyngel!" sagde han. "Og denne gang tror jeg nok, vi vil få ham til at tale. I er vel rede til at gå, så langt det skal være, ikke sandt, mine venner?"

"Jo – og det straks, hvis det er nødvendigt!" knurrede en af de andre med had i stemmen.

Den, som svarede, havde et stort sort overskæg, og Patrice genkendte ham som den anden af de to mænd fra restauranten, den mand, som efter angrebet på Coralie havde taget flugten. Hans grå filthat lå på en stol.

"Så langt det skal være, og hvad der så end sker, Bournef?" sagde anføreren med et grin. "Nuvel, så lad os fortsætte. – Nå, så De vil ikke røbe Deres hemmeligheder, Essarès? Så skal vi minsandten have os lidt morskab, gamle dreng!"

Hele deres taktik måtte have været aftalt på forhånd og rollerne fordelt, for det, de nu gjorde, skete på en utrolig hurtig og metodisk måde.

Efter at manden var bundet, løftede de ham op i en lænestol med meget lav ryg, og surrede ham forsvarligt fast til den. Hans sammenbundne ben lå på en lav stol i højde med lænestolen og med begge fødder ragende lidt udenfor. Så tog de sko og strømper af deres offer.

"Kør ham frem!" befalede anføreren.

Mellem to af de fire vinduer var der en stor kamin, hvor der brændte en flammende kulild. Mændene kørte stolene frem, indtil offerets blottede fødder befandt sig omkring en halv meter fra de glødende kul.

Til trods for knebelen udstødte manden et frygteligt hyl af smerte og vred og vendte benene så meget, det var ham muligt.

"Bliv ved!" råbte anføreren ivrigt. "Bliv ved! – Nærmere!"

Patrice Belval tog sin revolver frem.

"Jeg vil også fortsætte," tænkte han. "Jeg kan da ikke lade den stakkels fyr ..."

Men netop som han var begreb med at blande sig i sagen, kom han til at dreje hovedet til siden, – og det mest uventede syn viste sig for ham. Lige overfor ham, på den anden side af rummet, på en anden del af balkonen, så han et kvindeansigt, blegt og forfærdet, med vidtåbne øjne, som i rædsel stirrede på det uhyggelige optrin foran kaminen.

Patrice havde genkendt lille søster Coralie.

4. Foran ilden

Lille søster Coralie! – Coralie skjult i det hus, hvor angriberne var brudt ind, og hvor hun selv åbenbart skjulte sig under omstændigheder, som det var Patrice aldeles umuligt at forklare sig.

Hans første tanke var da også, at hun var kommet ind fra den lille gade, var gået op ad trappen og på denne måde havde banet vejen for ham. Men i så fald, hvordan havde hun kunnet dette? Og frem for alt: hvad skulle hun her?

Alle disse spørgsmål trængte sig på hos kaptajn Belval, men han gjorde intet forsøg på at besvare dem. Det rædselsslagne udtryk i Coralies ansigt gjorde et alt for stærkt indtryk på ham. Desuden lød der nu igen et skrig nedefra, endnu vildere end det første, og han så offerets ansigt fortrukket af smerte i det røde skær fra ilden.

Men hindret af Coralies tilstedeværelse havde Patrice nu ikke lyst til at ile den lidende til hjælp. Han besluttede sig til at rette sig helt og holdent efter hende og ikke røre sig af pletten eller foretage sig noget som helst, som kunne vække hendes opmærksomhed.

"Holdt!" kommanderede anføreren dernede. "Træk ham tilbage. – Jeg tror, han har fået nok indtil videre."

Han gik hen til offeret.

"Nå, min kære Essarès! – Hvad synes De så? Er De fornøjet? Og dette var kunne en lille begyndelse. Hvis De ikke taler, går vi videre – lige så langt som de rigtige 'fyrbødere' under

Revolutionen. – Så, nu vil De vel komme på bedre tanker? – Sig frem!"

Der kom intet svar. Anføreren udstødte en ed og fortsatte:

"Hvad behager? Nægter De? – Har De endnu ikke forstået situationen, De stædige dyr? Eller nærer De endnu spor af håb? – De er jo gal. – Hvem tror De måske kan redde Dem? Deres tjenere? Deres portner og tjener er mine folk. Jeg har givet dem fri for i en uge, og de er borte nu. Husjomfruen og kokkepigen sover i den anden ende af huset, og De har selv ofte nok fortalt mig, at man ikke kan høre noget derfra. – Deres hustru? – Også hendes værelse ligge langt borte, og hun hører heller ikke noget. – Simeon, Deres gamle sekretær? Ham fangede vi før, da vi åbnede porten. Vi skal nok have fred og ro til at få ordnet denne lille historie. – Bournef!"

Manden med det store overskæg, som stadig holdt på stolen, rettede sig op.

"Bournef, hvor lukkede De sekretæren inde?"

"I portnerens værelse."

"Ved De, hvor fru Essarès' soveværelse er?"

"Ja, De har jo selv forklaret mig vejen."

"Gå så, alle fire, og hent sekretæren og fruen!"

De fire forsvandt ud gennem en dør lige under det sted, hvor Coralie befandt sig. De var næppe ude af syne, før anføreren bøjede sig ned over sit offer og ivrigt sagde:

"Nu er vi alene, Essarès. – Det var netop min hensigt. Lad os nu udnytte tiden."

Han bøjede sig endnu længere ned og hviskede, så at Patrice havde vanskeligt ved at høre, hvad han sagde:

"De fyre er nogle fjolser, og jeg kan sno dem om min lillefinger. Jeg fortæller dem ikke mere om mine planer, end jeg har lyst til. – Men De og jeg, Essarès, vi må nok kunne blive enige. Vær nu blot ikke stædig. – De kan jo se følgerne: De er fanget i en fælde, De er hjælpeløs, fuldstændig i min magt. – Og hellere end blive overvundet af pinslerne, som jo nok alligevel til sidst vil få bugt med Deres modstand, kan De afgøre sagen med mig. Lad os mødes på midten, ikke sandt? – Lad os nu slutte fred på det grundlag! Jeg vil lade Dem se mine kort, hvis jeg må se Deres. Som sammensvorne er vi de absolutte vindere. – Men hvis vi står som fjender, hvem ved da, om sejrherren alene kan overvinde alle de hindringer, som endnu står ham i vejen? Derfor siger jeg endnu en gang: Lad os mødes på midten! – Svar mig nu – ja eller nej?"

Han løsnede kneblen og lyttede. Patrice hørte ikke de få ord, offeret udtalte. Men den anden udbrød rasende:

"Hvadbehager? – Hvad er det, De foreslår? – De er minsandten ikke så lidt fræk; at komme med sådan et forslag til mig! – Den slags kan De prøve med Bournef og hans lige. De vil sikkert forstå det. Men den går ikke med mig – den går ikke med oberst Fakhi! – Nej, nej, min ven, jeg har større planer end som så. – Jeg vil gå så langt som at dele lige over, men jeg tager ikke mod almisser – aldrig!"

Patrice lyttede ivrigt og holdt samtidig øje med Coralie, hvis ansigt stadig var helt fortrukkent af angst og havde det samme udtryk af spændt opmærksomhed. – Han så atter på offeret. Manden var iført en slåbrok af brunt fløjl, garneret med snore, han så ud til at være omkring halvtreds år gammel, fuldstændig skaldet, med et fyldigt ansigt, en stor ørnenæse, dybtliggende

øjne under et par kraftige, buskede øjenbryn, og runde kinder, dækket af et tykt, gråsprængt skæg. – Patrice kunne forresten også studere hans træk nærmere på et portræt af ham, som hang til venstre for kaminen mellem det første og andet vindue, og viste en mand med et energisk ansigt og et nærmest truende udtryk.

"Det er en østerlandsk type," tænkte Patrice. "Jeg har set den slags ansigter i Ægypten og Tyrkiet."

Alle disse mænds navne – oberst Fakhi, Mustafa, Bournef, Essarès – deres accent, deres måde at føre sig frem på, deres træk, skikkelser – det hele mindede ham om de indtryk, han engang havde fået i den nærmeste del af Orienten: På hotellerne i Alexandria, ved Bosporus, i Adrianopels basarer og på de græske dampere, som gennempløjer det ægæiske hav. Det var østerlændinge, som havde slået rod i Paris. Essarès Bey var et navn, Patrice vidste var meget omtalt i finanskredse, og han havde også hørt navnet på oberst Fakhi, hvis tale og tonefald tilkendegav en mangeårig pariser.

Men nu hørtes der stemmer udenfor døren. Den blev stødt op, og de fire andre mænd viste sig. Imellem sig slæbte de en bagbunden mand, som de lagde fra sig på gulvet.

"Her er gamle Simeon," råbte den, som obersten havde kaldt Bournef.

"Og fruen?" spurgte obersten. "Jeg håber, I også har hende med?"

"Nej."

"Hvad skal det sige? Er hun undsluppet?"

"Ja – gennem vinduet."

"Så må I efter hende! Hun kan ikke være kommet udenfor haven. Husk på hunden, som gøede lige før!"

"Men hvis hun nu alligevel er sluppet helt væk?"

"Hvordan skulle det gå til?"

"Gennem døren til gaden."

"Umuligt."

"Hvorfor det?"

"Den dør har ikke været åbnet i årevis. Der findes slet ikke mere nogen nøgle til den."

"Javel – men vi har nu ikke tænkt os at anstille en klapjagt på en kvinde," sagde Bournef. "Især ikke i dette mørke og med lygter, så vi alarmerer hele omegnen."

"Men denne kvinde …" Oberst Fakhi lod til at være rasende. Han vendte sig mod fangen.

"De har heldet med Dem, De gamle slubbert! Det er anden gang i dag, den strigle er undsluppet mig. Har hun fortalt Dem, hvad der skete her i aften? – Å, hvis ikke den forbandede officer var kommet forbi! – Men jeg skal få fat i ham, og så skal han komme til at betale dyrt for sin frække indblanding."

Patrice knyttede hænderne i raseri. Han forstod nu, at Coralie skjulte sig i sit eget hjem. Overrasket af de fem mænds pludselige ankomst var det lykkedes hende at klatre ud af vinduet, gå over terrassen til trappen og komme hen til den del af huset, som lå lige overfor de beboede værelser. Hun havde søgt tilflugt på bibliotekets galleri, og der var hun blevet vidne til den frygtelige tortur, de underkastede hendes mand.

"Hendes mand!" tænkte Patrice gysende. "Hendes mand!"

Og hvis han stadig skulle have næret nogen tvivl på det punkt, blev den snart fjernet, for anføreren brast i latter og

sagde:

"Ja, jeg indrømmer det, Essarès, gamle dreng – pigebarnet tiltrækker mig mere end jeg kan beskrive, og da det ikke lykkedes mig at få fingre i hende tidligere i aftes, håbede jeg, at jeg, når jeg nu havde fået afgjort mine forretninger med Dem, skulle få lejlighed til at få en så meget mere behagelig hyrdetime med Deres hustru. For slet ikke at tale om, at når hun en gang var kommet i min magt, ville hun jo været et glimrende gidsel, og at jeg naturligvis ikke ville have leveret hende tilbage til Dem, før vores kontrakt var fuldbyrdet. – Og så havde De jo nok givet efter med det samme, min kære Essarès, for De er jo lidenskabeligt forelsket i Deres Coralie – hvilket for øvrigt slet ikke undrer mig."

Han gik hen til den højre side af kaminen og drejede på den elektriske kontakt, som tændte en lampe mellem det tredje og fjerde vindue, hvor der hang en pendant til Essarès portræt, som dog var tildækket. Oberst Fakhi fjernede tildækningen, og Coralies billede kom til syne i lyset fra lampen.

"Se – det skønneste af alle syner! Perlernes perle! Bankier Essarès Beys kejserlige diamant! Er hun ikke vidunderlig – herlig – om jeg må spørge? Se disse fine træk – denne rene profil – denne smukke hals og disse prægtige skuldre. Der findes ingen favorit-sultaninde i det land, hvor vi to kommer fra, Essarès, som kan sammenlignes med Deres Coralie. – Snart *min* Coralie! – For jeg skal nok vide at få fat i hende! – Å, Coralie! – Coralie!"

Patrice kastede et blik over i retning af Coralie og det forekom ham, at han så hendes ansigt dækkes af skamrødme. Selv blev han grebet af en ubændig vrede ved disse

fornærmende ord. Hans sorg var stor nok ved at vide, at Coralie var en anden mands hustru, men til denne sorg føjedes nu også raseri over at se hende således udsat for sådanne mænds rå blikke og blive udlovet som et hjælpeløst bytte for den af dem, der ville vise sig at være den stærkeste.

Men samtidig forstod han ikke, hvorfor Coralie blev, hvor hun var. Selv om hun ikke kunne komme ud i haven, kunne hun frit bevæge sig rundt i hele denne del af huset, og hun ville da meget let kunne komme til at åbne et vindue og tilkalde hjælp. – Hvad forhindrede hende i at gøre det? For hun elskede naturligvis ikke sin mand. Hvis hun havde gjort det, ville hun sikkert have trodset enhver fare for at komme ham til hjælp. Men hvorledes var muligt, at hun kunne være vidne til, at denne mand blev underkastet en forfærdelig tortur, hvordan kunne hun tåle at være vidne til hans lidelser – at høre hans skrig?

"Nå, nu kan det være nok med disse narrestreger!" råbte anføreren og trak forhænget for igen. "Coralie skal dog blive min belønning til sidst. Nu til værket, kammerater, lad os afgøre vores forretning med vor ven her. Først og fremmest, ti tommer nærmere – ikke mere. Godt! – Brænder det, Essarès? – Nå, ikke mere end at De nok kan holde det ud?"

Han løsnede fangens højre arm og stillede et bord ved siden af ham, hvor han lagde papir og blyant, før han fortsatte:

"Her har De skrivematerialier. Siden kneblen jo forhindrer Dem i at tale, så kan De skrive. De ved jo nok, hvad vi forlanger af Dem, ikke sandt? Skriv blot nogle få bogstaver, og De er fri. Går De ind på det? Ikke? – Kammerater, tre tommer nærmere!"

Han gik hen og bøjede sig over sekretæren, som Patrice havde genkendt som den gamle mand, der undertiden fulgte

Coralie til sygehuset.

"Hvad Dem angår, Simeon," sagde han, "så skal der ikke ske Dem noget ondt. Jeg ved, at De er Deres herre meget hengiven, men jeg ved også, at han ikke betror Dem nogen af sine private affærer. Jeg er dog overbevist om, at De vil tie om alt, hvad der sker her, fordi et eneste ord ville ødelægge Deres herre, endog mere end det ville skade os. Det er vi vel enige om, ikke sandt? – Nå, hvorfor svarer De ikke? Har I trukket rebet for tæt om halsen på ham? Vent, nu skal jeg skaffe Dem lidt luft ..."

Imens fortsattes grusomhederne foran kaminen. Mandens fødder var nu så røde af den stærke hede, at det næsten så ud, som om man så gløderne lige igennem dem. Offeret opbød alle sine kræfter for at prøve at trække benene til sig, og han udstødte en vedvarende dump, halvkvalt stønnen gennem kneblen.

"Det går da snart for vidt," tænkte Patrice, "skal vi virkelig sidde og se på, at han bliver ristet som en høne på et spid?"

Han så hen på Coralie. Hun rørte sig ikke. Hendes ansigt var fortrukket næsten til ukendelighed, og hendes blik var som naglet fast ved det uhyggelige skuespil dernede.

"Et par tommer nærmere endnu!" råbte anføreren fra den anden ende af lokalet, mens han løste Simeons bånd.

Ordren blev udført. Offeret udstødte et skrig, der næsten fik blodet til at stivne i Patrices årer. Men i det samme opdagede han noget, han ikke tidligere havde lagt mærke til, eller i det mindste ikke tillagt nogen betydning. Fangens hånd havde, efter en del små bevægelser, som tilsyneladende var fremkaldt af nervøse trækninger, grebet fat om kanten af bordpladen, og ganske langsomt og uden at hans plageånder bemærkede det,

åbnede denne hånd en skuffe og greb ned i den. Mændene var fuldt optaget af at holde hans ben fast – de så ingenting – og anføreren var stadig i færd med at befri Simeon. Fangen trak forsigtigt hånden op af skuffen igen – den holdt nu om en revolver. Så gav han skuffen et stød, så den lukkede sig, indtog lynhurtigt sin tidligere stilling og gemte revolveren i stolen. Patrice så et udtryk af vild beslutsomhed i mandens ansigt.

"To tommer mere!" sagde oberst Fakhi, idet han vendte tilbage til kaminen. Han undersøgte fangens fødder og sagde leende:

"Huden er begynder så små at danne blister, og årerne er ved at sprænges. Essarès Bey. De har det vist ikke så morsomt, og jeg vil tro, De snart kunne tænke Dem at give Dem. Er De begyndt at skrive? Endnu ikke? De har heller ikke i sinde at gøre det? De håber måske på hjælp fra Deres hustru? Å, selv om hun skulle være undsluppet, så tror jeg næppe, hun vil foretage sig noget. Vil De gøre nar ad mig?"

Så blev han pludselig grebet af raseri og brølede:

"Skub hans fødder helt ind i ilden, så her kommer til at lugte godt brændt! Nå, så De vil trodse mig? Vent kun, så skal jeg skære et øre eller to af Dem, skal jeg – ligesom vi plejer derhjemme!"

Han tog en kniv op af lommen. Den blinkede i skæret fra ilden. Hans ansigt var helt fortrukkent af dyrisk vildskab. Han udstødte et vildt skrig, hævede armen med kniven og bøjede sig ned over den anden med et hadefuldt udtryk.

Men så hurtige end hans bevægelser var, så kom Essarès ham dog i forkøbet. Revolveren gik af med et skarpt knald. Dolken faldt ud af oberstens hånd. Nogle få sekunder bibeholdt han sin

truende stilling med den ene arm hævet og et vildt blik i øjnene, som om han ikke rigtigt forstod, hvad der var tilstødt ham. Så faldt han pludselig sammen som en klud over sit offer, og lammede derved hans arm, netop som Essarès ville rette revolveren mod en af de andre.

Han levede stadig.

"Å, den slyngel!" gispede han. "Han har dræbt mig! Men det bliver værst for Dem selv, Essarès! Jeg var forberedt på alt. Hvis jeg ikke kommer hjem i aften, bliver der sendt et brev til politipræfekten … med oplysninger om Deres forræderi, Essarès … hele historien … alle Deres planer. – Å, De djævel! Og sikken idiot … vi kunne da så let være blevet enige …"

Hans ord blev til en utydelig mumlen, og han faldt om på gulvet. Det var ude med ham.

De øvrige stod bestyrtede tilbage. Måske ikke så meget på grund af den uventede tragedie som over den afsløring, deres anfører var kommet med, inden han udåndede, og ved tanken om det brev, som sikkert ikke kun handlede om offeret, men også om hans bødler. Bournef fik afvæbnet Essarès, og det lykkedes for denne at trække sine ben op under sig. Alle stod ubevægelige, og den rædsel, optrinnet havde fremkaldt, syntes at blive forøget ved tavsheden. På gulvet lå liget af obersten; blodet sivede langsomt ud på tæppet. Ikke så langt fra ham lå Simeons ubevægelige legeme. Fangen lå stadig bundet foran ilden, og ved siden af ham stod hans fire bødler, i tvivl om, hvad de nu skulle tage sig til, skønt deres miner røbede en fast beslutning hos dem om at få bugt med fjenden med ethvert til rådighed stående middel.

De andre så hen på Bournef, som så ud til at være af den slags mennesker, der ikke viger tilbage for noget som helst. Han var en lille mand med kraftige lemmer, og hans overlæbe var dækket af de børsteagtige moustacher, som tidligere havde tildraget sig Patrice Belvals opmærksomhed. Han så mindre grusom ud end sin chef, var mindre elegant i sin optræden og mindre imponerende, men lagde til gengæld mere kulde og selvbeherskelse for dagen.

Hvad obersten angik, så lod hans medskyldige ikke til at interessere sig synderligt for ham. De viste ingen unyttig medlidenhed.

Endelig lod Bournef til at have taget en beslutning. Han gik hen og tog sin grå filthat, som lå i nærheden af døren, bøjede dens svederem tilbage og tog en rød snor frem. Det gav et sæt i Patrice. Det var en tynd, rød snor, helt magen til den, han havde fundet om halsen på Mustafa Rovaliof – den første slyngel, Ya-Bon havde fanget.

Bournef rullede snoren op, tog en af dens spænder i hver hånd, prøvede dens styrke over knæet, og gik så hen til Essarès og lagde den om hans hals, efter at han først havde fjernet knebelen fra hans mund.

"Essarès," sagde han med en ro, der var langt mere effektfuld end oberstens voldsomhed. "Essarès, jeg vil ikke gøre Dem fortræd. Tortur er en væmmelig sag, og den tiltaler mig ikke. – De ved, hvad De skal gøre – og jeg ved, hvad jeg skal. Et ord fra Dem – en bevægelse fra mig – så er sagen i orden. – Ordet er enten ja eller nej. Den bevægelse, hvormed jeg vil besvare Deres ja eller nej, betyder enten befrielse – eller død!"

De få ord blev udtalt meget roligt, men med en fasthed, som gav dem karakter af en uigenkaldelig dom. Det stod klart, at Essarès nu stod overfor en katastrofe, som han kun kunne undgå ved fuldstændig at underkaste sig. Om mindre end et minut vil han have talt, eller han ville være død.

Patrice så atter på Coralie, rede til at gribe ind, hvis han opdagede nogen anden følelse hos hende end passiv rædsel. Men hendes opførsel havde ikke ændret sig. Hun lod til at ville finde sig i det værste, selv hvis det betød hendes mands død, og Patrice rettede sig efter det.

"Er I alle enige med mig?" spurgte Bournef og vendte sig mod sine medskyldige.

"Fuldstændig!" sagde en af dem.

"Og I påtager jer altså jeres del af ansvaret?"

"Det gør vi!"

Bournef lagde snoren fast om Essarès' hals. Så trak han let til, så trykket kunne mærkes, og spurgte koldt:

"Ja eller nej?"

"Ja."

Der lød en tilfreds mumlen. De sammensvorne drog et lettelsens suk, og Bournef nikkede bifaldende.

"Nå – det var sandelig også på høje tid. Jeg tror ikke, der er mange, som har været døden på så nært hold som De, Essarès!"

Han slap dog ikke snoren, men fortsatte:

"De vil altså tale. Men jeg kender Dem, og Deres svar forbavser mig. Jeg sagde til obersten, at selv ikke den visse død ville få Dem til at røbe Deres hemmelighed. Havde jeg måske ikke ret i det?"

"Jo," svarede Essarès. "Hverken død eller tortur."

"Har De måske noget andet at foreslå?"

"Ja."

"Noget, som vil interessere os?"

"Ja. – Jeg stillede obersten det samme forslag, mens De var ude. Men selv om han var villig til at snyde Dem og dele lige over med mig, sagde han nej til resten."

"Hvorfor skulle jeg så sige ja?"

"Fordi De er nødt til enten at tage imod det eller give afkald på alt – og fordi De vil forstå det, han ikke kunne."

"Det er altså et kompromis, De vil foreslå?"

"Ja."

"Penge?"

"Ja."

Bournef trak på skuldrene.

"Velsagtens nogle få tusind francs. Og De bilder Dem ind, at Bournef og hans venner er sådan nogle idioter? – Vi kender jo allerede næsten hele Deres hemmelighed."

"Næsten, ja. De ved, hvad den består i, men ikke hvordan den kan bruges. De ved ikke, hvordan De skal få fat i den, og det er netop hele sagen."

"Det finder vi nok ud af."

"Aldrig."

"Jo; og Deres død vil gøre det lettere for os."

"Min død? – Takket være de oplysninger, obersten har sørget for at få afsendt, vil I være eftersøgte om et par timer og sandsynligvis blive fanget – i hvert fald vil I ikke være i stand til at udnytte det, I ved. Derfor har I ikke noget valg. Enten tager I imod de penge, jeg tilbyder jer, eller også går I lige i fængsel."

"Og hvis vi går ind på Deres forslag?" sagde Bournef, som lod til at være tiltalt af argumentet, "hvornår får vi så vores penge?"

"Med det samme."

"Så pengene er altså her?"

"Ja."

"Det er vel en miserabel lille sum?"

"Nej, den er langt større, end I kan tænke jer – uendelig meget større!"

"Hvor meget?"

"Fire millioner!"

5. Mand og hustru

De sammensvorne fo'r sammen, som havde de fået et elektrisk stød. Bournef bøjede sig frem.

"Hvad sagde De?"

"Jeg sagde fire millioner – en million til hver af jer."

"Nej, hør lige … mener De det? Fire millioner?"

"Ja – fire millioner. Det var det, jeg sagde."

Denne sum var så enorm og tilbuddet kom så uventet, at de fire mænd følte på samme måde som Patrice Belval: de mistænkte Essarès og anede en fælde. Bournef sagde:

"Det er et større tilbud, end jeg havde ventet … og jeg forstår ikke, hvorfor De giver os det."

"Ville I da have ladet jer nøje med mindre?"

"Ja," sagde Bournef naivt.

"Men desværre kan jeg ikke gøre det mindre. Jeg har jo kun én udvej til at undgå døden, og det er at åbne mit pengeskab for jer. Og det indeholder fire seddelbundter med tusind sedler i hvert."

Bournef kunne ikke komme sig af sin forbløffelse, og blev mere og mere mistænksom.

"Hvordan kan De vide, at vi, når vi har fået de fire millioner, ikke kræver mere?"

"Kræver mere? Måske selve hemmeligheden?"

"Ja."

"Fordi I udmærket ved, at jeg hellere ville lade mig slå ihjel end røbe den. Fire millioner er maksimum. Vil I havde dem

eller ej? Jeg kræver intet løfte til gengæld, ingen ed, for jeg er overbevist om, at når I først har fået fyldt lommerne, så har I kun én tanke i hovedet, og det er at komme væk herfra uden at skade jeres sag med et mord, som ville kunne ødelægge det hele for jer."

Dette argument var så fuldstændig rigtigt, at Bournef ikke svarede på det, men spurgte:

"Er pengeskabet her i værelset?"

"Ja, mellem det første og andet vindue, bagved mit portræt."

Bournef tog maleriet ned og sagde:

"Jeg kan ikke se noget."

"Men det er nu som jeg siger. Skabets omrids er markeret af midterfeltets kantlister. I midten kan De se noget, som ligner en rose; den er af jern, og der findes fire tilsvarende i feltets hjørner. Disse fire drejes mod højre, indtil markeringerne i dem danner ordet KORA."

"Begyndelsen af Deres kones navn?" spurgte Bournef, idet han fulgte Essarès' instrukser.

"Nej," svarede denne, "af ordet Koran. – Har De gjort det?"

"Ja, det er gjort. Og nøglen?"

"Der findes ingen nøgle. Det femte bogstav i ordet, nemlig N, er bogstavet på rosen i midten."

Bournef drejede den femte rose. Der hørtes en klirrende lyd.

"Træk nu til," sagde Essarès. "Sådan. Skabet er ikke særlig dybt, det er hugget ind i en af stenene i selve husets mur. Stik hånden ind. De finder fire tegnebøger."

Patrice Belval havde forventet at se noget uventet afbryde Bournefs undersøgelse og kaste ham i en grav, som Essarès' underfundighed havde gravet for ham. Og de tre andre

sammensvorne lod til at dele denne ubehagelige anelse; de stod spændte, helt askegrå i ansigterne. Bournef så også selv ud til at arbejde med en vis forsigtighed og mistænksomhed.

Endelig vendte han sig om og satte sig ned ved siden af Essarès. I hånden holdt han en pakke, bestående af fire tykke tegnebøger, bundet sammen med en rem. Han løste spændet og åbnede en af tegnebøgerne.

Hans knæ rystede under ham, og da han havde taget en tyk pakke sedler ud fra et af rummene i tegnebogen, dirrede hans hænder feberagtigt, som en oldings.

"Tusindfrancssedler," mumlede han. "Ti bundter tusindfrancssedler."

Brutalt, som om de var parat til at kaste sig over hinanden, bemægtigede hver af de tre andre sig hver sin tegnebog, undersøgte indholdet, og mumlede:

"Ti bundter – tusindfrancssedler – det stemmer!"

Og en af dem råbte med halvkvalt stemme:

"Lad os så stikke af!"

En pludselig rædsel fik dem til at tabe hovedet. De kunne ikke forestille sig, at Essarès sådan uden videre skulle overlade dem en sådan formue, hvis han ikke havde en eller anden plan, som ville gøre ham i stand til at få den tilbage, før de kunne nå at forlade værelset. Loftet ville sikkert styrte sammen over deres hoveder, eller væggene trække sig sammen og knuse dem.

Patrice Belval var heller ikke i tvivl om, at der ville ske noget. Katastrofen var undervejs. Essarès' hævn ville ufravigeligt ramme dem. En mand som han, en så formidabel modstander, som han syntes at være, udleverede ikke så let fire millioner francs, hvis han ikke havde en bagtanke. Patrice mærkede, at

han næsten ikke kunne trække vejret. Han var mere ophidset nu, end han havde været under nogen af alle de rystende scener, han den aften havde været vidne til, og han kunne se, at Coralies ansigt var lige så uroligt som hans eget.

Imens havde Bournef nogenlunde genvundet fatningen. Han standsede sine ledsagere og sagde:

"Vær nu ikke dumme! Skulle han måske være i stand til selv at løse sig og sætte efter os – selv om han også har den gamle Simeon, som ligger der, til at hjælpe sig?"

De bandt atter Essarès arm fast til stolen. Han protesterede rasende:

"Idioter! I kommer her for at aftvinge mig en hemmelighed af uberegnelig værdi, og så taber I hovedet for en bagatel af fire millioner. I kan sige, hvad I vil – obersten havde nu alligevel mere karakter end jer."

De stak atter kneblen i munden på ham, og Bournef gav ham et vældigt slag med den knyttede næve, så at han mistede bevidstheden.

"Nu er vores tilbagetog vist dækket," sagde han.

"Men hvad så med obersten?" sagde en af de andre. "Skal vi bare lade ham blive liggende?"

"Ja, hvorfor dog ikke?"

Men så skiftede han mening.

"Nej, forresten! Vi har jo ingen interesse i at kompromittere Essarès yderligere. Hvad vi har at gøre – både Essarès og vi – er at gøre os usynlige hurtigst muligt og inden oberstens fordømte brev når frem til sit bestemmelsessted – altså inden klokken tolv i morgen formiddag."

"Hvad vil du da foreslå?"

"At vi tager obersten med os i bilen, og smider ham af et eller andet sted undervejs. Så kan politiet jo altid se, hvad de får ud af det."

"Og hans papirer?"

"Vi kan undersøge hans lommer på vejen. Hjælp mig lige ..."

De forbandt oberstens sår for at standse blodstrømmen, løftede ham op og forsvandt med ham, uden at nogen af dem et eneste sekund gav slip på sin tegnebog.

Patrice Belval hørte dem gå gennem et andet værelse og derpå trampe tungt i gulvet ude i forstuen.

"Så er det tid!" tænkte han. "Nu vil enten Essarès eller Simeon trykke på en knap, og så sidder slynglerne i fælden."

Men Essarès bevægede sig ikke.

Simeon heller ikke.

Patrice hørte en bildør blive smækket i, maskinen blive startet og køretøjet rulle bort. Og det var alt. Der skete absolut ingenting. Banditterne forsvandt med de fire millioner.

Der opstod en lang stilhed. Patrice stod som glødende kul. Han kunne ikke tro, at dramaet nået til den sidste fase, og han var så angst for det uventede, der ville indtræffe, at han besluttede at gøre Coralie opmærksom på sin tilstedeværelse.

Men så skete der noget nyt, som standsede ham. Coralie havde rejst sig. Hendes ansigt var ikke længere præget af angst, men Patrice blev næsten endnu mere forfærdet ved at se hendes øjne brænde af en ulykkesvanger energi og med en ualmindelig glans. Han forstod, at Coralie nu var ved at berede sig på at gribe ind.

Men hvordan? Nærmede de sig enden på tragedien?

Hun gik hen til hjørnet af balkonen, til den ene spiraltrappe, og gik langsomt ned ad den, men uden at søge at dæmpe lyden af sine trin. Hendes mand kunne ikke undgå at høre hende. Patrice så, at han løftede hovedet og fulgte hende med øjnene.

Hun standsede nedenfor trappen. Men der var intet spor af ubeslutsomhed i hendes holdning. Hun tænkte kun på, hvordan hun bedst skulle udføre det, hun havde i tankerne.

"Å!" hviskede Patrice og skælvede over det hele. "Hvad har du dog i sinde, lille søster Coralie?"

Han fo'r sammen. Retningen af Coralies blik og øjnenes besynderlige stirren havde røbet hendes beslutning for ham. Hun havde fået øje på dolken, som lå på gulvet, hvor obersten havde tabt den.

Patrice tvivlede ikke et sekund om, at hvis hun tog den dolk op, var det i den hensigt at dræbe sin mand med den. Denne morderiske tanke stod så tydeligt afmalet i hendes ligblege træk, at Essarès, allerede inden hun havde gjort nogen bevægelse, blev grebet af rædsel og anstrengte alle sine muskler for at sprænge de bånd, som holdt ham fangen.

Hun nærmede sig, standsede atter, bøjede sig hurtigt ned og tog dolken op. Hun gik endnu to skridt frem og stod nu til højre for den lænestol, Essarès lå i. Der forløb et uhyggeligt minut. Mand og hustru stirrede hinanden ind i øjnene.

Den hvirvel af tanker, frygt, had og tvivl, som rørte sig i hende, der skulle til at dræbe, og i ham, som skulle dø, ekkoede i Patrice Belvals sind. Hvad skulle han gøre? Hvilken rolle burde han spille i den tragedie, som udspillede sig for hans øjne? Skulle han gribe ind? Var det hans pligt at forhindre Coralie i at begå den skæbnesvangre handling? Eller skulle han komme

hende i forkøbet ved at knuse mandens hoved med en revolverkugle?

Patrice nærede imidlertid en følelse, som næsten lammede ham, og som gjorde enhver indre kamp illusorisk. Han følte en brændende trang til at trænge til bunds i det slør af hemmeligheder, som omgav Coralie – ikke af simpel nysgerrighed, men af et ligefremt begær efter at vide besked, for måske at kunne hjælpe hende på den rigtige måde. Hvad var det, som fik hende til at fatte den beslutning, hun i dette øjeblik tog? Var det hævn? Var det en trang til at straffe? Eller var det for at tilfredsstille et had?

Patrice Belval blev hvor han var.

Coralie hævede armen. Hendes mand havde opgivet alle forsøg på at gøre sig fri – han lå helt ubevægelig, og der fandtes hverken bønner eller trusler i hans blik. Han havde opgivet, og han ventede.

Den gamle Simeon, som stadig lå bundet, havde rejst sig halvt op på albuen og stirrede på dem med uvilje.

Coralie hævede atter armen. Hendes skikkelse syntes at vokse. Hun skulle til at støde til. Hendes blik søgte stedet, hun skulle rette stødet imod.

Men så blev hendes øjne mindre hårde og mindre mørke i deres udtryk. Patrice så, at der var kommet tvivl i hendes blik.

"Å, lille søster Coralie," mumlede han, "nu begynder De at ligne Dem selv igen – at ligne den kvinde, jeg kender. Hvor stor ret De måske end har til at dræbe den mand, så vil De dog ikke gøre det – og det ser jeg også helst, De ikke gør."

Coralies arm sænkede sig langsomt. Det spændte udtryk i hendes ansigt forsvandt. Patrice kunne forstå, hvilken

umådelig lettelse hun følte ved at overvinde den besættende fristelse til at slå ihjel. Hun så forbavset på dolken, som hun vågnede af en ond drøm. Så bøjede hun sig ned over sin mand og begyndte at skære hans bånd over.

Hun gjorde det med tydelig modvilje, undgik at berøre ham, og ville ikke møde hans blik. Rebene blev skåret over, et for et, og Essarès var fri.

Hvad der nu skete, kom i højeste grad uventet. Denne mand, som for få minutter siden havde været underkastet den grusomste tortur, og hvis legeme endnu måtte være plaget af smerter, løb – uden så meget som et ord til tak til hustruen – barfodet hen til en telefon, som stod på et lille bord. Han lignede en udhungret mand, som pludselig får øje på et stykke brød og begærligt kaster sig over det. Gispende greb Essarès røret og forlangte:

"Central 4039."

Så vendte han sig brat om mod sin hustru:

"Gå din vej!"

Hun lod ikke til at høre ham. Hun lå på knæ ved siden af gamle Simeon og befriede nu også ham.

Essarès var ved at miste tålmodigheden ved telefonen.

"Er der ingen, som svarer? Jeg vil have fat i det nummer nu – i dag, ikke i næste uge. Det haster – 4039 – det haster, siger jeg jo!"

Han vendte sig atter mod Coralie og gentog i en befalende tone:

"Gå din vej!"

Hun svarede kun med en gestus, som tydeligt viste, at hun ikke havde tænkt sig at adlyde. Han rystede sin knyttede hånd

mod hende:

"Gå din vej! – Gå din vej, siger jeg. Jeg vil ikke have dig her. Også dig, Simeon!"

Den gamle rejste sig og gik hen mod Essarès. Det så ud, som om han ville sige noget – sikkert protestere. Men efter et øjebliks betænkning vendte han sig mod døren og forsvandt uden at sige et ord.

"Gå din vej, gå din vej!" råbte Essarès igen, og hans ansigt var en mørk trussel.

Men Coralie gik i stedet nærmere hen mod ham og lagde armene over kors i stædig trods. I dette øjeblik lod det til, at forbindelsen kom igennem. Essarès sagde:

"Er det 4039? Nå ..."

Han tøvede. Coralies nærværelse generede ham åbenbart i højeste grad, han skulle sikkert til at tale om ting, som hun ikke måtte vide. Men han havde antagelig ingen tid at spilde, tog derfor en hurtig beslutning og sagde på engelsk:

"Er det dig, Grégoire? Det er Essarès her ... hallo. Jeg taler fra Rue Raynouard. Der er ingen tid at spilde – hør godt efter."

Han satte sig ned og vedblev:

"Mustafa er død. Obersten ligeså. For pokker, lad være med at afbryde mig – så er vi fortabte – ja, netop, fortabte – også dig. – De kom herhen alle sammen, obersten, Bournef og hele banden og udplyndrede mig ved vold og trusler. Jeg gjorde det af med obersten, men han havde skrevet til politiet og forrådt os alle. Brevet vil snart nå frem. Så du kan nok forstå, at Bournef og de andre netop nu er i færd med at forsvinde. De er for et øjeblik siden styrtet hjem for at skrabe deres papirer sammen; jeg antager de vil være hos dig om en time eller højst to. Det er helt

sikkert, at de vil vælge det sted som tilflugtssted. Det talte om det uden at have mistanke om, at vi to kender hinanden. Så det er sikkert nok, at de kommer."

Essarès tav og tænkte sig om et øjeblik, før han fortsatte:

"Har du stadig en ekstranøgle til alle de værelser, de bruger som soveværelser? Godt! – Og du har også dubletter af nøglerne til vægskabene? Glimrende! Så snart du er sikker på, at de er faldet i søvn, går du ind og undersøger skabene. Hvert af dem vil sikkert indeholde deres bytte herfra. Det er ganske let; der er fire tegnebøger, som du ved. Læg dem ned i tasken, forsvind så så hurtigt du kan, og mød mig senere."

Der blev en pause. Essarès lyttede. Så svarede han:

"Hvad siger du? Ved Rue Raynouard – møde mig her? Du må jo være gal. Tror du måske, jeg bliver her, efter at obersten har angivet mig? Nej, gå og vent på mig på hotellet ved stationen. Jeg skal være der klokken tolv eller tretten, måske lidt senere. Tag det endelig blot roligt. Spis din frokost i ro og mag. Jeg skal nok sørge for resten. Farvel så længe."

Samtalen var forbi, og det så ud som om Essarès, efter at han således havde truffet foranstaltninger til at skaffe sig de fire millioner tilbage, ikke længere nærede nogen synderlig uro. Han hang telefonrøret på plads, gik tilbage til lænestolen, som nylig havde været hans pinebænk, drejede den, så den vendte ryggen mod ilden, satte sig ned, og begyndte at tage strømper og sko på. Det foregik med en smule besvær, og han skar ind imellem en grimasse, men var ellers rolig og lod ikke til at have noget hastværk.

Coralie stirrede på ham.

"Jeg burde virkelig gå," tænkte Belval, som følte sig en smule forlegen ved tanken om at skulle være vidne til, hvad mand og hustru kunne have at sige til hinanden.

Men han blev. Han følte sig ikke sikker på Coralies vegne.

Essarès begyndte:

"Nå, hvorfor står du der og stirrer på mig på den måde?"

"Det er altså sandt," sagde hun, stadig med den samme trodsige holdning. "Du levner mig ikke nogen mulighed for tvivl?"

"Hvorfor skulle jeg lyve?" hvæsede han. "Jeg ville ikke have telefoneret i din nærværelse, hvis jeg ikke havde været vis på, at du har været her hele tiden."

"Ja, jeg stod deroppe."

"Og du hørte det hele?"

"Ja."

"Og så det hele?"

"Ja."

"Og du så, hvordan de underkastede mig tortur og hørte mine skrig, og du gjorde ikke det fjerneste for at hjælpe mig?"

"Nej, for jeg kendte sandheden."

"Hvilken sandhed?"

"Den sandhed, som jeg havde mistanke om, men som jeg næppe vovede at tilstå for mig selv."

"Hvilken sandhed?" gentog han med høj stemme.

"Sandheden om dit forræderi."

"Du er gal. Jeg har ikke begået noget forræderi."

"Du skal ikke prøve dine spidsfindigheder over for mig. Jeg indrømmer, at jeg ikke kender hele sandheden, men jeg forstod

alt, hvad man sagde og forlangte af dig. Hemmeligheden, som de prøvede at aftvinge dig, handlede om et forræderi."

"En mand kan kun begå forræderi mod sit eget land," sagde han og trak på skuldrene. "Jeg er ikke franskmand."

"Du *er* franskmand," sagde hun. "Du har selv krævet at blive det, og du er blevet det. Du har giftet dig med mig, en fransk kvinde, du bor i Frankrig, og du har skabt dig din formue i Frankrig. Det er Frankrig, du forråder."

"Lad mig dog blive fri for den slags dumheder! Hvem skulle det forresten være til gavn for?"

"Det ved jeg ikke. I måneder, ja flere år, har obersten, Bournef, alle dine tidligere medskyldige og du selv haft et enormt arbejde – ja, enormt, det er dit eget ord – og nu ser det ud til, at I slås om udbyttet, som om de andre beskylder dig for at stikke gevinsten i din egen lomme og beholde en hemmelighed, som ikke er din. Det forekommer mig, at jeg aner noget, som er endnu mere beskidt og afskyeligt end selv forræderi, noget som ville være under en gemen lommetyvs værdighed –"

Han slog knytnæven i bordet.

"Nu kan det være nok!"

Men Coralie lod ikke til at lade sig skræmme.

"Nok?" udbrød hun. "Ja, du har sikkert ret. Der er talt nok mellem os. Desuden er der én omstændighed, som bekræfter alle de andre – din flugt! Det er lige så godt som en tilståelse. Du er bange for politiet!"

"Jeg er ikke bange for nogen!"

"Sikkert ikke – men du stikker dog alligevel af?"

"Ja."

"Så lad os få klarhed over sagen. Hvornår forsvinder du?"

"Nu, klokken tolv."

"Og hvis du bliver arresteret?"

"Jeg bliver ikke arresteret."

"Men lad os nu sætte, at du bliver det?"

"Så bliver jeg snart løsladt igen."

"Der vil dog i det mindste blive undersøgelse og forhør?"

"Nej, sagen vil blive dysset ned."

"Det håber du?"

"Det er jeg sikker på."

"Gud give det. Og så forlader du vel Frankrig?"

"Ja, lige så hurtigt jeg kan."

"Og hvornår bliver det?"

"Om en fjorten dage eller tre uger."

"Skriv til mig og lad mig vide dagen, så jeg ved, hvornår jeg atter kan ånde frit."

"Jeg skal skrive, Coralie, men af en anden grund."

"Hvilken?"

"Så du kan følge mig."

"Følge dig?"

Han smilede ondt.

"Du er min hustru, og hustruen følger sin mand. Og du ved jo, at ifølge min religion har manden alle rettigheder over sin hustru, til og med over hendes liv og død. Og du er min hustru."

"Jeg er ikke din hustru. Jeg føler kun foragt og rædsel for dig. Jeg vil ikke se dig mere – hvad der end sker, hvor meget du end truer mig, så vil jeg aldrig se dig igen."

Han rejste sig, gik hen mod hende, knyttede hånden ad hende og skreg:

"Hvad er det, du siger? Hvad vover du at sige? Jeg, din herre og husbond, befaler dig at komme til mig, når som helst jeg sender bud efter dig."

"Jeg kommer ikke; det sværger jeg ved Gud, så sandt jeg håber på at blive salig."

Han stampede i gulvet af raseri. Hans ansigt fortrak sig uhyggeligt, og han brølede:

"Det betyder altså, at du vil blive her. Du har vel dine grunde, som jeg ikke kender, men som er lette at gætte. En kærlighedsaffære formodentlig? Ti! Har du ikke altid afskyet mig? Dit had daterer sig ikke fra i dag. – Det går helt tilbage til den første gang, du så mig, til tiden før vi blev gift. Vi har altid levet som dødsfjender. – Jeg tilbad dig. Et ord fra dig, og jeg ville have ligget for dine fødder. Men du føler kun angst for mig. Og nu bilder du dig ind, at du vil få lov til at begynde et nyt liv uden mig? – Nej, så dræber jeg dig hellere, min skønne!"

Han åbnede sine knyttede næver og holdt dem tæt ind til hendes ansigt, som om hun var et over, de skulle til at kvæle, og hans tænder klaprede af raseri. Svedperlerne stod ham på panden.

Coralie stod urokkelig rolig foran ham, hun så meget lille og skrøbelig ud. Patrice Belval, som var ude af sig selv af uro og klar til at skride ind, hvad øjeblik det skulle være, læste kun modvilje og foragt i hendes ansigt.

Endelig genvandt Essarès sin selvbeherskelse og sagde:

"Du kommer til mig, Coralie, enten du vil det eller ej. Jeg er din mand. Det følte du selv, da lysten til at myrde mig kom over dig, og du ikke havde mod til at gøre det. Sådan vil det altid

være. Din trods vil blive knækket, og du vil følge den mand, som er din herre."

"Nej, jeg vil blive her og kæmpe imod dig," svarede hun, "her, i dette hus. Jeg skal ødelægge det forræderiets værk, som du har begyndt. Jeg skal gøre det uden had, for jeg er ikke længere i stand til at hade, men jeg vil gøre det uden tøven for at opveje det onde, som du har gjort."

Han svarede dæmpet:

"Men *jeg* er i stand til at hade. Tag dig i agt, Coralie. Det øjeblik, hvor du tror, du ikke længere har noget at frygte fra mig, bliver måske netop det øjeblik, hvor jeg drager dig til ansvar. Tag dig i agt!"

Han ringede, og gamle Simeon kom ind.

"Ja så – er begge tjenerne da forsvundet?" spurgte Essarès. Og uden at vente på svar, vedblev han: "Det var en lettelse at blive af med dem. Pigerne kan udmærket ordne det, jeg har brug for. – De har vel ikke hørt noget? Nej, deres værelser ligger for langt væk. Men du må holde øje med dem, Simeon, når jeg er væk."

Han så på sin hustru, forbavset over endnu at finde hende her, og sagde så til sin sekretær:

"Jeg må være oppe klokken seks for at få alting i orden, og jeg er dødtræt. Følg mig hen til mit værelse. Og så kan du gå her tilbage og slukke ilden bagefter."

Han gik ud, støttet til Simeon. Patrice forstod, at Coralie havde gjort, hvad hun kunne, for ikke at vise svaghed i sin mands nærvær, men at hendes kræfter nu var udtømte. Aldeles udmattet faldt hun på knæ og slog kors for sig.

Da hun rejste sig nogle minutter efter, så hun på gulvtæppet mellem sig og døren et stykke papir med hendes navn. Hun tog

det op og læste:

> Lille søster Coralie – denne kamp overstiger
> vist Deres kræfter. Hvorfor ikke tage imod min
> hjælp? Giv mig et tegn, og jeg vil være hos Dem!

Hun fo'r sammen, fuldkommen himmelfalden over dette brev, og samtidig misfornøjet med Belvals dristighed. Så gjorde hun en sidste anstrengelse for at samle sin viljekraft, og forlod stuen uden at give det tegn, som Patrice Belval længtes efter.

6. Nitten minutter over syv

Patrice Belval kunne ikke sove den nat. Han havde en vedvarende, vågen følelse af at være forfulgt og nedtrykket, som under indtryk af en eller anden rædselsfuld mareridtsdrøm. Han havde en følelse, som skulle den række af begivenheder, hvor han havde spillet rollen som tilskuer og hjælpeløs medvirkende, aldrig få nogen ende. Mandens og hustruens afsked med hinanden betød næppe, at de farer, som truede Coralie, dermed var forbi. Nye farer opstod overalt, og Patrice Belval erkendte, at han ikke var i stand til at forudse dem og endnu mindre i stand til at forhindre dem.

Efter at have ligget vågen et par timer, tændte han det elektriske lys og begyndte hastigt at nedskrive en skildring af de sidste tolv timers begivenheder. Han håbede på denne måde lettere at kunne skabe sig klarhed over alle det indviklede mysterium.

Klokken seks gik han hen og vækkede Ya-Bon og tog ham med sig tilbage til sit værelse. Der stillede han sig overfor den forbavsede neger, lagde armene over kors og udbrød:

"Nå, så du tror, du er færdig med dit arbejde? Mens jeg ligger her og ikke kan sove, så ligger den herre og snuer og tror, at alting er i den skønneste orden. Min gode mand, du har nok en meget elastisk samvittighed."

Ordet "elastisk" morede negeren ganske overordentligt. Han spærrede munden op og gryntede af henrykkelse.

"Ja, det er godt," sagde kaptajnen. "Det er jo umuligt at få et ord indført, når først du begynder at sludre løs. Se her, tag en stol, og læs så denne beretning. Sig mig, hvad du tænker om den. Hvad? Kan du ikke læse? Nå ..."

Han sukkede, tog manuskriptet og sagde:

"Hør så efter, brug din hjerne og drag dine slutninger. Sagen forholder sig i korthed således: Først og fremmest har vi Essarès Bey, en hovedrig bankier og en ualmindelig stor slyngel, som på samme tid forråder både Frankrig, Ægypten, England, Tyrkiet, Bulgarien og Grækenland – hvilket tydeligt fremgår af det faktum, at hans kammerater stegte hans fødder. Så dræber han en af dem og befrier sig for de andre ved hjælp af fire millioner – hvilke fire millioner han befaler en anden medskyldig at skaffe sig tilbage. Og alle disse kønne planter vil forsvinde i dag klokken elleve, for klokken tolv vil politiet vise sig på scenen."

Patrice holdt inde et øjeblik for at få vejret, og fortsatte så:

"For det andet er der jo så lille søster Coralie – som på en eller anden måde, jeg ikke er i stand til at gennemskue, er blevet gift med den slyngel til Bey. Hun hader ham og ville gerne dræbe ham. Han elsker hende – og vil også gerne dræbe hende. Der er også en oberst, som elskede hende og mistede livet af den grund, og en vis Mustafa, som ville bortføre hende og ligeledes mistede livet, kvalt af en væmmelig senegaleser. Til sidst er der så en fransk kaptajn, en ren Haltefanden, som også elsker hende, men som hun undgår, fordi hun er gift med en anden mand, som hun afskyr. Og sammen med denne kaptajn har hun engang tidligere i livet halveret en ametystkugle. Så er der en rusten nøgle, en rød snor, en kvalt hund og en kamin fyldt med

glødende kul. Og kan du forstå et levende ord af alt dette, så skal du få et spark af mit træben, for selv fatter jeg ikke et levende muk, og jeg er dog din kaptajn!"

Ya-Bon lo med hele sit vansirede ansigt. Som kaptajnen havde befalet, fattede han intet af hele historien, og kun meget lidt af det, kaptajnen havde sagt, men han følte sig altid umådelig henrykt, når kaptajnen talte til ham i denne tone.

"Godt," sagde kaptajnen. "Så er det altså mig, der skal tænke og drage slutninger."

Han satte sig med begge albuer på bordet og hovedet presset hårdt mod hænderne. Hans munterhed var i virkeligheden påtaget, han tænkte på Coralie med sorg og uro. Hvad kunne han gøre for at beskytte hende? Flere planer foresvævede ham, men hvilken af dem skulle han vælge? Skulle han gennemgå hele telefonbogen for at se efter adressen på denne Grégoire, som Bournef og hans kammerater ville søge tilflugt hos? Skulle han underrette politiet? Skulle han gå tilbage til Rue Raynouard? Han vidste det ikke. Han kunne handle, når handlingen bestod i at kaste sig ind i en konflikt med liv og lyst. Men at forberede en handling, regne forhindringerne ud, bringe lys i mørket og se det, der var usynligt og fatte det ubegribelige – den slags oversteg hans evner.

Han vendte sig pludselig mod Ya-Bon, som stod og var blevet helt nedslået ved hans tavshed.

"Hvad går der af dig, siden du påtager dig sådan en dyster mine? Det er dig, der gør mig i dårligt humør. Du ser altid så sort på tingene. Nå, men du er jo også selv sort. Stik nu af med dig!"

Ya-Bon ville gå, forstemt og bedrøvet, da nogen bankede på døren og en stemme sagde:

"Telefon til kaptajn Belval!"

Patrice skyndte sig ud. Hvem i alverden fandt på at telefonere til ham på denne tid af morgenen?

"Ja, hvem er det?" spurgte han.

"Jeg ved det ikke, hr. kaptajn. Det er en mandsstemme, og han lyder til at have noget meget vigtigt at fortælle Dem."

Patrice tænkte på telefonen i det store værelse i Essarès hus på Rue Raynouard. Mon der var noget i den tanke?

Han gik ned i stuen og ind i en gang. Telefonen hang i et lille værelse, som for tiden blev brugt til opbevaring af dækketøj. Han lukkede døren efter sig.

"Hallo, det er kaptajn Belval! Hvad drejer det sig om?"

En stemme, en mandsstemme, som han ikke kendte, svarede i en åndeløs, gispende tone:

"Å – er det kaptajn Belval? – Er det Dem? Hør godt efter – men jeg er næsten bange for, at det er for sent – jeg ved ikke, om jeg kan nå at tale ud … Fik De nøglen og brevet?"

"Hvem er De?" spurgte Belval.

"Fik De nøglen og brevet?" gentog stemmen.

"Ja, en nøgle, men ikke noget brev."

"Ikke brevet! – Å, det er forfærdeligt – så ved De ikke …"

Patrice hørte et hæst skrig, så opfangede han nogle usammenhængende lyde, som om der foregik en kamp. Derefter lød det, som stemmen ligesom sugede sig fast til telefonrøret, og han hørte den tydeligt gispe:

"For sent! – Patrice, er det Dem? – Hør efter … Ametystmedaljonen … jeg har den hos mig … Medaljonen … Å,

det er for sent. – Jeg ville så gerne … Patrice – Coralie …"

Så lød der et højt skrig, et hjerteskærende råb og nogle utydelige lyde, som fjernede sig mere og mere. Han syntes dog, at han kunne høre et råb: "Hjælp – hjælp!"

Lyden forsvandt mere og mere. Så blev der helt stille og pludselig lød der et klik. Morderen havde hængt røret på plads.

Alt dette have ikke taget tyve sekunder i alt. Men da Patrice ville hænge telefonrøret på plads, holdt hans fingre så fast om dem, at det ligefrem krævede al hans viljestyrke at åbne dem.

Han stod som himmelfalden. Hans øjne fæstede sig ved et ur, som han så gennem vinduet, og hvis visere stod på nitten minutter over syv. Han gentog mekanisk disse tal, som om han tillagde dem en eller anden særlig betydning. Så spurgte han sig selv – så uvirkeligt forekom det hele ham – om alt dette virkelig havde fundet sted og ikke blot var noget, han forestillede sig. Men råbene genlød endnu i hans øren; han tog fat i telefonapparatet, som om han ved fortvivlet at klynge sig til det kunne få det til at give ham klarhed i mysteriet.

"Hallo!" råbte han, "er det centralen? Hvem ringede hertil for et øjeblik siden? Er der nogen? … Hørte De råbene? … Er der nogen?"

Der kom intet svar. Han blev utålmodig, udstødte nogle eder, forlod så telefonrummet, mødte Ya-Bon, og begyndte at skælde ham ud:

"Dit bæst! Du skulle selvfølgelig være blevet tilbage og have holdt øje med Coralie! – Skynd dig nu derhen og vent på mig. Jeg må straks til politiet. Hvis du ikke havde holdt mig tilbage, var jeg der allerede, og så ville vi ikke være i denne knibe. – Så, afsted med dig!"

Men så holdt han ham tilbage:

"Næ hov, du rører dig ikke af stedet, det var dog en latterlig idé, du der fik. Bliv her!"

Han vendte tilbage til dækketøjsrummet, hvor han slog forvirret ud med armene, mens han svor og bandede. Men efterhånden dannede der sig en tanke hos ham, nemlig den, at han jo ikke havde noget som helst bevis for den forbrydelse, han troede havde fundet sted i Rue Raynouard. Og samtidig var han sikker på, at dramaet vedblev at udfolde sig, men måske et helt andet sted, som var langt borte fra Coralie.

Og denne tanke førte lidt efter lidt til en anden: Hvorfor ikke forsøge at undersøge sagen selv, med det samme?

"Ja, hvorfor egentlig ikke?" spurgte han sig selv. "Før jeg forstyrrer politiet, forsøger at opspore den person, som ringede mig op og forfølge hele sagen baglæns, hvilket jeg har tid nok til sidenhen, hvorfor så ikke først ringe til Rue Raynouard under et eller andet påskud?"

Men måske ville det ikke føre til noget. Hvis ingen svarede, ville det så bevise, at mordet havde fundet sted der i huset, eller blot fortælle ham, at der ikke var nogen til stede til at tage telefonen? Men han følte, at han var nødt til at foretage sig et eller anden. Han slog op i telefonbogen, fandt Essarès Beys nummer og ringede resolut op.

Spændingen, imens han ventede, var næsten uudholdelig. Men så gik forbindelsen igennem.

"Hallo!" sagde han.

"Hallo!" svarede en stemme. "Hvem er det?"

Det var Essarès Beys stemme.

Men det var jo ganske naturligt, da Essarès vel i dette øjeblik måtte være i færd med at ordne sine papirer og forberede sin flugt. Alligevel blev Patrice så forbavset, at han næppe vidste, hvad han skulle sige, og de første ord, som faldt ham ind, var:

"Er det Essarès Bey?"

"Ja. Hvem taler jeg med?"

"Jeg er en af de sårede fra sygehjemmet."

"De er måske kaptajn Belval?"

Patrice blev aldeles forbløffet. Coralies mand kendte hans navn? Han stammede:

"Javel … kaptajn Belval."

"Sikken et held!" udbrød Essarès i en henrykt tone. "Jeg har netop ringet til kaptajn Belval for at spørge …"

"Var det Dem?" udbrød Patrice, hvis overraskelse var uden grænser.

"Ja, jeg ville gerne vide, hvornår jeg kunne træffe kaptajn Belval for at takke ham."

"Var det *Dem*? – Var det *Dem*?" gentog Belval stadig mere himmelfalden.

Essarès' tonefald udtrykte en vis forbavselse.

"Ja, var det ikke et ejendommeligt sammentræf?" sagde han. "Uheldigvis fik jeg ikke forbindelse … eller rettere sagt, forbindelsen blev afbrudt."

"Så De hørte det altså?"

"Hvilket, kaptajn Belval?"

"Skrigene."

"Skrigene?"

"Ja, sådan forekom det mig i det mindste, men forbindelsen var noget utydeligt."

"Alt, hvad jeg hørte, var, at nogen spurgte efter Dem, nogen som havde meget travlt, og da jeg ikke havde særligt hastværk, satte jeg røret på plads igen. Jeg kunne jo altid ringe op igen senere for at få den fornøjelse at takke Dem."

"Takke mig?"

"Ja. Jeg hører, at min hustru blev overfaldet i går aftes, og at De kom hende til hjælp. Og jeg ville meget gerne møde Dem, så jeg kunne få lejlighed til at bevidne Dem min taknemmelighed. – Kan vi mødes? Måske klokken tre i eftermiddag på sygehjemmet?"

Patrice svarede ikke. Frækheden hos denne mand, som var truet af arrest og i færd med at træffe anstalter til flugt, forbløffede ham. Og samtidig undrede han sig over, hvad Essarès' virkelige hensigt kunne være med at telefonere til ham, når han ikke på nogen måde var tvunget til det? Men Belvals tavshed lod ikke til at genere bankieren, som vedblev med en strøm af artigheder.

Men trods alt følte Belval sig en smule mere rolig. Han gik tilbage til sit værelse, lagde sig på sengen og sov i to timer. Bagefter sendte han bud efter Ya-Bon.

"Denne gang må du se at beherske dine nerver," sagde han barsk, "og ikke tabe hovedet, sådan som du gjorde før. – Nå, lad os nu ikke tale mere om den sag. Har du fået morgenmad? Ikke det? Det har jeg forresten heller ikke. Har du set lægen? Nej? Det har jeg heller ikke. Og han havde jo lovet at fjerne denne bandage. Det kan du nok forstå, jeg er glad for. Et træben, det kan måske gå an, men en elsker med laser bundet om hovedet – det går ikke. Men nu skal du have øjnene med dig. Når vi er klar,

går vi til sygehuset. Søster Coralie kan ikke forbyde mig at møde hende der."

Patrice var overgiven som en anden skoledreng. Som han sagde til Ya-Bon en time senere, da de var på vej til Porte-Maillot: "Skyerne begynder at sprede sig. – Ja, Ya-Bon, jeg tro, det begynder at blive bedre. For det første er Coralie ikke i umiddelbar fare. Jeg tror og håber, at kampen er kommet på afstand af hende – den udkæmpes sikkert mellem slynglerne selv – om deres millioner. Ham, som ringede mig op, og hvis dødsskrig jeg hørte, var åbenbart en ukendt ven, for han talte så fortroligt til mig og kaldte mig ved fornavn. Det var ganske sikkert ham, som sendte mig nøglen til haven. Men det brev, som fulgte med nøglen er uheldigvis forsvundet. Han havde endelig følt sig tvunget til at afsløre alt, og netop i det øjeblik blev han overfaldet. Af hvem? spørger du. Formodentlig af en medskyldig, som var bange for, hvad han kunne afsløre. Nu ved du det, Ya-Bon! Det hele står klart som dagen. Men forresten kan den rigtige sammenhæng sagtens være stik modsat af, hvad jeg har sagt. Men det kan være det samme. Hovedsagen er, at man tager stilling og skaffer sig et udgangspunkt – enten det så er forkert eller rigtigt. Og hvis mit skulle vise sig at være forkert, kan jeg jo altid skyde skylden på dig. Så ved du, hvad du har at rette dig efter."

Ved Porte-Maillot tog de en droske, for Patrice fik lyst til at tage vejen om ad Rue Raynouard. Der, hvor den krydser Rue de Passy, så de Coralie, fulgt af gamle Simeon.

Hun havde prajet en taxa, som hun var steget ind i. Simeon satte sig ved siden af kusken. De kørte til sygehuset ved

Champs-Élysées, og Patrice fulgte efter. Klokken var elleve, da de nåede frem.

"Alt er, som det skal være," sagde Patrice, "mens hendes mand er i færd med at flygte, vil hun ikke foretage nogen forandring i sit daglige liv."

Han og Ya-Bon spiste frokost et sted i nærheden af hospitalet, og drev så rundt på avenuen uden at tabe sygehuset af sigte, og klokken halv to gik de derind.

Patrice fik straks øje på gamle Simeon, som sad i den fjerneste ende af den overdækkede gård, hvor soldaterne plejede at mødes. Med sin store gule pincenez på næsen sad han og røg sin pibe på sit sædvanlige sted.

Coralie var i et af de værelser, som hørte til hendes afdeling. Hun sad hos en patient, hvis hånd hun holdt i sin. Manden sov.

Det forekom Patrice, at Coralie virkede meget træt. De mørke rande om hendes øjne og de usædvanlig blege kinder vidnede om, hvor medtaget hun var.

"Stakkels barn," tænkte han. "Alle disse nederdrægtigheder ender vist med at tage livet af dig."

Han forstod nu, når han tænkte på, hvad der var sket natten forud, hvorfor Coralie holdt sit privatliv hemmeligt og afsondret, i hvert fald i forhold til den lille verden i hospitalet, og der kun var den venlige søster, som patienterne kaldte ved fornavn. Hun havde en anelse om det væv af forbrydelser, der omgav hende og holdt derfor sin mands navn for sig selv og fortalte ingen, hvor hun boede. Og så godt var hun beskyttet af den mur, som hendes tilbageholdenhed og beskedenhed opstillede, at Patrice ikke uden videre vovede at gå hen til hende, men stod som fastlåst på dørtærsklen.

"Men jeg skal dog ikke gå så vidt, at jeg først sender mit kort ind!" sagde han ved sig selv, mens han iagttog Coralie, uden at hun lagde mærke til ham.

Han havde imidlertid bestemt sig til at gå ind, da en kvinde, som var kommet op ad trappen, råbte:

"Hvor er madame? Hr. Simeon, hun må straks komme!"

Gamle Simeon, som var fulgt efter kvinden, pegede hen mod det værelse, hvor Coralie sad, og kvinden styrtede derind. Hun sagde nogle ord til Coralie, som lod til at blive urolig og straks løb ud af døren, forbi Patrice og ned ad trappen, fulgt af Simeon og kvinden.

"Jeg har en droske, madame," stammede kvinden forpustet. "Vi må skynde os, madame, det pålagde politikommissæren mig udtrykkeligt!"

Patrice, som nu også var kommet ned, kunne ikke høre mere, men de sidste ord fra kvinden fik ham til at bestemme sig. Han og Ya-Bon kastede sig ind i en droske og gav kusken ordre til at følge efter Coralies vogn.

"Nyheder, Ya-Bon – nyheder!" sagde Patrice. "Det udvikler sig! Kvinden er åbenbart en af Essarès tjenestepiger, og hun har efter politikommissærens ordre hentet sin frue. Oberstens afsløringer må altså have gjort deres virkning; husundersøgelse, forhør og alskens andre ubehageligheder for lille søster Coralie. Og alligevel har du den frækhed at råde mig til at være forsigtig! Tror du måske, jeg har tænkt mig at overlade hende til at sejle sin egen sø i sådan et øjeblik? Du er vist en rigtig tarvelig personage, Ya-Bon!"

Han fik pludselig en idé og udbrød:

"Du store Himmel! Jeg håber da ikke, at den slyngel til Essarès har ladet sig fange. Det ville være en stor ulykke. Men han var alt for sikker på sig selv. Måske har han spildt sin tid ..."

Denne ængstelse hidsede kaptajn Belval stadig mere op under hele turen. Det måtte være Essarès arrestation, som havde fremkaldt tjenestepigens skræk og medført Coralies hastige bortkørsel. Under disse omstændigheder var han ikke i tvivl om, at han burde blande sig i sagen og ved sine afsløring hjælpe politiet. Så meget mere, som han jo ved at røbe en større eller mindre del, samtidig måtte kunne hjælpe Coralie.

De to vogne standsede nogenlunde samtidigt udenfor Essarès bolig, hvor der allerede i forvejen holdt en bil. Coralie steg ud og forsvandt ind gennem porten. Også pigen og Simeon gik ind.

"Kom med!" sagde Patrice til negeren.

Porten stod på klem. I den store forstue sad to betjente på vagt. Patrice hilste dem med en hurtig håndbevægelse, og gik så hurtigt forbi dem med en mine, som om hele huset var hans, og han var en så vigtig person, at intet af betydning kunne foregå, uden at han var til stede.

Hans skridt, som gav genlyd mod stengulvet, mindede ham om Bournef og hans medskyldiges flugt. Han var på rette vej. Til venstre lå en salon, det værelse, som lå op til biblioteket og som forbryderne havde båret oberstens lig ind i. Der hørtes stemmer inde fra biblioteket. Han gik ind gennem salonen.

I dette øjeblik hørte han Coralie råbe i en forfærdet tone:

"Å, min Gud! – nej, det kan ikke være rigtigt!"

Der stod atter to betjente på vagt ved døren.

"Jeg er en slægtning til fru Essarès," sagde kaptajnen. "Hendes eneste slægtning, faktisk."

"Vi har vore ordrer, hr. kaptajn."

"Naturligvis, det forstår jeg så udmærket. Lad endelig ikke nogen komme ind. Du må blive her udenfor, Ya-Bon."

Og så gik han lige ind.

Men inde i det store værelse blev hans vej spærret af en seks-syv herrer, antagelig detektiver og øvrighedspersoner, som alle stod bøjet over noget, han ikke kunne se. Midt i denne gruppe rejste Coralie sig pludselig og kom ham i møde med usikre skridt og vridende sine hænder. Kammerpigen tog hende om livet og hjalp hende hen til en stol.

"Hvad er der i vejen?" spurgte Patrice.

"Fruen er syg," svarede kvinden, som selv var helt ud af sig selv. "Å, det sortner for mine øjne!"

"Men hvorfor? Hvad er årsagen?"

"Det er herren ... Å, det er et rædselsfuldt syn!"

"Hvilket syn?"

En af herrerne forlod gruppen og nærmede sig.

"Er fru Essarès syg?"

"Det er vist ikke noget farligt," sagde pigen. "Hun er besvimet ... det sker indimellem."

"Hjælp hende ud, så snart hun kan gå. Hendes tilstedeværelse her er ikke mere nødvendig."

Han vendte sig mod Patrice med et spørgende udtryk:

"Hr. kaptajn?"

Patrice lod, som om han ikke forstod noget.

"Ja, ja, monsieur, vi skal nok føre fru Essarès ud, men først ville jeg ..."

Han trak sig lidt ud til siden, og da han så, at gruppen havde skilt sig lidt, tog han et par skridt frem. Og det, han nu så, forklarede fuldstændig Coralies tilstand og tjenestepigens ophidselse. Han følte selv en heftig gysen ved dette syn, som var langt mere uhyggeligt end det, han havde været vidne til aftenen før.

På gulvet tæt ved kaminen lå Essarès Bey på ryggen. Han var iført de samme klæder, som han havde haft på om aftenen – den brune fløjlsslåbrok med snorebesætning. Hans hoved og skuldre var dækket af et klæde. Men den ene af mændene, som stod rundt om liget – sikkert en politilæge – havde løftet klædet med den ene hånd og pegede med den anden på den døde mands ansigt, imens han gav en forklaring med dæmpet stemme.

Og dette ansigt – hvis man kunne kalde denne uformelige masse af kød for et ansigt – syntes dels at være forkullet, dels at bestå af en blodig masse, i hvilken man kunne ane en del af et brustent øje.

"Å!" udbrød Patrice, "han er blevet myrdet og væltet om i ilden! Det er vel således, man fandt ham?"

Manden, som allerede en gang havde tiltalt ham, og som lod til at være den øverste af de tilstedeværende, kom nu igen hen til ham.

"Hvem er De, om jeg tør spørge?"

"Kaptajn Belval – jeg er en ven af fru Essarès, en af de sårede officerer, hvis liv hun har frelst."

"Det er meget muligt, monsieur," svarede den vigtige herre, "men De kan ikke blive her. Ingen kan få lov at være her, for den sags skyld. Hr. kommissær, vær venlig at få alle ud af stuen her,

undtagen lægen, og sæt vagt ved døren. Lad ingen komme ind, uanset grunden."

"Men monsieur," insisterede Patrice, "jeg har nogle meget vigtigt oplysning til Dem."

"Som jeg vil være glad for at høre, kaptajn, men senere. Nu må De have mig undskyldt."

7. Treogtyve minutter over tolv

Den store hall, som gik fra Rue Raynouard til den øverste terrasse i haven, delte Essarès' hus i to halvdele, som kun stod i forbindelse med hinanden gennem hall'en.

Til venstre lå salonen og biblioteket, som lå op til en afskilt suite af værelser med egen trappe. Til højre lå en billardstue og spisesalen, som begge var mere lavloftede. Over disse værelser lå Essarès soveværelse mod gaden og Coralies mod haven. Derpå kom tjenerfløjen, hvor også gamle Simeon havde sit værelse.

Patrice blev bedt om at vente i billardstuen sammen med Ya-Bon. Han havde været der i omtrent et kvarter, da Simeon og kammerpigen blev ført ind.

Den gamle sekretær lod til at være helt fra den over sin herres død, og sukkede dæmpet for sig selv. Patrice spurgte ham, hvordan det gik, og den gamle hviskede ham i øret:

"Det er ikke forbi endnu – der er noget, som truer … truer! … nu … i dag!"

"Nu i dag?" gentog Patrice.

"Ja – ja!" sagde den gamle mand, skælvende over hele kroppen.

Han sagde ikke mere, men kammerpigen fortalte beredvilligt sin historie som svar på Patrices spørgsmål:

Den første overraskelse den morgen havde været, at alle husets tre tjenere var forsvundet. Klokken halv syv kom Simeon med besked fra herren om, at han havde lukket sig inde i

biblioteket og ikke ville forstyrres, end ikke med morgenmad. Fruen var ikke helt vel, men havde fået sin chokolade klokken ni. "Efter at vi havde gjort soveværelserne i stand, satte vi os ned i køkkenet. Klokken blev elleve – tolv – og netop da uret slog, ringede det på porten. Jeg så ud ad vinduet. Der holdt en vogn med fire herrer derude. Jeg gik ud til dem. Politikommissæren sagde, hvem han var, og bad om at tale med herren. Jeg viste dem vej. Døren til biblioteket var låst. Vi bankede på, men fik intet svar. Så bankede vi højere, men stadig uden at få svar. Til sidst var der en af herrerne, som fik dirket døren op. Og kan De tænke Dem, hvad vi så derinde? Nej, det kan De vist ikke. Det var forfærdeligt! Den stakkels herre lå med hovedet ind over kamingitteret. Å, sådan nogle slyngler! De har myrdet ham, ikke sandt? Den ene af herrerne sagde ganske vist, at herren var død af et hjerteslag og var faldet ind i ilden, men jeg tror nu alligevel ..."

Den gamle Simeon har lyttet til uden at sige noget, men på dette sted af historien gav han en stønnende lyd fra sig, gik hen til Patrice og hviskede:

"Der er noget, som truer – truer! Fru Coralie ... sørg for, at hun kommer væk herfra omgående ... sørg for, at hun kommer væk ... ellers bliver det meget værre!"

Patrice gøs og forsøgte at udspørge ham, men han kunne ikke få mere ud af ham. Desuden blev den gamle mand ikke i billardstuen. Der kom en politibetjent og hentede ham for at føre ham ind i biblioteket.

Forhøret over ham trak længe ud. Det blev efterfulgt af forhør over kammerpigen og kokkepigen. Senere blev Coralie afhørt i sit eget værelse. Klokken fire kom der endnu en bil.

Patrice så to herrer træde ind i forstuen, og alle de andre bukkede dybt for dem. Han genkendte justitsministeren og en af hans kolleger. De konfererede i biblioteket en halv times tid og kørte så væk igen.

Endelig, da klokken næsten var fem, kom en betjent og bad Patrice om at gå op på anden sal. Han bankede på en dør og trådte til side. Patrice trådte ind i et lille boudoir, oplyst af skæret fra en kamin. Foran den sad to personer: Coralie, som han bukkede dybt for, og lige overfor hende den herre, som tidligere havde tiltalt ham, og som lod til at lede det hele. Han var omkring et halvt hundrede år gammel, kraftigt bygget med et tungt ansigt og langsomme bevægelser, men med klare, intelligente øjne.

"Det er måske forhørsdommeren?" spurgte Patrice.

"Nej," svarede han, "mit navn er Masseron. Jeg er forhenværende dommer, men har fået til opgave at opklare denne sag – ikke at undersøge noget, sådan som De mener – det finder jeg ikke nogen anledning til."

"Hvadbehager?" udbrød Patrice, højligt forbavset. "Ikke noget at undersøge?"

Han så på Coralie, som holdt sit blik fæstnet opmærksomt på ham, indtil hun efter nogle øjeblikke vendte sig mod hr. Masseron, som vedblev:

"Jeg er ikke i tvivl om, kaptajn Belval, at når vi hver for sig har sagt, hvad vi har at sige, så skal vi nok snart komme overens på alle punkter … ligesom fru Essarès og jeg allerede er det."

"Det tvivler jeg skam heller ikke på," svarede Patrice. "Men jeg er dog bange for, at der er mange uopklarede punkter i sagen."

"Javist – men vi skal finde en forklaring, og vi vil søge efter den sammen. Vil De være så god at sige mig, hvad De allerede ved?"

Patrice tøvede et øjeblik og sagde så:

"Jeg skal ikke lægge skjul på min forbavselse. Den historie, jeg kan fortælle, er meget vigtig for sagen, og alligevel lader det ikke til, at der er nogen, som ønsker at føre den til protokols. Ønsker De ikke, at jeg skal afgive en forklaring under ed, som jeg bagefter skal underskrive?"

"De må selv dømme om, hvor vigtig Deres forklaring er, hr. kaptajn. For øjeblikket betragter vi dette som en mere forberedende forhandling – en udveksling af meninger om de fakta, der foreligger. Fru Essarès har rimeligvis givet mig de samme oplysninger, som De vil kunne give."

Patrice svarede ikke straks. Han havde fået et dunkelt indtryk af, at der bestod en hemmelig forståelse mellem Coralie og dommeren. Han besluttede at indtage en reserveret holdning, indtil dommeren havde vist, hvor han ville hen.

"Meget muligt," sagde denne. "Men De kan ikke få lov at opholde Dem her. Hr. kommissær, vil De være så venlig at give besked om, at alle skal forlade lokalet her, bortset fra lægen, og sæt så vagt ved dørene. Der må absolut ikke gives adgang til nogen."

"Min herre!" sagde Patrice stædigt. "Jeg har virkelig nogle meget vigtige oplysninger at give Dem."

"Jamen dem skal jeg sandelig også med største glæde høre på – men senere! Lige nu må De have mig undskyldt."

"Naturligvis," sagde han. "Fru Essarès har sikkert allerede fortalt Dem det hele. De kender altså allerede til den samtale,

jeg overhørte på en café i går?"

"Ja."

"Og forsøget på at bortføre fru Essarès?"

"Ja."

"Og mordet?"

"Ja."

"Fru Essarès har skildret Dem det optrin, som fandt sted her i går aftes – alle enkelthederne ved torturen, oberstens død, udleveringen af de fire millioner, telefonsamtalen mellem hr. Essarès og en vis Grégoire, og endelig de trusler, som hr. Essarès udstødte mod sin hustru?"

"Ja vel, kaptajn Belval, det ved jeg alt sammen – det vil sige, alt hvad De ved, og desuden ved jeg en del mere, som jeg selv har opdaget ved mine undersøgelser."

"Ja så. Jeg indser nok, at min historie er ganske overflødig, og at De er i besiddelse af alle de fakta, De skal bruge for at kunne drage Deres slutninger. Må jeg så måske spørge, hvilke slutninger det er, De har draget?"

"Nå ja, hr. kaptajn, sandt at sige er mine resultater ikke så helt bestemte. Men indtil jeg får beviser på det modsatte, vil jeg lade mig nøje med indholdet af et brev, som hr. Essarès skrev til sin hustru omkring klokken tolv i nat, og som vi fandt ufærdigt på hans skrivebord. Fru Essarès har bedt mig læse det, og, såfremt jeg fandt det nødvendigt, at meddele Dem dets ordlyd:

> 'Coralie – Du tog fejl i går, da du tilskrev min afrejse grunde, som jeg ikke har vovet at tilstå for dig, og det var måske også en fejl af mig, at jeg ikke forsvarede mig kraftigere mod din anklage. Den eneste virkelige grund til min

afrejse er det had og den forfølgelse, jeg er genstand for. Du har selv set, hvor voldsomt det er. Overfor disse fjender, som søger at udplyndre mig på enhver optænkelig måde, har jeg ingen anden redning end flugt.

Men lad mig minde dig om mit klart udtalte ønske, Coralie. Du skal komme til mig, så snart jeg sender bud efter dig. Hvis du ikke, når jeg forlanger det, straks forlader Paris, vil intet kunne beskytte dig mod min vrede – intet – ikke engang min død. Jeg har truffet alle foranstaltninger til, at selv i det tilfælde ...'"

"Ja, der slutter så brevet," sagde hr. Masseron og gav det tilbage til Coralie. "Og vi ved, at de sidste linjer er skrevet umiddelbart før hr. Essarès' død, idet han, dengang han faldt om, rev et lille ur, som stod på hans skrivebord, på gulvet. Det viste treogtyve minutter over tolv. Jeg tænker, at han har følt sig utilpas, og at han, idet han søgte at rejse sig op, må have fået et anfald af bevidstløshed og er faldet bagover. Uheldigvis stod han nær kaminen, hans hoved stødte mod kamingitteret, og det sår, han derved pådrog sig, er så dybt – det har lægen bekræftet – at han tabte bevidstheden helt. Derpå har ilden gjort sit – resultatet har De jo selv set."

Patrice lyttede forbavset til denne uventede forklaring.

"Så efter Deres opfattelse skyldes Essarès død altså et ulykkestilfælde? Han er ikke blevet myrdet?"

"Myrdet? Nej, bestemt ikke. Det har vi slet ikke nogen grund til at antage."

"Men ..."

"Kaptajn Belval – De er et offer for en forestilling, som er meget let at forklare – det indrømmer jeg gerne. Siden De i går var vidne til en række tragiske begivenheder, foregøgler Deres fantasi Dem naturligvis med det samme den mest tragiske løsning: et mord. Men tænk Dem engang om! Hvorfor skulle der være begået et mord? Og af hvem? Bournef og hans kammerater? I hvilken hensigt? De var jo allerede godt polstret med pengesedler, og selv om vi skulle antage, at den mand, som kaldes Grégoire, har frataget dem millionerne, så kunne de jo i hvert fald ikke skaffe sig dem igen ved at myrde hr. Essarès. Og hvordan skulle de komme ud? Værelset var jo aflåst indefra. Nej, hr. kaptajn, De må meget undskylde, men hr. Essarès er død ved et ulykkestilfælde. Det er et ubestrideligt faktum, og det vil politilægens rapport også komme til at lyde på."

Patrice vendte sig mod Coralie:

"Er det også fruens opfattelse?"

Hun rødmede svagt, idet hun svarede:

"Ja."

"Og gamle Simeons?"

"Å," sagde dommeren, "gamle Simeon taler i vildelse. Hvis man skulle tro på ham, vil der komme til at ske de frygteligste ting, og fru Essarès trues af tusind farer og burde omgående tage flugten. Det er al den forklaring, man kan få ud af ham. Han førte os til en gammel, ubenyttet port ud til en lille gade, som går vinkelret på Rue Raynouard. Der viste han mig først en død lænkehund og dernæst nogle fodspor fra porten til trappen udenfor biblioteket. Men de fodspor kender De jo nok noget til – ikke sandt? De stammer fra Dem og senegaleseren, ikke

sandt? Og lænkehundens død, den kan vel skrives på hans regning – ikke sandt?"

"Så det var altså slet ikke noget mord?"

"Nej."

"Og der vil ikke blive foretaget nogen officiel undersøgelse?"

"Nej."

"Sagen vil ikke blive omtalt? Alt vil gå stille for sig og det hele blive glemt?"

"Ja, præcis!"

Kaptajn Belval begyndte at gå frem og tilbage, som han havde for vane. Han erindrede sig Essarès ord:

"Hvis jeg bliver arresteret, vil man lade mig gå – og sagen vil blive dysset ned."

Essarès havde haft ret. Retfærdighedens arm var bundet.

Patrice var særdeles misfornøjet med den måde, sagen blev håndteret på. Der måtte findes en overenskomst mellem Coralie og hr. Masseron. Han mistænkte dommeren for at have ført Coralie bag lyset og forledt hende til at ofre sine egne interesser til fordel for andre hensyn.

"Det ser næsten ud som om den snedige herre med det ironiske væsen opstiller og udfører tryllekunster lige for næsen af mig," tænkte han.

Men han lagde bånd på sig, og idet han lod, som om han gerne ville stå sig godt med dommeren, satte han sig ned ved siden af ham.

"De må have mig undskyldt," sagde han, "hvis min opførsel virker lidt indiskret, men det skyldes kun den sympati, jeg føler for fru Essarès i dette øjeblik, hvor hun står fuldkommen ene – en sympati, som hun ganske vist lader til at vise fra sig. Og det

har også noget at gøre med visse mærkelige bånd, som forener os fra en svunden tid. – Har fru Essarès måske omtalt dette for Dem? Jeg anser dem for meget vigtige, og jeg er tilbøjelig til at tro, at de står i forbindelse med de foreliggende begivenheder."

Hr. Masseron så på Coralie; hun nikkede svagt. Han svarede:

"Ja, fru Essarès har også underrettet mig om dette."

Han tøvede og så atter spørgende på Coralie, som rødmede og lod til at være bragt ud af fatning. Men hr. Masseron ventede på et svar, som ville sætte ham i stand til at fortsætte. Endelig sagde hun med lav stemme:

"Kaptajn Belval har ret til at få at vide, hvad vi har opdaget. Sandheden tilhører ham lige så meget som mig – jeg har ingen ret til at forholde ham den. Vær så god at tale, min herre!"

"Jeg tvivler på, at det er nødvendigt at tale," sagde dommeren. "Det er vist tilstrækkeligt at vise kaptajnen fotoalbummet, jeg har fundet. Vær så god, hr. kaptajn."

Han rakte Patrice et tyndt album i gråt bind, holdt sammen af et elastikbånd.

Patrice tog det med en vis uro. Hvad han så, da han lukkede det op, var så uventet for ham, at han udbrød:

"Det er jo utroligt!"

På første side var der to fotografier – det til højre forestillede en lille dreng i Eton-skoleuniform, det andet, til venstre, en lille pige. Der stod noget skrevet under dem. Til højre: Patrice, 10 år; til venstre: Coralie, 3 år.

Temmelig ophidset vendte Patrice bladet. På næste side sad de der igen – han omkring de femten år, hun ca. otte. Og han så videre sig selv som nitten, treogtyve og otteogtyve, altid ved

siden af Coralie – først som en lille pige, så som ung og endelig som voksen.

"Det er jo fuldstændig utroligt!" udbrød han. "Hvordan kan det være muligt? Her er billeder af mig selv, som jeg aldrig har set før – tilsyneladende amatørfotografier, som følger hele mit liv. Hvem har taget disse fotos? Hvem har samlet dem – og sat dem sammen med Deres, frue?"

Han så spørgende på Coralie, som undgik hans blik og bøjede hovedet, som om den nære forbindelse, disse fotografier bevidnede, også gjorde et meget stærkt indtryk på hende.

"Hvem har samlet dem? Ved De det?" gentog han. "Og hvor kommer albummet fra?"

Hr. Masseron svarede:

"Det var lægen, som fandt det. Hr. Essarès havde en vest under skjorten, og albummet lå i en lomme på indersiden af vesten."

Patrices og Coralies øjne mødtes. Den tanke, at Essarès havde samlet fotografier af dem gennem de sidste tyve-tredive år, og bar dem på sig, at han havde levet og var død med dem – den tanke forfærdede dem.

"Er De sikker på, hvad De der siger?" spurgte Patrice.

"Jeg var selv til stede, da vi fandt dem. Desuden har jeg selv gjort en opdagelse, som bekræfter og kompletterer historien på en forbløffende måde. Jeg fandt en stor ametyst, en medaljon indfattet i filigranarbejde."

"Hvad siger De?" udbrød kaptajnen. "En medaljon? En ametyst-medaljon?"

"Se selv!" sagde dommeren.

Og han rakte Belval en ametystmedaljon, større end den kugle, som kunne dannes af de to halvdele, de hver for sig havde én af. Den var indfattet i en slags guldfiligran, præcis som kuglens. Indfatningen fungerede som en slags spænde.

"Skal jeg lukke den op?"

Coralie nikkede. Han åbnede medaljonen. Den indeholdt to små fotografier – det ene af Coralie i sygeplejerskedragt, det andet af ham selv, såret og i officersuniform.

Patrice var blevet bleg og tankefuld. Han spurgte:

"Hvor kommer denne medaljon fra? Har *De* fundet den, hr. Masseron?"

"Ja, kaptajn Belval."

"Hvor?"

Dommeren tøvede. Coralies udtryk gav Patrice et indtryk af, at hun ikke kendte til denne detalje. Endelig svarede han:

"Jeg fandt det i hånden på den døde."

"I hånden på den døde? I hånden på Essarès?"

Det havde givet et sæt i Patrice, som om han havde modtaget et uventet slag, og han bøjede sig hen imod dommeren, ivrigt ventende gentagelsen af det svar, han ikke kunne tro på første gang:

"Ja, i hans hånd. – Jeg måtte åbne hans fingre med vold for at få fat i den."

Belval rejste sig, slog sin knyttede næve i bordet og råbte:

"Nu skal jeg fortælle om noget, som jeg ikke hidtil har sagt noget om. Et bevis for, at min medvirken virkelig kan være til nytte: Her til morgen blev jeg ringet op. Jeg havde næppe svaret, før jeg hørte den person, som har ringet til mig, falde som offer for et mord. I dødskampen hørte jeg den ulykkelige sige 'Patrice

– Coralie – ametystmedaljonen – å, det er for sent. – Patrice – Coralie!' Det var alt, hvad jeg hørte, men nu har vi her to ubestridelige fakta, som vi ikke kan benægte. I morges klokken nitten minutter over syv blev den mand myrdet, som var i besiddelse af medaljonen. Nogle timer senere, treogtyve minutter over tolv, findes den samme medaljon i en anden mands hånd. – Hold nu disse to ting sammen, og man må nødvendigvis komme til det resultat, at det første mord, det, som jeg hørte et ekko af, er begået her i huset, i biblioteket, som siden i går aftes har været vidne til alle scenerne i den tragedie, vi i øjeblikket beskæftiger os med."

Denne afsløring, som i virkeligheden var en ny anklage mod Essarès, lod til at gøre et dybt indtryk på juristen. Patrice havde kastet sig ind i diskussionen med en voldsom heftighed og en logik, som det var umuligt at underkende uden at vise sig åbenlyst uærlig.

Coralie havde vendt sig, så Patrice ikke kunne se hendes ansigt, men han forstod, at hun følte væmmelse ved al denne usselhed.

Hr. Masseron kom med en indvending:

"To ubestridelige fakta, siger De, hr. kaptajn. Hvad den første begivenhed angår, vil jeg dog gøre opmærksom på, at vi endnu ikke har fundet liget af den mand, som De antager er blevet myrdet klokken nitten minutter over syv i morges."

"Det vil blive fundet!"

"Javel. Og det andet punkt: Ametystmedaljonen, som jeg fandt i hånden på hr. Essarès … hvordan ved vi, at Essarès har fundet den hos den myrdede, og ikke et helt andet sted? For når alt kommer til alt, så ved vi jo slet ikke, om han var hjemme på

det tidspunkt, og endnu mindre om han befandt sig i sit bibliotek?"

"Jo – jeg ved det."

"Hvordan det?"

"Jeg telefonerede til ham et par minutter senere, og han svarede. Og desuden, for at fjerne enhver tvivl, så fortalte han mig, at han havde ringet mig op, men at samtalen var blevet afbrudt."

Hr. Masseron tænkte sig om et øjeblik og sagde så:

"Gik han ud her til morgen?"

"Spørg fru Essarès."

Uden at vende sig svarede Coralie:

"Jeg tror det ikke. Den dragt, han havde på, da han døde, var hans hjemmedragt."

"Mødte De ham igen efter i går aftes?"

"Han kom og bankede på min dør tre gange i morges mellem syv og ni. Jeg lukkede ikke op. Ved ellevetiden gik jeg ud alene. Jeg hørte ham kalde på gamle Simeon og sige til ham, at han skulle følge mig. Simeon indhentede mig ude på gaden. Mere ved jeg ikke."

Der fulgte en lang tavshed. De tænkte alle tre på denne mærkelige række af eventyr. Hr. Masseron, som nu havde forstået, at en mand af kaptajn Belvals kaliber var ikke en person, som man uden videre kunne skubbe til siden, sagde:

"Lad mig gå lige til sagen, hr. kaptajn. De er ved at opbygge en teori, som forekommer mig meget dunkel. Hvad består den egentlig i? Og hvad har De tænkt Dem at gøre, hvis jeg accepterer den? Det er nu to meget jævne og ligefremme

spørgsmål, jeg stiller Dem. Vil De have noget imod at svare på dem?"

"Jeg skal gerne besvare Dem – og lige så jævnt og ligefremt, som De har stillet dem."

Han gik hen til dommeren og sagde:

"Se nu her den slag- og angrebslinje – ja, netop angreb, hvis det viser sig nødvendigt – som jeg vælger. En mand, som har kendt mig og fru Essarès fra små og var interesseret i os begge, en mand, som har samlet vore portrætter i forskellige aldre, og som åbenbart havde nogle grunde til at holde af os, som jeg ikke kender – som sendte mig nøglen til haven, og som traf forberedelser til at føre os sammen i en hensigt, som han ville have fortalt os – er blevet myrdet, netop som han stod i begreb med at udføre sin plan. Alt tyder på, at han er blevet myrdet af Essarès. Jeg har derfor besluttet mig for at indgive politianmeldelse – lige meget hvad følgerne så måtte blive. – Og tro mig – min anklage får ikke lov til at blive dysset ned! – Der kan altid findes udveje til at skaffe sig ørenlyd."

Hr. Masseron brast i latter:

"Hør, nu løber De vist løbsk, hr. kaptajn!"

"Jeg handler blot, som min samvittighed byder mig det, og fru Essarès vil nok tilgive mig. Hun ved, at jeg vil hendes bedste. Hun ved også, at hun er fortabt, hvis denne sag bliver dysset ned, og myndighederne ikke hjælper hende. Hun ved, at de fjender, som truer hende, er nådesløse. De vil ikke sky noget middel for at nå deres mål, eller vige tilbage for at rydde hende af vejen, hvis de finder det nødvendigt. Og det forfærdelige ved det er, at selv det mest klarsynede blik ikke er i stand til at opdage, hvad deres mål består i. Vi spiller et uhyggeligt spil

mod disse fjender, og ingen ved, hvad indsatsen er. Det kan kun politiet opdage."

Hr. Masseron ventede et par sekunder, før han lagde en hånd på Patrices skulder og roligt sagde:

"Og hvad nu, hvis myndighederne godt ved, hvad indsatsen er?"

Patrice så forbavset på ham.

"Hvadbehager? Vil De dermed fortælle mig, at De godt ved det?"

"Måske."

"Og kan De sige mig …"

"Ja, hvis De tvinger mig til det."

"Hvad gælder det da?"

"Å, blot en bagatel."

"Hvilken slags bagatel?"

"Et tusinde millioner francs."

"Tusind millioner francs?"

"Ja. – Hvoraf ganske vist to tredjedele, hvis ikke tre fjerdedele allerede blev skaffet ud af Frankrig før krigen. Men de resterende to hundrede og halvtreds, eller måske tre hundrede millioner er dog i alle tilfælde mere være end tusind millioner – af én særlig god grund."

"Og det er?"

"De er i guld."

8. Essarès Beys værk

Kaptajn Belval studsede. Han begyndte at forstå lidt af de grunde, som tvang myndighederne til at føre kampen med forsigtighed.

"Er De sikker på det?" spurgte han.

"Ja. Det er allerede to år siden, jeg fik til opgave at udrede sagen. Mine undersøgelser har vist, at der virkelig har fundet omfattende guldeksporter sted her fra Frankrig. Men jeg må indrømme, at det først er efter min samtale med fru Essarès, at jeg indså, hvor lækken var, og hvem det var, som ledede den organisation, som er udstrakt over hele Frankrig, og igennem hvilken det uundværlige metal strømmer ud af landet."

"Fru Essarès vidste altså …?"

"Nej, men hun havde mistanke om en del, og i går aftes, inden De kom, overhørte hun nogle ord, som blev vekslet mellem Essarès og hans angribere, og som hun gentog for mig. Derved gav hun mig nøglen til hele gåden. Jeg ville helst have fundet hele løsningen uden Deres hjælp – for det første var det ministerens ordre, og fru Essarès udtalte det samme ønske – men siden jeg ikke kan blive fri for Dem, kaptajn Belval, skal jeg fortælle Dem det hele – især, da Deres medvirken jo slet ikke er at foragte."

"Jeg er lutter øren!" sagde Patrice, som brændte af begærlighed efter at få mere at vide.

"Hele drivkraften bag intrigen fandtes her i huset. Essarès Bey, direktør for den Fransk-Orientalske Bank i Rue Lafayette

nr. 6, efter eget udsagn ægypter, men i virkeligheden tyrk, havde en usædvanlig stor indflydelse på finansverdenen her i Paris. Han var naturaliseret englænder, men havde bibeholdt visse hemmelige forbindelser med Ægyptens tidligere ledere, og han havde af en fremmet magt – hvilken er jeg endnu ikke ganske klar over – fået til opgave at årelade – jeg tror ikke, der findes noget bedre ord for det – årelade Frankrig for så meget guld, han på nogen måde kunne skrabe sammen. Ifølge de papirer, jeg har kunnet få fat på, har han på den måde fået eksporteret for mere end syv hundrede millioner på to år. En ny sending var forberedt, da krigen brød ud, og De kan nok forstå, at sådanne summer ikke mere kan smugles ud lige så let som i fredstid. Jernbanevognene bliver undersøgt ved grænsen og udgående fartøjer visiteret i havnene. – Kort og godt: guldet blev ikke afsendt. To hundrede millioner blev her i Frankrig. Ti måneder forløb, og det uundgåelige indtraf: Essarès Bey, som havde denne fabelagtige skat i sit værge, begyndte at knytte sig til den, bed sig fast i den, kom efterhånden til at betragte den som sin personlige ejendom, og besluttede helt at tilegne sig den. Men der fandtes medvidere ..."

"De mænd, jeg så i går aftes?"

"Ja, et halvt dusin skumle orientalere, uægte naturaliserede franske statsborgere, mere eller mindre godt forklædte bulgarere, hemmelige agenter for de små tyske hoffer på Balkan. Denne bande styrede provinsfilialerne i Essarès' bank. For hans regning havde de hundredvis af underordnede agenter i deres sold, agenter som brandskattede byerne, besøgte markeder, holdt sig gode venner med bønderne, tilbød betaling i sedler og statspapirer for fransk guld, og sammenhobede alt,

hvad de kunne få fat i. Da krigen så brød ud, lukkede denne røverbande butikken og samlede sig om Essarès Bey, som også havde lukket sine kontorer ved Rue Lafayette."

"Hvad skete der så?"

"Det ved vi ikke helt. Hans håndlangere fik rimeligvis gennem deres regeringer besked om, at de sidste guldsendinger ikke havde fundet sted, og de gættede uden tvivl, at Essarès forsøgte at beholde de tre hundrede millioner, de havde samlet ind, for sin egen mund. Det er i hvert tilfælde sikkert, at der opstod en strid mellem de tidligere kompagnoner, en vild og nådesløs kamp. Medviderne ville have deres del af byttet, mens Essarès ikke ville slippe noget og påstod, at millionerne allerede var ude af landet. I går nåede kampen så sit højdepunkt. Om eftermiddagen forsøgte røverne at bemægtige sig fru Essarès for at have hende som gidsel. – Om aftenen – ja, De var jo selv til stede."

"Men hvor netop i går aftes?"

"Fordi de andre havde grund til at tro, at millionerne ville forsvinde i går aftes. Men de havde ingen anelse om, hvordan Essarès gik til værks. De troede, at hver sending, eller rettere, enhver flytning af guldet, blev varslet ved et bestemt signal."

"Ah – ja – en sværm af gnister, ikke sandt?"

"Jo, netop. – I et hjørne af haven ligger der nogle drivhuse, som før i tiden var opvarmede. – Når man fyrer op i ovnen, som er fuld af sod og støv, sender skorstenen en regn af gnister op, som kan ses i lang afstand og gør tjeneste som signal. Essarès Bey tændte selv op i går aftes. De andre blev straks alarmeret og kom farende til, parate til gå så langt, det ville være nødvendigt."

"Og Essarès' plan mislykkedes?"

"Ja. Men det gjorde deres også. Obersten er død. Det lykkedes de øvrige at få fat i nogle bundter pengesedler, som sandsynligvis allerede er blevet dem frataget igen. Men kampen er ikke slut endnu, og den foreløbige afslutning har været en forfærdelig tragedie. Som De selv har kunnet konstatere, har en mand, som kendte Dem og søgte at komme i forbindelse med Dem, mistet livet klokken nitten minutter over syv – sandsynligvis dræbt af Essarès Bey selv, som har været bange for hans indgriben. Og fem timer efter, treogtyve minutter over tolv, blev Essarès selv myrdet, sikkert af en af hans medskyldige. – Nu ved De lige så meget som jeg selv, kaptajn Belval – og De kan vel indse, at efterforskningen af denne sag helst bør foregå i al hemmelighed?"

Patrice tænkte sig om et øjeblik, så sagde han:

"Jo, det vil jeg give Dem ret i."

"Der kan ikke være nogen tvivl om det!" udbrød hr. Masseron. "Det vil kun være til skade, hvis denne historie om forsvundet guld, som ikke kan bringes for dagens lys igen, skulle komme ud. Det ville medføre alt for farlige afsløringer. Hold Dem altså tavs!"

"Men er det da muligt at holde det skjult?" spurgte Belval.

"Ja, hvor skulle det ikke være det?"

"Der er jo indtil flere lig, som skal skaffes af vejen og bortforklares – oberst Fakhis for eksempel."

"Selvmord."

"Mustafas – som vil blive fundet i dag i Gallièra-haven, hvis det da ikke allerede er sket."

"Et tilfældigt fundet lig."

"Essarès Bey?"

"Et ulykkestilfælde."

"Og alle disse virkninger af de samme kræfter vil skulle forudsættes at være uden nogen sammenhæng?"

"Ja, der er intet, som kan vise den forbindelse, som fører dem sammen."

"Offentligheden vil måske være af en anden mening?"

"Offentligheden vil tænke, hvad vi ønsker, den skal tænke. Vi er i krig."

"Pressen vil tale."

"Nej, det vil pressen overhovedet ikke. Vi behersker censuren."

"Men hvis nu en ny forbrydelse, nye kendsgerninger …"

"Hvorfor skulle der ske en ny forbrydelse? Sagen er udspillet – alle de vigtigste medvirkende er døde. Hvad bifigurerne angår, Bournef og de øvrige, så finder vi en interneringslejr at anbringe dem i, før ugen er omme. Vi har så en hel del ejerløse millioner, som ingen tør gøre fordring på – og som Frankrig derfor er i sin fulde ret til at lægge beslag på. Og jeg vil bruge alle mine kræfter på at redde disse millioner for republikken."

Patrice rystede på hovedet.

"Der er også fru Essarès – vi må ikke glemme hendes mands trusler."

"Han er død."

"Ja, men truslerne lever. – Det garanterer gamle Simeon meget eftertrykkeligt."

"Han er jo halvtosset."

"Måske, men hans hjerne har bibeholdt indtrykket af en stor og overhængende fare. – Jeg tror ikke, at kampen er forbi. Den

er måske oven i købet kun lige begyndt."

"Nå, jamen vi er jo, ikke sandt! Gør De Dem det til Deres opgave at beskytte og forsvare fru Essarès med alle til rådighed stående midler, foruden dem, jeg kan hjælpe Dem med. Vort samarbejde vil kunne fortsætte, for jeg har mine opgaver her; og den kamp, som De forventer – jeg gør det ikke – vil blive udkæmpet her, i dette hus."

"Hvilken grund har De til at mene det?"

"Nogle ord, som fru Essarès hørte i går. Obersten gentog flere gange: 'Guldet findes her!' Og han tilføjede: 'For flere år siden, Essarès, førte Deres bil alt, hvad der var i Deres bank herhen. Simeon, chaufføren og De selv slæbte sækkene ind gennem gittervinduet til venstre. Jeg ved, at de var her, den dag, hvor krigen brød ud – sytten-atten hundrede sække – og de har ikke forladt huset siden. Vi har vogtet huset både dag og nat. Guldet er her'."

"Har De nogen ledetråde?"

"Nej. Kun dette – men det er ikke noget, jeg lægger særlig vægt på."

Han tog et sammenkrøllet stykke papir op af lommen, glattede det ud og fortsatte:

"Foruden medaljonen holdt Essarès denne stump papir i hånden. De eneste læselige ord på det er disse: 'den gyldne trekant'. Hvad det betyder og hvilken forbindelse det har med de foreliggende omstændigheder er jeg ikke i stand til at sige i øjeblikket. Det eneste, jeg kan regne ud, er at denne lap papir ligesom ametystmedaljonen må være blevet taget fra den mand, som døde nitten minutter over syv, og at han selv blev dræbt, mens han var ved at granske den."

"Og så er der albummet," sagde Patrice. "De kan se, hvordan alle detaljerne hænger sammen. De kan være sikker på, at det hele er dele af den samme sag."

"Ja, jeg må indrømme, at intet er mere besynderligt end opdagelsen af Deres og fruens fotos sammen i albummet, og samtidig fundet af denne medaljon. Det er et problem, hvis løsning sandsynligvis vil føre os nærmere til hele gådens løsning. – Vi vil snart mødes igen, kaptajn Belval – det håber jeg i det mindste. Og jeg beder Dem om frit at benytte Dem af mig og mine folk."

Han trykkede kaptajnens hånd. Belval standsede ham:

"Jeg skal nok benytte mig af Dem. – Men var det ikke på tide, at der bliver truffet nogle sikkerhedsforanstaltninger?"

"Det er gjort. – Vi har jo huset i vor besiddelse."

"Jo, men alligevel … jeg har en fornemmelse af, at denne dag ikke vil gå til ende uden … Husk på den gamle Simeons besynderlige ord."

Hr. Masseron brast i latter.

"Nå, nå, kaptajn Belval, lad os nu ikke overdrive!"

Han trykkede atter Patrices hånd, bukkede for fru Essarès og forlod værelset.

Belval gjorde en bevægelse, som om han ville følge efter ham. Men han standsede ved døren og gik tilbage. Fru Essarès syntes ikke at høre ham; hun sad ubevægelig, bøjet forover og med ansigtet vendt bort fra ham.

"Coralie," sagde han.

Hun svarede ikke, og han gentog hendes navn. Hun tav stadig, men denne tavshed tydede ikke længere på trods. Coralie fandt sig i, at han var ved hendes side som en ven i

nøden. Patrice tænkte ikke mere på alle de spørgsmål, som havde hobet sig op, eller på alle mordene, eller nogen af alle de farer, som stadig måtte findes omkring dem. Han tænkte kun på Coralies blide eftergivenhed.

"Ti du blot, Coralie – sig ikke et ord – det er mig, som skal tale. Jeg må fortælle Dem, hvad De ikke ved – de grunde, som gjorde, at De ville holde mig borte fra dette hus – og fra Deres liv."

Han lagde sin hånd på ryglænet på hendes stol, og hans hånd berørte let Coralies hår.

"Coralie – De bilder Dem ind, at der er en slags skam over Deres liv, som stiller sig mellem Dem og mig. De skammer Dem over at have været den mands hustru, som gør Dem urolig – som om De selv var skyldig. – Men hvorfor vil De tænke således? – De er uden skyld. Jeg kan udmærket sætte mig ind i alt det sørgelige og hadefulde, som har været mellem Dem og ham, den tvang og de intriger, De var udsat for, inden De indlod Dem på dette ægteskab. Og det er noget andet, Coralie, jeg skal sige Dem, hvad det er. Der er noget andet."

Han bøjede sig dybere ned over hende. Han så hendes skønne profil i lyset fra flammerne i kaminen, og idet han talte med stigende inderlighed, hvorunder han begyndte at tiltale hende med du og dig, hvilke i hans mund fik en betoning af kærlig respekt, udbrød han:

"Skal jeg sige det, lille søster Coralie? Du har forstået mig, ikke sandt? – Jeg læser klart i din sjæl. Du skælver, lille Coralie. – Jeg kendte din hemmelighed allerede den første dag. Du elskede den stakkels sårede mand, hvor lemlæstet han så end var. – Benægt det ikke. Jeg forstår godt, at Du bliver oprørt over

at høre mig sige disse ord. – Jeg burde måske have ventet? Men hvorfor? Jeg forlanger intet af dig. – Jeg skal ikke tale mere om det, før den tid kommer, hvor du selv siger det til mig. Coralie, du græder. Og alligevel vil du benægte sandheden. – Du græder, og jeg ved hvorfor – det er fordi dit hjerte strømmer over af ømhed og kærlighed. – Lille søster, jeg troede dog ikke, at du elskede mig så højt."

Også Patrice havde tårer i øjnene. Coralies tårer flød rigeligt ned over hendes blege kinder; Patrice ville have givet hvad som helst for at få lov til at kysse dem bort. Men selv det mindste bevis på ømhed forekom ham at være formasteligt i dette øjeblik.

Mens han stod der og stirrede ømt på hende, fik han et indtryk at, at hendes tanker havde forladt ham, og hendes blik var blevet fanget af et eller andet uventet, og at hun igennem deres kærligheds stilhed hørte noget, han ikke selv havde opfattet.

Og pludselig opfattede han det også selv, skønt næsten uhørligt. Det var ikke så meget en lyd som følelsen af en tilstedeværelse, blandet med byens baggrundlyde. Hvad kunne det være?

Skumringen var begyndt at bryde frem, uden at han havde bemærket det. Coralie måtte på et tidspunkt have åbnet vinduet på klem, for værelset var lille, og varmen fra kaminen var begyndt at virke trykkende. Det var dette vindue, hun stirrede hen imod, og det var derfra, faren truede.

Hans første indskydelse var at løbe hen til vinduet, men så tog han sig i det. Udenfor i halvmørket skimtede han gennem sprækken en menneskelig skikkelse. Derpå så han noget, der

glimtede i skæret fra kaminilden, og som lignede mundingen på en revolver, blive stukket ind.

"Coralie er fortabt!" tænkte han, "hvis jeg blot et øjeblik røber, at jeg er på vagt."

Hun sad lige overfor vinduet uden noget imellem sig og dette. Han sagde højt i en skødesløs tone:

"Coralie, du må være træt. Lad os skilles."

Samtidig gik han hen foran hende for at beskytte hende.

Men han nået det ikke. Hun havde uden tvivl set glimtet fra revolvermundingen, for hun trak sig brat tilbage, idet hun stammede:

"O, Patrice! ... Patrice!"

Der lød to skud, og derpå en lyd som en stønnen.

"Er De såret?" udbrød Patrice, idet ha fo'r hen til hende.

"Nej, nej ... det var skrækken ..."

"Å, hvis han har ramt Dem, den slyngel!"

"Det har han ikke."

"Er De fuldstændig sikker?"

Han tændte det elektriske lys, kastede et blik på Coralie for at overbevise sig om, at hun var uskadt, og ventede ængsteligt på, at hun skulle komme til sig selv. Så først styrtede han hen til vinduet, slog det på vid gab og klatrede ud over balkonrækværket. Værelset lå på første sal, men der var en mængde spalier og gitterværk på muren. Han lemlæstede ben gjorde det imidlertid noget vanskeligt for ham at komme ned.

Da han stod nede på terrassen, stødte hans fod mod en væltet stige. Så løb han på nogle politibetjente, som kom ud fra stueetagen. En af dem råbte:

"Jeg så en mand løbe den vej!"

"Hvilken vej?" spurgte Patrice.

Betjenten løb hen mod porten. Patrice fulgte efter ham. Men i samme øjeblik hørtes fra den lille dør et skarpt skrig og en halvkvalt, jamrende stemme:

"Hjælp, hjælp!"

Da Patrice nåede derhen, lod betjenten allerede lyset fra sin elektriske lommelampe spille hen over jorden, til den ramte en menneskelig skikkelse, som lå og vred sig inde mellem buskene.

"Døren står åben!" råbte Patrice. "Morderen er undsluppet! Efter ham!"

Betjenten forsvandt, og da nu Ya-Bon viste sig, gav Patrice ham sine ordrer.

"Skynd dig, Ya-Bon! Hvis betjenten løber op ad gaden, skal du løbe nedad. Skynd dig – jeg skal nok sørge for offeret!"

Patrice bøjede sig ned over manden og genkendte gamle Simeon, næsten kvalt. Han havde en rød silkesnor om halsen.

"Hvordan går det? Kan De forstå, hvad jeg siger?"

Han løsnede snoren og gentog sit spørgsmål. Simeon stammede nogle usammenhængende ord og begyndte så pludselig at synge og le, en vild, uhyggelig latter. Han var blevet gal.

Da hr. Masseron kom til stede, fortalte Patrice ham, hvad der var sket:

"Tror De så stadig, at det er ovre?" spurgte han.

"Nej. De havde ret, og jeg tog fejl," sagde hr. Masseron. "Vi må tage vore forholdsregler for at undgå, at noget tilstøder fru Essarès. Huset må under skarp bevogtning."

Nogle minutter efter kom betjenten og Ya-Bon tilbage. Deres eftersøgning havde været forgæves. Nøglen, som døren var

blevet åbnet med, havde de fundet ude på gaden. Det var akkurat magen til den, Patrice havde i sin besiddelse, lige så gammel og lige så rusten. Morderen havde smidt den fra sig, da han tog flugten.

Klokken var syv, da Patrice, fulgt af Ya-Bon, forlod huset i Rue Raynouard og satte kurs mod Neuilly. Som sædvanlig, når de fulgtes ad, støttede Patrice sig til Ya-Bons arm.

"Jeg kan nok gætte, hvad du tænker, Ya-Bon."

Ya-Bon gryntede.

"Ja, netop," sagde Belval. "Vi er helt enige. Det, som især slog dig, var den umådelige uduelighed, politiet lægger for dagen. Idioter, siger du. Men vi må bære over med dem. Hvad du end mener, så gør politiet, hvad de kan, og de har jo også andet at lave i disse krigstider end at beskæftige sig med kaptajn Belval og fru Essarès og deres indbyrdes forhold. Vi må stole på os selv. – Men det er nu slet ikke så nemt. Tænk dig, sådan et asen – at være fræk nok til at komme tilbage til huset, mens det er bevogtet af politiet, sætte en stige op, lytte til min samtale med Masseron og mine ord til Coralie, og endelige lade et par kugler hvine forbi mine øren. Hvad mener du om det? Er jeg den rette mand? Og vil politiet kunne hjælpe mig? Nej! Den mand, jeg har brug for, må være et helt særegent væsen – en undtagelse fra mængden, eller med andre ord, en mand, jeg aldrig vil komme til at møde."

Patrice lænede sig tungere op ad sin kammerats arm:

"Du kender så mange, Ya-Bon – kunne du ikke finde mig sådan en mand? En halvgud?"

Ya-Bon gryntede igen – denne gang helt muntert – og trak sin arm til sig. Han havde en lille elektrisk lommelygte på sig.

Han tændte den og satte den fast mellem tænderne. Så tog han et stykke kridt op af lommen.

Der gik en lang mur langs med gaden. Ya-Bon stillede sig op foran muren, rettede lyset mod den og begyndte med en noget uøvet hånd og stort besvær at skrive to ord. Patrice læste dem højt:

"*Arsène Lupin*."

"Arsène Lupin?" gentog Patrice for sig selv og så forbløffet på Ya-Bon. "Er du rigtig klog? Hvad mener du med Arsène Lupin? Foreslår du *ham*?"

Ya-Bon nikkede.

"Arsène Lupin? Kender du ham?"

Ya-Bon nikkede igen.

Patrice huskede på, at negeren på sygehuset havde fået sine kammerater til at læse alle Arsène Lupins eventyr højt for sig.

"Javel, du kender ham som en person, hvis historier nogen har læst for dig?"

"Nej!" protesterede Ya-Bon.

"Kender du ham måske personligt?"

"Ja!"

"Sludder. Arsène Lupin er død. Han kastede sig i havet fra klippe … og du påstår, at du kender ham?"

"Ja."

"Mener du, at du har mødt ham, efter at han er død?"

"Ja."

"Vrøvl. Og Ya-Bons indflydelse på Arsène Lupin skulle måske endda være så stor, at du kan trylle ham til live igen?"

"Ja!"

"Det må jeg sige! – Jeg har ganske vist altid haft høje tanker om dig, men nu bøjer jeg mig ligefrem i støvet for dig. En ven af salig Arsène Lupin! – Ja, så har vi da vores på det tørre! Hvor lang tid skal du bruge for at få hans genfærd ansat i vores tjeneste? Seks måneder? Tre måneder? Én måned? Eller måske endda kun fjorten dage?"

Ya-Bon slog ud med hånden.

"Henved fjorten dage?" oversatte kaptajn Belval. "Udmærket, få du så bare din vens ånd frem; jeg vil være henrykt over at gøre hans bekendtskab. – Men du må da tro, jeg er komplet idiot!"

9. Patrice og Coralie

Det gik, som hr. Masseron havde forudsagt. Pressen sagde intet. Offentligheden blev ikke foruroliget. De forskellige dødsfald fandt hver for sig en forklaring. Essarès Beys begravelse gik forholdsvis stille af.

Men dagen efter begravelsen blev der indført en ny ordning i huset ved Rue Raynouard. Det blev lavet om til sygehjem nr. 2 under lazarettet på Champs-Élysées med fru Essarès som forstanderinde, og det modtog ikke andre end kaptajn Belval og hans syv sårede som rekonvalescenter.

Coralie var den eneste kvinde i huset. Kokkepigen og kammerpigen blev afskediget. De syv invalider besørgede alt arbejde i huset: en var portner, en anden kok, en tredje vartede op ved bordet. Ya-Bon blev udnævnt til kammerpige og havde til opgave at våge over søster Coralie. Om natten sov han i gangen udenfor hendes dør, om dagen holdt han vagt uden for hendes vindue.

"Ingen må nærme sig denne dør eller dette vindue!" sagde Patrice til ham. "Lad ingen komme ind! Du får med mig at bestille, hvis så meget som en myg slipper ind på hendes værelse!"

Men Patrice var alligevel alt andet end rolig. Fjenden havde givet ham for mange beviser på sin hensynsløse frækhed til, at han kunne bilde sig ind, at han var i stand til at vedtage fuldt betryggende foranstaltninger til hendes sikkerhed, og angrebene var så meget mere vanskelige at afværge, når man

ikke på forhånd vidste, hvorfra de kunne forventes. Hvem fortsatte Essarès Beys værk efter hans død? Hvem havde overtaget den opgave, hans sidste brev havde omtalt – at tage hævn over Coralie?

Hr. Masseron havde straks indledt sine undersøgelser, men han lod til at være ganske ligegyldig overfor den mere dramatiske side af sagen. Da han ikke havde haft held til at finde liget af den mand, hvis dødsskrig Patrice havde hørt i telefonen, da han heller ikke havde kunnet opdage noget spor af den mand, som senere den dag havde skudt på Patrice og Coralie, og da han yderligere ikke havde kunnet konstatere, hvor angriberen havde fået stigen fra, lagde han ganske enkelt disse spørgsmål til side og indskrænkede sine videre anstrengelser til at søge at efterspore de atten hundrede poser med guld. Det var det eneste, som i grunden interesserede ham.

"Vi har al grund til at tro, at de befinder sig her," sagde han, "inden for det areal, som dannes af husene og haven. En pose guld, som vejer halvtreds kilo, fylder ikke lige så meget som en sæk kul af samme vægt. Men atten hundrede af den slags poser repræsenterer dog et omfang, som det ikke er helt let at skjule."

I løbet af to dage havde han overbevist sig om, at skatten hverken var gemt i eller under huset. De aftener, hvor Essarès Beys bil fragtede guldet fra banken til Rue Raynouard, plejede Essarès, chaufføren og den mand, som blev kaldt Grégoire, at stikke en tyk jerntråd ind gennem den luge, tyvene havde talt om. På tråden gled der kroge, som poserne blev hængt op i, og senere blev de sat ned i en stor kælder under biblioteket. Hver eneste krog af denne kælder var blevet undersøgt, men uden

resultat. Men det eneste sikre resultat af deres virksomhed var, at kælderen ikke indeholdt nogen hemmelighed, når undtaget en trappe, som førte op til en faldlem i biblioteker, som var skjult under gulvtæppet.

Der var en gitterlåge ud mod Rue Raynouard, og en anden, hvorfra der var udsigt over haven, i højde med den øverste terrasse. Indenfor var begge disse låger beskyttet af tunge skodder, så at det var en smal sag uset at stable hundredvis af ruller guld op i kælderen, før man sendte dem videre.

"Men hvordan har han fået dem sendt videre?" spekulerede hr. Masseron. "Det er et mysterium. Og hvorfor skulle de anbringes midlertidigt her i kælderen i Rue Raynouard? Det er endnu et mysterium. Og vi har hørt de herrer Fakhi, Bournef og kompagni erklære, at guldet denne gang ikke er blevet sendt afsted, men befinder sig her, og vil kunne findes, hvis man leder grundigt nok. Vi har gennemsøgt hele huset – der er kun haven tilbage, så lad os nu søge dér!"

Det var en smuk gammel have, som strakte sig omkring to hundrede meter langs Rue Raynouard ned til en kaj ved floden; den ledte ved fire terrasser op til en græsplæne, som var lige så gammel som resten af haven, kantet med efeu og andet stedsegrønt, og beskygget af grupper af høje træer.

Havens skønhed bestod fortrinsvis i disse fire terrasser og udsigten fra dem ud over floden. De var forbundet af tyve trappeafsatser og tyve små stier, som var delvis skjult mellem kaskader af efeu.

Hist og her stod der en statue, en knækket søjle, eller resten af en kapitæl. Stensætningen, som indhegnede den øverste terrasse, var prydet med nogle store terrakottavaser. Her

fandtes også ruinerne af et par små, gamle, runde templer, hvor der i forne tider havde sprunget små kildevæld. Udenfor biblioteksvinduerne var der et cirkelrundt bassin med figuren af en dreng, som blæste en tynd vandstråle ud gennem et sneglehus. Det var vandet fra dette bassin, som flød over og dannede en lille strøm, der løb ned over stenene, som Patrice var faldet over i mørket den første aften.

"Otte tønder land, der skal undersøges!" sagde hr. Masseron til sig selv.

Til dette arbejde benyttede han ud over Belvals invalider et dusin af sine egne detektiver. Det var ikke noget særligt krævende arbejde, og det måtte uvægerligt føre til et resultat. For som hr. Masseron blev ved at sige: "Atten hundrede poser guld kan ikke vedblive at være usynlige. – Og udgravninger kan ikke undgå at afsætte spor. Det må nødvendigvis være et hul, hvorigennem man kan komme ind og ud." Men hverken græsset i plænen eller sandet på stierne viste noget tegn på at være blevet flyttet for nylig. – Så efeuen da? – Stenvæggene, som støttede terrasserne? – Selve terrasserne? – Alt blev undersøgt på det nøjeste, men forgæves. Man fandt her og der nogle gamle rør, som ledte vandet fra de naturlige kilder bort og ud i Seinen, men ingen hule, intet underjordisk rum eller noget i det hele taget, der kunne se ud som et skjulested.

Patrice og Coralie overværede undersøgelserne. Men selv om de udmærket forstod deres betydning, tænkte de dog mere på deres egen skæbnes uforklarlige spørgsmål, og deres samtaler drejede sig næsten udelukkende om den hemmelighedsfulde fortid.

Coralies moder var datter af en fransk konsul i Saloniki, hvor hun havde giftet sig med en meget rig, midaldrende mand, grev Odolavitch, af en gammel serbisk familie. Han døde et år efter Coralies fødsel. Enken og barnet befandt sig dengang i Frankrig, i dette samme hus ved Rue Raynouard, som greven havde købt gennem en ung ægypter ved navn Essarès, som var hans sekretær og højre hånd i et og alt.

Her havde Coralie tilbragt tre år af sin barndom. Så mistede hun pludselig sin moder og stod helt alene i verden. Essarès førte hende til Saloniki, til en søster af hendes morfader, konsulen, en dame, som var langt yngre end broderen. Hun tog sig af Coralie. Ulykkeligvis kom hun under Essarès indflydelse, han fik hende til at underskrive visse papirer, og hendes lille slægtning gjorde det samme, så at barnets formue efterhånden smeltede bort til ægypterens hænder.

Endelig, da Coralie var sytten år, oplevede hun et eventyr, som efterlod det mest uhyggelige minde hos hende og fik en ulykkesvanger indvirkning på resten af hendes liv. Hun blev en eftermiddag på Salonikisletten bortført af en flok tyrkere og tilbragte fjorten dage som fange i provinsguvernørens palads, udsat for hans efterstræbelser. Essarès befriede hende. Men denne befrielse fandt sted på en mærkelig måde, så at Coralie ofte senere havde tænkt på, om Essarès og tyrken ikke havde været i ledtog med hinanden.

Syg på legeme og sjæl, angst for en fornyet angreb på hendes frihed og påvirket af sin tantes ønsker giftede hun sig en måned efter med Essarès, som længe havde vist hende sin hyldest og nu tillige stod som hendes helt og befrier. Det var en håbløs forening, hvis umulighed stod hende klart allerede fra første

dag. Coralie var bundet til en mand, som hun i virkeligheden nærmest hadede, og hvis kærlighed til hendes syntes at vokse i samme takt som det had og den foragt, hun viste ham.

Inden der var gået et år, flyttede de ind i huset ved Rue Raynouard. Essarès, som havde været leder af den Fransk-Orientalske Banks Saloniki-afdeling, opkøbte efterhånden alle bankens aktier, indrettede en bygning Rue Lafayette til dens hovedsæde, blev noget af en finansmatador i Paris og fik titel af ægyptisk Bey.

Det var denne historie, Coralie fortalte Patrice en dag, hvor de sad sammen i den smukke have ved huset i Passy. Og denne ulykkelige fortid granskede de nu sammen, men når de sammenlignede den med Patrices, kunne de ikke finde et eneste punkt, der var fælles for dem. De havde levet i forskellige egne af verden. Ikke et eneste navn fremkaldte de samme minder hos dem. Der var intet, som kunne forklare, hvorfor de hver for sig skulle være i besiddelse af en halvdel af den samme ametyst, eller hvorfor deres portrætter skulle befinde sig ved siden af hinanden i det samme album og den samme medaljon.

"I mangel af bedre oplysninger," sagde Patrice, "må vi indtil videre gå ud fra, at medaljonen, som Essarès havde i hånden, må være taget af ham fra den ukendte ven, som har våget over os, og som han har myrdet. Men hvorledes forholder det sig så med det fotoalbum, som han bar hos sig indvendig i sin vest?"

Ingen af dem var i stand til at besvare dette spørgsmål. Så sagde Patrice:

"Fortæl mig om gamle Simeon."

"Simeon har boet her altid."

"Også i Deres moders tid?"

"Nej. Det var et eller to år efter min moders død, og efter at jeg kom til Saloniki, at Essarès satte ham til at passe huset her og holde det i ordentlig stand."

"Var han sekretær for Essarès?"

"Jeg har aldrig været helt klar over, hvad hans arbejde egentlig bestod i. Men han var vist ikke egentlig Essarès sekretær – og heller ikke hans fortrolige. De talte aldrig fortroligt med hinanden. Han kom og besøgte os et par gange i Saloniki. Jeg kan huske et af disse besøg. Jeg var endnu kun et barn, og jeg hørte ham tiltale Essarès i en meget vred tone – han truede ham ligefrem."

"Med hvad?"

"Det ved jeg ikke. Jeg ved i det hele taget ingenting om Simeon. Han holdt sig altid meget for sig selv og var næsten altid i haven, hvor han røg sin pibe, passede træerne og blomsterne, somme tider med et par arbejdere til medhjælp."

"Hvordan opførte han sig overfor Dem?"

"Det har jeg heller ikke nogen bestemt mening om. Vi talte næsten aldrig sammen, og hans arbejde førte ham sjældent i min nærhed. Men undertiden forekom det mig, at hans blik hvilede så undersøgende på mig bag hans gule briller. I den sidste tid holdt han meget af at følge mig til sygehuset, og på vejen derhen viste han sig mere opmærksom – mere omhyggelig for mig – så jeg efterhånden fik et ubestemt indtryk ..."

Hun tøvede et øjeblik, som om hun var i tvivl om, hvordan hun skulle fortsætte, og vedblev så:

"Ja, det er virkelig meget vagt ... men alligevel ... Der er noget, jeg kommer i tanker om. Ved De, hvorfor jeg kom til sygehuset i

Champs-Élysées, dengang De lå der, syg og såret? – Det var, fordi Simeon førte mig derhen. Han vidste, jeg gerne ville være sygeplejerske, og han foreslog mig også dette lazaret. Og sidenhen – fotografierne i medaljonen, hvor De er fotograferet i uniform og jeg som sygeplejerske, de må være blevet taget på sygehuset. Af alle dem derhenne er Simeon den eneste, som også har været her i huset. De husker også, at han kom til Saloniki, hvor han så mig først som barn, siden som ung pige, og han kan have taget de amatørfotografier, som findes i albummet. Så hvis vi antager, at han havde en medhjælper, som for sit vedkommende har fulgt Dem gennem livet, er det jo ikke umuligt, at den ukendte ven, som De mener har stået som en beskytter mellem os, han, som sendte Dem nøglen til haven …"

"Skulle have været gamle Simeon?" afbrød Patrice hende. "Nej, den teori holder ikke."

"Hvorfor ikke?"

"Fordi denne ven er død. Den mand, der, efter det De siger, søgte at beskytte os, som sendte mig nøglen, som telefonerede til mig for at sige mig sandheden – den mand er blevet myrdet. Der kan ikke være mindste tvivl om den sag. Jeg hørte selv hans skrig i telefonen, skrigene af en mand, som er ved at dø."

"Det kan De da ikke være sikker på."

"Men det er jeg, fuldkommen. Jeg er ikke spor i tvivl. Den mand, som jeg kalder vores ukendte ven, han døde, før han fik fuldendt sit værk. Men Simeon lever jo stadig. Desuden," vedblev Patrice, "havde denne mand en helt anden stemme end Simeon, en stemme, som jeg aldrig havde hørt før, og som jeg aldrig oftere vil få at høre."

Coralie var overbevist og kom ikke med flere indvendinger.

De sad på en af bænkene i haven og nød den klare aprilsol. Kastanjetræerne stod med svulmende knopper, og gyldenlakkerne duftede.

Pludselig gik der som en varm bølge igennem Patrice. Coralie havde med indtagende venlighed lagt en hånd på hans, og da han vendte sig, så han, at hun havde tårer i øjnene.

"Hvad er der, Coralie?"

Hun bøjede hovedet, så hendes kind hvilede på hans skulder. Han vovede ikke at røre sig. Hun opførte sig mod ham, som mod en beskyttende broder, og han vovede ikke at vise nogen følelser af ængstelse for at skubbe hende fra sig.

"Hvad er der, min kære?" gentog han. "Hvad er der i vejen?"

"Å, det er så besynderligt ..." mumlede hun. "Se, Patrice – se på blomsterne dér!"

De sad på den tredje terrasse med udsigt over den fjerde, den nederst, som var dækket med alskens forårsblomster, tulipaner, hvide narcisser og hyacinter.

"Se der," hviskede hun, og pegede på blomsterrabatten. "Se – de danner bogstaver, som tydeligt skiller sig ud fra de andre blomster."

Patrice så i den retning, hun pegede, og kunne efterhånden skelne et bed, hvor blomsterne var arrangeret på en måde, så de dannede nogle bogstaver, som skilte sig ud fra de øvrige blomster. Det var ikke noget, man opdagede ved et tilfældigt blik; det tog lidt tid at opdage; men havde man én gang fået øje på, var der ingen tvivl mulig. De dannede tre ord, som stod på en lige linje:

"Patrice og Coralie."

"Å ..." sagde han dæmpet. "Jeg kan se, hvad De mener."

Det gjorde et så ejendommelig og gribende indtryk på dem at læse deres egne navne, som var plantet af en venlig, ukendt hånd. Det var så gribende, at de gang på gang skulle se sig ført sammen på en mystisk måde – af begivenheder, deres portrætter, af en ukendt styrende vilje og nu til sidst af en lille gruppe spirende blomster, som viste sig i bestemt orden.

Coralie rettede sig pludselig op og sagde:

"Det er Simeon, som passer haven!"

"Ja," sagde Patrice en smule usikkert. "Men det påvirker ikke min mening om sagen. Vor ukendte ven må være død, men Simeon må have kendt ham. Simeon handlede måske i samråd med ham, og han ved sikkert en hel del. Tænk, hvis han kunne lede os ind på det rette spor!"

En times tid senere, da solen var ved at gå ned, gik de op over terrasserne. Da de var kommet op, fik de øje på hr. Masseron, som vinkede til dem.

"Jeg har noget overordentlig ejendommeligt at fortælle Dem," sagde han. "Noget, jeg har fundet, og som nok især vil interessere Dem, hr. kaptajn."

Han førte dem hen til enden af terrassen ud for den beboede del af huset, nærmest ved biblioteket. Derhenne stod to detektiver med hakker i hænderne. Hr. Masseron fortalte, at de var begyndt at fjerne efeuen fra den lave mur. Derved havde de opdaget, at muren over nogle meter var dækket af et kalklag, som syntes at være af nyere dato.

"Hvad betyder det mon?" sagde hr. Masseron. "Der må jo være en grund. – Jeg har derfor ladet kalklaget fjerne, og under det

fandt jeg et nyt lag. Kom nærmere – eller nej – træk Dem hellere lidt tilbage, så ser De bedre."

Det andet kalklag tjente kun til at fastholde nogle små hvide kiselsten, som dannede en slags mosaik på sort grund, en lige linje af tre ord. Og disse tre ord var igen: *Patrice og Coralie*.

"Hvad mener De om det?" spurgte Masseron. "Bemærk, at inskriptionen må være flere år gammel – mindst ti år, efter efeuens tykkelse at dømme."

"Mindst ti år," gentog Patrice, da han atter var alene med Coralie. "For ti år siden var De endnu ikke gift. Dengang var De i Saloniki, og der var ingen, som opholdt sig her i haven – ingen andre end Simeon og hvem han så måtte give adgang. Og blandt dem må vor ukendte ven have været. Simeon *må* kende sandheden."

De så senere samme aften gamle Simeon vandre rundt i haven, rastløs og åndsfraværende, som han havde været lige siden den aften, hvor tragedien udspillede sig i biblioteket, mens han mumlede ord, som ingen forstod. Hans nabo, en af de sårede soldater, fortalte, at han ofte hørte Simeon nynne og tale med sig selv om natten.

To gange forsøgte Patrice at få ham til at tale. Han rystede på hovedet og svarede ikke, eller han lo, som om han var en sindssvag idiot.

Problemet var godt på vej til at blive indviklet, og der var intet, som i øjeblikket pegede på nogen sandsynlig løsning. Hvem var det, som siden deres tidlige barndom havde lovet dem til hinanden, som et af skæbnen prædestineret par? Hvem havde arrangeret blomsterbedet efteråret i forvejen, hvor de

ikke kendte hinanden? Og hvem var, som ti år forinden havde skrevet deres navne i gipsen på muren?

Disse spørgsmål forfulgte de to unge mennesker, i hvem kærligheden så pludseligt var vågnet, og som lige så pludseligt så en lang fortid, som var fælles for dem begge, udstrække sig bag dem. Hvert skridt, de to i den gamle have forekom dem at være en valfart blandt længst forglemte minder, og ved hver en drejning af den sti, de gik ad, var de forberedt på at opdage endnu et nyt bevis på de bånd, som havde holdt dem sammen så længe, uden at de selv vidste det.

Og de så virkelig i de følgende dage deres navne skåret ind i barken på et træ og endnu engang i ryglænet på en bænk. Og endnu to gange fandt de deres navne indskrevet i de gamle mure og dækket af gibs og vedbend.

De to sidste gange var deres navne ledsaget af to forskellige årstal, henholdsvis 1904 og 1907.

"For elleve år siden og for otte år siden," sagde Belval. "Og alle steder vore navne."

Deres hænder mødtes. Fortidens store hemmelighed førte dem lige så meget sammen som den store kærlighed, der opfyldte dem, og som de undgik at tale om.

Men mod deres vilje søgte de ensomheden, og det var på den måde, at de fjorten dage efter Essarès død kom forbi den lille port ud til gaden, og de besluttede sig til at åbne den og gå igennem den og tage en spadseretur langs med flodbredden. – Ingen så dem, for både porten og den vej, som førte til den, var skjult af et tæt krat af høje buske.

Men da de var kommet ud, standsede Patrice. Lige overfor porten, i den modsatte mur, var der en port magen til. Han

gjorde Coralie opmærksom på den, men hun sagde:

"Det er der ikke noget mærkeligt ved. Muren afgrænser en anden have, som i sin tid hørte sammen med den, vi netop har forladt."

"Men hvem bor derinde?"

"Ingen. Det lille hus, man kan se derinde, og som er ældre end mit, er altid lukket."

"Samme slags dør. Måske også samme nøgle?" mumlede Patrice.

Han stak den gamle nøgle, som han endnu havde hos sig, ind i låsen. Den passede.

"Ser man det," sagde han. "Rækken af vidundere fortsætter. Vil dette være til nogen nytte for os?"

I den have, som nu viste sig for deres øjne, voksede alting vildt. Men midt gennem det frodige græs gik en nedtrådt gangsti, som lod til at have været flittigt benyttet – den gik fra porten i muren skråt op mod den enlige terrasse, hvor der øverst stod et lille forfaldent hus med lukkede skodder.

De gik rundt om det, og blev overraskede ved det syn, som mødte dem på den anden side. Der lå en lille have med klippede hække, ædelgran og buksbom, et rigtigt stilhedens og fredens paulun. Også her fandtes der gyldenlakker, tulipaner og hyacinter. Fire smalle stier løb sammen om en åben plads, hvor der stod fem piller med et lille tag – som et lille åbent tempel.

I dette lille tempel fandtes en gammel gravsten, og foran den stod en lille bedeskammel af træ. På stolperne til venstre hang et elfenbenskrucifiks og til højre en rosenkrans af ametystkugler indfattet i guldfiligran.

"Coralie, Coralie," hviskede Patrice med en stemme, som skælvede af sindsbevægelse, "hvem mon kan ligge begravet her?"

De gik nærmere. På gravstenen lå nitten perlekranse i rad og række, hver af dem med et årstal indgraveret – de sidste nitten. De skubbede dem til side og læste en inskription i forgyldte bogstaver, som var blegede og medtagne af vejret:

Her hviler

PATRICE og CORALIE

som begge blev myrdet

den 14. april 1895.

Hævnen hører mig til,
og jeg skal fuldbyrde den.

10. Den røde snor

Coralie var sunket ned på bedeskamlen og lå nu hensunken i bøn, for hvem vidste hun ikke, men hele hendes væsen var grebet af en hellig angst, og bønnen syntes i sig selv at være en trøst.

"Hvad hed din moder, Coralie?"

"Louise."

"Og min fader hed Armand. Så det kan ikke være nogen af dem – og dog …"

Patrice var i et heftigt oprør. Han bøjede sig ned, undersøgte de nitten rosenkranse, granskede atter inskriptionen på gravstenen og sagde:

"Det er under alle omstændigheder et virkelig mærkeligt sammentræf. Min fader døde i 1895."

"Og min moder døde også det år," sagde Coralie, "skønt jeg kender ikke datoen."

"Det må vi se at finde ud af," sagde han. "Den slags ting kan konstateres. En ting er imidlertid klart: Den mand, som har skrevet navnene Patrice og Coralie på disse forskellige steder, har ikke kun tænkt på os og fremtiden. Han har måske endda tænkte mere på det forbigangne, og på disse Patrice og Coralie, som har lidt en voldsom død, og som han har sat sig for at hævne. – Kom, Coralie – vi må gå; ingen må få mistanke om, at vi har været her."

De gik ned ad stien og gennem de to havedøre. Ingen så dem komme ind. Patrice fulgte straks Coralie ind i huset, bad Ya-

Bon og hans kammerater skærpe deres opmærksomhed og forlod derpå huset.

Han kom tilbage igen om aftenen, men gik ud igen tidligt næste morgen. Først klokken tre om eftermiddagen kom han op til Coralie.

"Har De fundet ud af noget?" spurgte hun straks.

"Ja, en hel del, men det har ikke spredt det mørke, som hviler over nutiden. Jeg føler mig næsten fristet til at sige, at det snarere er blev sortere. Men det spreder i hvert tilfælde et klart lys over fortiden."

"Forklarer det noget af det, vi så for to dage siden?" spurgte hun ængsteligt.

"Ja, nu skal du høre, Coralie."

Han satte sig overfor hende og sagde:

"Jeg ville ikke gå i detaljer med alle de skridt, jeg har taget, men skal nøjes med at fortælle dig, hvad der faktisk har givet mig resultater. Jeg var først hos mairen i Passy og derfra gik jeg videre til den serbiske legation."

"De mener altså, at det var min moder?"

"Ja. Jeg har skaffet en kopi af hendes dødsattest. Deres moder døde den 14. april 1895."

"Å!" sagde hun. "Altså samme dato som på gravstenen?"

"Netop."

"Men navnet – Coralie? Min fader kaldte hende altid Louise."

"Deres moders fulde navn var Louise Coralie, grevinde Odolavitch."

"Å, moder!" mumlede hun. "Min stakkels elskede moder! Så var det altså hende, der blev myrdet? Det var hende, jeg bad for?"

"Ja, det var hende, Coralie – og for min fader. Jeg fandt hans navn hos mairen i Rue Drouot. Min fader hed Armand Patrice Belval, og han døde den 14. april 1895."

Patrice havde haft ret, da han sagde, at der var blevet kastet et klart lys over fortiden. Han havde får klarlagt inskriptionen på gravstenen – at den gjaldt hans fader og Coralies moder, som begge blev myrdet den samme dag. Men af hvem og hvorfor? På grund af hvilken tragedie? Det var det samme spørgsmål, Coralie nu stillede ham.

"De spørgsmål er jeg endnu i stand til at besvare," sagde han. "Men jeg har stillet mig selv et andet spørgsmål, som var lettere at besvare, og det *har* jeg fået svar på. Det giver os også vished på et vigtigt punkt. Jeg ville nemlig vide, hvem der tidligere havde ejet dette hus. Det ydre giver ikke nogen antydninger, men husnummeret var tilstrækkeligt til mit formål. Jeg henvendte mig til distriktets skatteopkræver og fik at vide, at skatterne var blevet betalt af en notar, som holdt til ved Avenue de l'Opera. Jeg opsøgte ham, og han forklarede mig …"

Han holdt inde et øjeblik og sagde så:

"Han forklarede mig, at huset for enogtyve år siden var blevet købt af min fader. To år efter døde han, og huset, der naturligvis udgjorde en del af han efterladenskaber, blev udbudt til salg af den nuværende notars fader og købt af en vis Simeon Diodokis, græsk undersåt."

"Det er ham!" udbrød Coralie. "Simeon hedder Diodokis."

"Godt altså, Simeon Diodokis," vedblev Patrice. "Simeon var en ven af min fader, som indsatte ham som eksekutor af sit bo, og det var Simeon, som gennem den samme notar og en advokat i London betalte mit skoleophold, og da jeg blev

myndig lod de to hundrede tusinde francs, der udgjorde min arv, udbetale til mig."

De sad nogen tid tavse. Mange ting havde vist sig, men endnu uklare og dunkle, som set gennem en dis. Én ting stod dog mere klart end det øvrige, og Patrice mumlede:

"Deres moder og min fader elskede hinanden, Coralie."

Denne tanke forenede dem endnu mere og greb dem dybt. Deres egen kærlighed var spejlbilledet af en anden kærlighed, som havde været ramt af prøvelser ligesom deres, men som var endnu mere tragisk, og som var endt i blodsudgydelse og død.

"Deres moder og min fader elskede hinanden," gentog han. "Jeg vil tro, de har tilhørt den klasse af entusiastiske elskende, hvis passion giver sig udtryk i små barnlige lege, for de havde en vane at kalde hinanden ved navne, som ingen andre brugte, og til det brug havde de valgt deres mellemnavne, som også er Deres og mit. En dag tabte Deres moder sin ametystrosenkrans, og den største af perlerne gik i to stykker. Min fader fik den ene halvdel indfattet, og brugte den som vedhæng i sin urkæde. De havde begge mistet en ægtefælle. De var dengang to år gammel, og jeg var otte. For at kunne hengive sig fuldt og helt til den kvinde, han elskede, sendte min fader mig i skole i England, og købte det lille hus, hvor Deres moder, som boede i det store hus overfor, plejede at besøge ham i. Det var uden tvivl i det lille hus, eller i haven omkring det, at de blev myrdet. Det kan vi sikkert finde ud af, for der må findes synlige beviser for mordet; beviser, som Simeon må have opdaget, siden han ikke var bange for at skrive det så åbent i indskriften på deres gravsten."

"Men hvem skulle være morderen?" spurgte Coralie hviskende.

"Det aner De vistnok lige så godt som jeg. Det forhadte navn ligger lige for, skønt vi endnu ikke har noget fast grundlag for at sige det."

"Essarès!" udbrød hun med fortvivlelse i stemmen.

"Rimeligvis."

Hun holdt hænderne for ansigtet.

"Nej, nej – det er umuligt. Det er umuligt, at jeg skulle have været hustru til den mand, som myrdede min moder."

"De bar ganske vist hans navn, men De var aldrig hans hustru. Det sagde De til ham, mens jeg hørte på det, aftenen før han døde. Husk på, at han også var *Deres* onde ånd. Og husk også, at Simeon, min faders ven, den mand, som købte de elskendes hus, den mand, som på deres grav svor at hævne dem – nogle måneder efter Deres moders død overtalte Essarès til at ansætte ham som opsynsmand på denne ejendom, blev hans sekretær, og lidt efter lidt trængte ind i Essarès liv. Hans eneste hensigt med disse ting må have været at få lejlighed til at udføre en eller plan om hævn."

"Men han *har* jo ikke fået nogen hævn?"

"Hvad ved vi om det? Ved vi, hvordan Essarès døde? Det var jo ganske vist ikke Simeon, som dræbte ham, for han var jo på hospitalet. Men han kan have sørget for, at han blev dræbt. Hævn kan give sig udtryk på så mange måder. Og Simeon adlød sikkert ordrer, som han engang havde fået fra min fader. Der er ingen tvivl om, at han har villet virkeliggøre en plan, som har ligget min fader og Deres moder på hjerte – nemlig foreningen af vore skæbner, Coralie. Og det var den tanke, som var hans livs

ledestjerne. Det var tydeligvis ham, som blandt de småting, jeg samlede mig som barn, har anbragt den halve ametystkugle, som De har magen til. Det var ham, som samlede vore fotografier. Og endelig var han den ukendte ven og beskytter, som sendte mig nøglen sammen med et brev, som jeg desværre aldrig fik."

"Så De mener altså ikke længere, at denne ukendte ven er død – eller at De hørte hans dødsskrig?"

"Det ved jeg ikke," svarede Belval. "Det er jo ikke sikkert, at Simeon handlede alene. Han kan have haft en medhjælper, og det var måske denne anden, som døde klokken nitten minutter over syv. Jeg ved det ikke. Det eneste vi kan være helt sikre på er, at Simeon Diodokis i tyve år har arbejdet stille og tålmodigt for os og gjort sit yderste for at knuse vore forældres morder. Og Simeon lever. Lever, men har mistet forstanden. Vi kan hverken takke ham eller udspørge ham om den triste historie, som kun han kender, eller om de farer, som truer Dem."

Patrice besluttede at gøre endnu et forsøg, selv om han var overbevist om, at det ville mislykkes. Simeon havde sit soveværelse i den gamle tjenerfløj, ved siden af et, hvor der boede to af de sårede soldater. Her fandt Patrice ham.

Han sad og døsede i en stol, som var vendt ud mod haven. Han havde sin pibe i munden, men den var gået ud. Værelset var lille og sparsomt møbleret, men rent og hyggeligt. Her havde den gamle mand tilbragt størsteparten af sit liv. Hr. Masseron havde flere gange været inde i dette værelse under Simeons fravær, og det samme havde Patrice, hver af dem i sit særlige ærinde.

Den eneste bemærkelsesværdige opdagelse var en groft udført pennetegning på tapetet bag et skab – tre linjer, som skar hinanden og dannede en ligesidet trekant. Midt i denne geometriske figur stod tre ord med klodsede bogstaver af påklistret bladguld:

Den gyldne trekant.

Ikke andet – intet i retning af en ledetråd, som kunne fremme hr. Masserons undersøgelser.

Patrice gik hen til den gamle og berørte hans skulder:

"Simeon!" sagde han.

Den gamle hævede sine gule briller op mod ham, og Patrice følte en pludselig lyst til at fjerne denne glasbarriere, som skjulte den gamle mands øjne og hindrede ham i at se lige ind i hans sjæl og hans erindringer. Simeon begyndte at le fjollet.

"Dette," tænkte Patrice, "er altså min og min faders ven. Han elskede min fader, respekterede hans ønsker, var tro mod hans minde, satte en sten på hans grav, bad for ham og svor at hævne ham. Og nu er hans forstand borte."

Patrice indså, at det ikke nyttede noget at prøve at tale til ham. Men skønt lyden af hans stemme ikke vakte noget ekko i denne omtågede hjerne, var det jo muligt, at hans øjne kunne vise sig modtagelige for en påmindelse. Han skrev på en stump papir de ord, som Simeon så ofte måtte have betragtet:

Patrice og Coralie, 14. april 1895.

Den gamle mand så på det, rystede på hovedet og lo igen sin melankolske, fjollede latter.

Kaptajnen skrev en ny linje:

Armand Belval.

Den gamle mand var stadig lige uforstående. Patrice fortsatte med sine forsøg. Han skrev navnene Essarès Bey og oberst Fakhi. Han tegnede en trekant. Den gamle forstod intet og vedblev at fnise.

Men pludselig blev hans latter mindre barnlig. Patrice havde skrevet Bournef, navnet på en af de medskyldige, og denne gang lod det til, at der blev vakt en erindring hos den gamle sekretær. Han forsøgte at rejse sig, men faldt tilbage i sin stol, rejste sig igen og tog sin hat fra en knage på væggen.

Han forlod huset fulgt af Patrice og drejede af til venstre i retning af Auteuil. Han bevægede sig som en mand, der er hypnotiseret og som går uden at vide hvorhen. Han gik over Seinen og drejede ned ad Quai de Grenelle uden den mindste tøven. Da han nåede boulevarden, standsede han, strakte den ene arm ud og gjorde Patrice forståeligt, at han skulle gøre det samme som ham. De stod skjult bag en kiosk. Han stak hovedet frem. Patrice fulgte hans eksempel.

Lige overfor, på hjørnet af boulevarden og sidegaden var der en café. En del af fortovet ud for den var indhegnet af nogle store buske i baljer. Bag disse sad fire mænd og drak. De tre af dem vendte ryggen til Patrice. Han kunne kun se den, som sad lige for ham, og han genkendte øjeblikkelig Bournef.

Simeon var nu allerede gået og var kommet et godt stykke vej bort, som en mand, hvis rolle er udspillet, og som overlader det til andre at gøre værket færdigt. Patrice så sig om, fik øje på et postkontor og gik derind. Han vidste, at hr. Masseron var i huset ved Rue Raynouard. Han telefonerede til ham og fortalte ham, hvor Bournef var. Masseron svarede, at han ville komme med det samme.

Siden mordet på Essarès Bey havde Masserons eftersøgning af oberst Fakhis fire medskyldige været forgæves. Man havde ganske vist fundet den omtalte Grégoires tilflugtssted og værelserne med deres vægskabe, men stedet var fuldstændig forladt. De sammensvorne var forsvundet.

"Gamle Simeon kendte deres vaner," tænkte Patrice ved sig selv. "Han må have vidst, at de mødtes på denne café en bestemt dag hver uge på en fast tid, og det huskede han, da han så Bournefs navn."

Nogle minutter senere ankom en bil med Masseron og hans folk. Det hele tog kun nogle minutter. Cafeen var omringet, og slynglerne gjorde ikke modstand. Masseron sendte de tre af dem bort under stærk bevogtning, mens han tog Bournef med sig ind i et værelse for sig selv.

"Kom med," sagde han til Patrice, "vi vil forhøre ham."

"Men fru Essarès er alene hjemme," indvendte Patrice.

"Alene? Nej. Alle Deres soldater er der jo."

"Ja – men jeg vil nu helst gå tilbage, hvis De ikke har noget imod det. Det er første gang, jeg har forladt hende, og jeg har mine grunde til at være urolig."

"Det drejer sig kun om et par minutter," insisterede hr. Masseron. "Man skal altid benytte sig af den skræk, der følger med en arrestation."

Patrice fulgte med ham, men de fandt snart ud af, at Bournef ikke hørte til dem, der var lettest at komme ud af det med. Han var fuldstændig ligeglad med deres trusler.

"Det nytter ikke at prøve på at skræmme mig," sagde han. "Jeg risikerer intet. Skudt, siger De? Sludder! Her i Frankrig skyder man ikke folk for ingenting, og vi er alle fire et neutralt lands

undersåtter. Proces – dom – fængsel? Det bliver der aldrig tale om. De glemmer vist, at De hidtil har holdt alting hemmeligt, og når mordene på Mustafa, Fakhi og Essarès blev dysset ned, var det næppe for at blæse nyt liv i sagen. Nej, jeg er ganske rolig. Internering i en lejr er nok det værste, jeg kan forvente."

"De vægrer Dem altså ved at svare på vores spørgsmål?" sagde hr. Masseron.

"Slet ikke. Jeg underkaster mig interneringen. Men der er jo så mange måder, folk bliver behandlet på i disse lejre, og jeg ville gerne sikre mig Deres velvilje, så jeg kan føre et nogenlunde komfortabelt liv, indtil krigen er ovre. Men sig mig først: Hvor meget ved De?"

"Næsten det hele."

"Det var kedeligt – det gør værdien af mine oplysninger noget mindre. De kender omstændighederne ved Essarès sidste nat?"

"Ja – og også affæren med de fire millioner. Hvad blev der forresten af de penge?"

Bournefs ansigt fortrak sig raseri.

"Taget fra os! Stjålet! Det var en fælde."

"Hvem tog dem?"

"Grégoire."

"Og det er?"

"Essarès' højre hånd, som vi senere har fundet ud af. Grégoire var en kæltring, som Essarès også undertiden brugte til chauffør."

"Og som hjalp ham med at føre poserne med guld fra banken til hans hus?"

"Ja. Og vi mener også at have fundet ud af, at Grégoire … er en kvinde."

"En kvinde?"

"Ja, hans elskerinde. Vi har flere beviser. Men hun er en pålidelig og dygtig kvinde, med kræfter som en kæmpe og ikke bange for noget som helst."

"Kender De hendes adresse?"

"Nej."

"De har vel ikke nogen anelse om, hvor guldet kan være?"

"Nej. Det må være i haven eller i huset ved Rue Raynouard. Vi så det blive ført dertil hver dag en uge i træk, og det er ikke blevet fjernet siden. Vi har holdt vagt hver nat. Det *må* findes der."

"Har De heller ingen anelse om, hvem der har myrdet Essarès?"

"Nej."

"Er De sikker på det?"

"Hvorfor skulle jeg lyve?"

"Hvis det nu var Dem selv? Eller en af Deres venner?"

"Vi tænkte nok, man ville mistænke os. Men heldigvis har vi et alibi."

"Som nemt kan bevises."

"Der er umuligt at bestride."

"Vi får se! Har De ellers mere at fortælle?"

"Nej, men jeg har en idé – eller rettere sagt, et spørgsmål, som De kan svare på eller lade være, som De nu har lyst til. Hvem har forrådt os? Deres svar kan blive oplysende, for der fandtes kun én person, som kendte til vore ugentlige møder her mellem fire og fem, kun én person, Essarès Bey selv – og han

kom her ofte selv for at holde råd med os. Essarès er død. Hvem kan da havde angivet os?"

"Gamle Simeon."

Bournef fo'r overrasket sammen.

"Hvad? Simeon? Simeon Diodokis?"

"Ja, Simeon Diodokis, Essarès Beys sekretær."

"Ham? Å, han skal komme til at betale for det, den slyngel. Men nej, det er umuligt."

"Hvorfor skulle det være umuligt?"

"Jo, fordi ..."

Han tav og tænkte sig om, sikkert for at overbevise sig om, at han ikke løb nogen risiko ved at tale. Så afsluttede han sin sætning:

"Fordi Simeon var på vor side."

"Hvad siger De?" udbrød Patrice overrasket.

"Ja, jeg sværger; Simeon Diodokis var på vor side. Han var vor medhjælper. Det var ham, som holdt os underrettet om Essarès Beys lyssky numre. Det var ham, som ringede os op om aftenen og fortalte, at Essarès havde tændt op i den gamle ovn, og at man kunne vente gnistsignalet den nat. Det var ham, som åbnede porten for os, skønt han naturligvis lod, som om han gjorde modstand og lod os binde sig i portvagtens værelse. Og det var ham, som betalte og afskedigede tjenerne."

"Men hvorfor? – Hvorfor dette forræderi? Var det for pengenes skyld?"

"Nej, det var had. Han nærede et had til Essarès Bey så voldsomt, at det til tider gjorde et ligefrem uhyggeligt indtryk på os."

"Hvad var det, som havde fremkaldt dette had?"

"Jeg ved det ikke. Simeon var ikke fortrolig med noget menneske. Men det var noget, som stammede fra lang tid tilbage."

"Vidste han, hvor guldet var gemt?" spurgte Masseron.

"Nej. Men det var ikke fordi han ikke havde gjort forsøg på at finde ud af det. Han fik aldrig at vide, hvordan poserne var kommet ud af kælderen, som kun var et midlertidigt skjulested."

"Og alligevel forsvandt de. Hvordan kan vi vide, at det ikke også skete denne gang?"

"Fordi denne gang holdt vi vagt hele vejen rundt om villaen, noget, som Simeon ikke havde kunnet besørge alene."

Patrice spurgte:

"Kan De ikke fortælle mere om ham?"

"Nej, det kan jeg ikke. – Jo, vent – der var en ganske ejendommelig omstændighed. Om eftermiddagen på den store dag fik jeg et brev, hvori Simeon meddelte mig visse enkeltheder. I den samme konvolut lå der et andet brev, som åbenbart var kommet med ved en fejl, for det så ud til at være meget vigtigt."

"Hvad stod der i det?" spurgte Patrice ivrigt.

"Det handlede om en nøgle."

"Kan De huske nogen detaljer?"

"Jeg har brevet her. Jeg beholdt det for at give ham det tilbage ved lejlighed og fortælle ham, hvad han var kommet til. Se her, det er ganske sikkert hans skrift."

Patrice tog papiret. Det første han så, var hans eget navn, og brevet bar udskrift til ham, som han havde ventet:

"Patrice –

I aften får De en nøgle. Den passer til to døre midt i den gade, som går ned til floden. Den til højre er til Deres elskedes have, den anden til venstre fører til en have, hvor jeg ønsker, De skal møde mig klokken ni om morgenen den 14. april. Hun vil også være der. De skal da få at vide, hvem jeg er, og hvilke mål, jeg har sat mig. I vil begge komme til at høre ting om fortiden, som vil føre jer endnu nærmere sammen.

Fra dette øjeblik og indtil den 14. vil den kamp, som begynder i aften, blive forfærdelig. Og sker der mig noget, er det sikkert, at der vil lure en stor fare på den kvinde, De elsker. Våg over hende, Patrice. Lad hende ikke et øjeblik være uden beskyttelse. Men jeg vil ikke tillade, at der tilstøder mig noget; I skal begge lære den lykke at kende, som jeg så længe har forberedt."

"Det er ikke underskrevet," sagde Bournef, "men jeg gentager, det er Simeons skrift. – Hvad damen angår, så er det naturligvis fru Essarès, han mener."

"Men hvilken fare kan dog true hende?" udbrød Patrice uroligt. "Essarès er jo død, og så har hun vel ikke mere at frygte."

"Vær ikke sikker på det. Han var svær at få has på."

"Men hvem kan have påtaget sig den opgave at hævne ham? Hvem kan have overtaget hans værk?"

"Det skal jeg ikke kunne sige, men for mit eget vedkommende ville jeg ikke udsætte mig for nogen risiko."

Patrice ville ikke vente for at høre mere. Han stak brevet i hånden på Masseron og gik.

"Rue Raynouard – så hurtigt du kan køre!" sagde han og sprang ind i en taxa.

Han var ivrig efter at komme afsted. De farer, gamle Simeon havde omtalt, syntes pludselig at hænge truende over Coralies hoved. Måske havde fjenden allerede udnyttet hans fravær og forsøgt et attentat mod hans elskede. Og hvem var der til at forsvare hende?

"Hvis der sker mig noget," havde Simeon skrevet.

Og denne mulighed var jo allerede delvist gået i opfyldelse, eftersom han jo havde mistet forstanden.

"Tag det nu roligt," mumlede Patrice, "dette er den rene idioti … jeg forestiller mig ting … der er ingen grund til …"

Men hans uro voksede for hvert minut. Han huskede, at Simeon havde haft alle sine åndsevner i behold, dengang han skrev brevet og gav ham de råd, det indeholdt. Han noterede sig, at Simeon udtrykkelig havde underrettet ham om, at nøglen åbnede døren til Coralies have, så at han – Patrice – kunne holde omhyggeligt vagt og komme hende til hjælp, hvis det blev nødvendigt.

Han så Simeon et stykke forude. Skumringen var ved at bryde frem; den gamle måtte være på vej hjem. Patrice indhentede ham udenfor portnerens værelse og hørte ham nynne for sig selv.

"Noget ny?" spurgte Patrice den soldat, som holdt vagt.

"Nej."

"Hvor er søster Coralie?"

"Hun har spadseret i haven og gik op til sig selv for en halv times tid siden."

"Ya-Bon?"

"Ya-Bon gik op samtidig med søster Coralie. Han skulle holde vagt ved hendes dør."

Patrice gik op ad trappen og følte sig nu mere rolig. Men da han kom op på første salen, blev han forbavset over, at det elektriske lys ikke var tændt. Han drejede på kontakten, og så Ya-Bon ligge for enden af gangen, på knæ foran Coralies dør med hovedet støttet mod væggen. Døren var åben.

"Hvad er det, du laver?" råbte han og løb hen til ham.

Ya-Bon svarede ikke. Patrice så, at hans skulder var blodig. I det samme sank senegaleseren om på gulvet.

"Pokkers! Han er såret – måske er han død!"

Belval fo'r ind i værelset og tændte det elektriske lys.

Coralie lå udstrakt på en sofa. Om halsen havde hun den uhyggelige røde silkesnor. Men hendes ansigt havde ikke dødens bleghed.

Hun åndede endnu.

"Hun er ikke død – hun er ikke død," gentog han for sig selv. "Og hun *skal* heller ikke dø, det er jeg sikker på. – Og heller ikke Ya-Bon. – Denne gang er det vist mislykkedes for dem."

Han løsnede silkesnoren, og nogle få sekunder senere sukkede Coralie dybt og kom til sig selv. Et smil strålede i hendes øjne, da hun så ham. Men pludselig huskede hun, hun slog armene om ham og sagde med angst i stemmen:

"Å, Patrice – jeg er så bange – så bange – for Deres skyld!"

"Hvad er De bange for, Coralie? Hvem var slynglen?"

"Jeg så ham ikke. – Lyset blev slukket, han greb mig om struben og hviskede: 'De først – i aften bliver det Deres elskers tur! – Å, Patrice, jeg er så bange for Deres skyld!"

11. Foran afgrunden

Patrice var straks på det rene med, hvad han skulle gøre. Han løftede Coralie op, lagde hende på sengen og bad hende hverken bevæge sig eller råbe. Så overbeviste han sig om, at Ya-Bon ikke var alvorligt såret. Endelig ringede han voldsomt på alle de klokker, der stod i forbindelse med de vagtposter, som var sat ud forskellige steder i huset.

Mændene kom løbende ind.

"I er nogle fjolser!" sagde Belval. "Her har været nogen. Det var på et hængende hår, at søster Coralie og Ya-Bon var blevet dræbt."

De begyndte alle at protestere ivrigt.

"Ti stille!" befalede han. "I fortjente en ordentlig dragt prygl, hver og én. Men jeg vil tilgive jer, på én betingelse, og det er, at I hele aftenen og hele natten vil omtale søster Coralie, som om hun var død."

"Men hvem skal vi sige det til?" indvendte en af invaliderne. "Her er jo ingen andre end os."

"Jo – dit dumme asen – hvordan skulle det ellers gå til, at søster Coralie og Ya-Bon er blevet overfaldet? Med mindre det selvfølgelig er jer selv, der har gjort det! – Nå – dog ikke? – Jamen, må jeg så være fri for flere dumheder. Her er slet ikke tale om at tale med andre, men om at tale sammen indbyrdes – og samtidig tænke uden at tale. – Her må være nogen i huset, som spionerer, som hører, hvad I siger, og som gætter sig til det, I ikke siger. Altså, indtil i morgen vil søster Coralie ikke

forlade sit værelse. I skal holde vagt over hende på skift. De, som ikke har vagten, går til sengs lige efter middagen. Ikke noget med at rumstere rundt i huset, er det forstået? Fuldstændig ro og tavshed."

"Og gamle Simeon?"

"Luk ham inde på hans værelse. Han er farlig, fordi han er gal! Måske har de benyttet sig af hans galskab til at få ham til at åbne porten for sig. Luk ham inde!"

Patrices plan var meget simpel. Siden fjenden i den tro, at Coralie var ved at dø, havde røbet sine hensigter for hende, nemlig også at myrde Patrice, var det nødvendigt at han måtte få følelsen af at kunne handle, uden at nogen mistænkte ham eller var på sin post overfor ham. Han ville gå ind i kampen, og blive fanget i en fælde.

Mens han ventede, tilså Patrice Ya-Bons sår, som viste sig at være ganske ufarlige, og udspurgte derpå ham og Coralie om det passerede. Deres forklaringer stemte overens på alle punkter. Coralie havde følt sig lidt træt og havde lagt sig til at læse. Ya-Bon sad uden for hendes dør, som stod åben, på gulvet efter arabisk sædvane. Ingen af dem havde hørt noget mistænkeligt. Pludselig så Ya-Bon en skygge mellem sig og lyset i gangen. Dette lyst, som stammede fra en elektrisk lampe, blev slukket omkring samme tid som lyset i Coralies værelse. Ya-Bon havde allerede rejst sig, da han mærkede et voldsomt stød bag i baghovedet og mistede bevidstheden. Coralie prøvede at flygte gennem døren til sit boudoir, men fandt den låset; hun begyndte at råbe om hjælp, men blev grebet og kastet omkuld. Alt dette skete i løbet af få sekunder.

Det eneste Patrice fik ud af det var, at manden ikke var kommet ad hovedtrappen, men fra tjenerfløjen. Denne havde sin egen, noget smallere trappe, som gik ned i køkkenet, der havde udgang til Rue Raynouard. Døren til gaden var låst. Men det var meget tænkeligt, at nogen udefra var i besiddelse af en nøgle.

Efter middagen gik Patrice ind for at se til Coralie, og klokken ni trak han sig tilbage til sit soveværelse, som lå lidt længere inde på samme side. Dengang Essarès Bey levede, havde det været rygeværelse.

Da det angreb, som han lovede sig et så glimrende resultat af, næppe ville finde sted før senere på natten, satte Patrice sig ved skrivebordet, som stod ved væggen, og tog den dagbog frem, hvori han var begyndt at nedskrive en detaljeret redegørelse over den seneste tids begivenheder. Han sad og skrev i en god halv times tid, og skulle til at lukke bogen, da han syntes at høre en svag støj, så lav, at han næppe ville have bemærket den, hvis ikke hans nerver havde været anspændte til det yderste. Og han huskede på den dag, hvor man havde skudt på ham og Coralie. Men denne gang stod der ikke noget vindue åbent – ikke engang på klem.

Han fortsatte derfor roligt med at skrive uden at vende hovedet eller på nogen anden måde at antyde, at hans opmærksomhed var vakt, og han skildrede næsten ubevidst sin egen nuværende urolige stemning:

"Han er her. Han iagttager mig. Hvad mon han har tænkt sig at gøre? Jeg tvivler på, at han vil knuse en rude og skyde på mig; det har han forsøgt sig med før og fundet det usikkert. – Nej, hans plan er sikkert anderledes og mere intelligent udtænkt. –

Han venter antagelig på, at jeg skal gå i seng, så han kan overraske mig i min søvn. Jeg kan ikke i øjeblikket gætte, hvordan han vil skaffe sig adgang herind.

Det er imidlertid ganske morsomt at vide, at hans øjne netop nu vogter på mig. – Han hader mig, og hans had nærmer sig mit, som et sværd, der føler sig frem mod et andet, før de mødes. Han lurer på mig i mørket, som et dyr på sit bytte, mens han planlægger, hvor han skal bide. – Men det skal blive ham, som bliver byttet, det er jeg ganske sikker på. Han er dømt på forhånd til at blive slået og ødelagt. Lige nu gør han sig kniv eller sin røde silkesnor rede. Men det er mine hænder – disse hænder – som vil afslutte kampen. De er stærke og mægtige og ser allerede frem mod deres sejr. Og de *vil* sejre!"

Patrice låste skrivebordet, tændte en cigaret og røg den ganske roligt færdig, som han plejede, før han gik i seng. Så klædte han sig af, lagde sine klæder omhyggeligt sammen over ryggen på en stol, trak sit ur op, lagde sig ned i sengen og slukkede lyset.

"Endelig!" tænkte han, "endelig skal jeg få sandheden at vide – få at vide, hvem denne mand er. – En ven af Essarès, som fortsætter, hvor han slap? – Men hvorfor dette had til Coralie? – Er han forelsket i hende, siden han også vil søge at myrde mig? – Det vil jeg finde ud af – lige straks vil jeg finde ud af det."

Imidlertid gik der en time, og endnu en, men intet skete. Der lød kun en svag, knagende lyd i nærheden af skrivebordet. Men det var uden tvivl en af den slags lyde af træ, der knagede i møblerne, som vi så ofte hører i nattens stilhed.

Patrice var begyndt at miste håbet, som hidtil havde holdt ham i spænding. Han forstod nu, at hans plan om at få fjenden

til at tro, at Coralie var død, var et temmelig tarveligt påfund, som en mand af en kaliber som den, der var hans fjende, næppe ville lade sig narre af. Han følte sig meget træt og var lige ved at falde i søvn, da han igen hørte den knagende lyd fra det samme sted.

Han syntes, han burde gøre noget, sprang ud af sengen og tændte lyset. Alt lod til at være, som dengang han havde slukket det. Der var ikke spor at se af nogen fremmed tilstedeværelse.

"Javel," tænkte Patrice, "en ting er sikker: jeg er ikke situationen voksen. Fjenden må have anet den fælde, jeg havde opstillet for ham. Jeg må hellere se at få sovet. Der kommer ikke til at ske noget i nat."

Og det gjorde der virkelig heller ikke.

Den følgende morgen, da han undersøgte vinduet, opdagede han, at der løb en stengesims oven over husets første etage, hele vejen langs med husets havefacade og bred nok til, at en mand kunne gå på den, hvis han holdt sig fast ved balkonerne og tagrenderne. Han undersøgte alle de værelser, der vendte ud mod denne gesims. Intet af dem var gamle Simeons.

"Han er da vel ikke gået ud?" spurgte han de soldater, der holdt vagt.

"Det tror jeg ikke. Vi har i hvert fald ikke låset døren op."

Patrice gik ind, og uden at tage sig af den gamle, som sad og pattede på sin udgåede pibe, undersøgte han værelset i den tanke, at hans fjende kunne have søgt tilflugt her. Han fandt ingen. Derimod opdagede han i et vægskab forskellige sager, han ikke havde set, dengang han undersøgte værelset sammen med hr. Masseron: En rebstige, et bundt blyrør – tilsyneladende gasrør – samt en lille loddelampe.

"Dette er forbandet besynderligt," tænkte Patrice. "Hvordan er disse ting kommet her ind? Har Simeon samlet dem sammen, ganske mekanisk og uden nogen særlig hensigt? Eller er han måske fjendens håndlanger? Han kendte fjenden, før han mistede forstanden, og nu er han måske under hans indflydelse."

Simeon sad stadig ved vinduet med ryggen mod værelset. Patrice gik hen til ham og studsede. I hænderne holdt den gamle mand en gravkrans af sorte og hvide perler med datoen "14. april 1915" – og det var den tyvende krans, den som han snart ville lægge på sine døde venners grav.

"Han vil lægge den på graven," sagde Patrice højt. "Hans instinkt som den hævnende ven lever stadig trods hans vanvid. – Ikke sandt, Simeon – De vil lægge den derovre i morgen. For i morgen er det den 14. april, den hellige årsdag ..."

Han bøjede sig ind over dette mærkelige væsen, som sad inde med nøglen til alle de rænker og forræderiet og kærligheden, som tilsammen udgjorde det indviklede drama. Simeon troede, Patrice ville tage kransen fra ham og trykkede den heftigt mod sit bryst med et forskrækket udtryk.

"Vær ikke bange," sagde Patrice, "De skal nok få lov at beholde den. I morgen, Simeon – i morgen skal Coralie og jeg trofast indfinde os ved det møde, De har sat os i stævne til. Og i morgen vil måske mindet om fortiden kunne opklare de tåger, der fordunkler Deres forstand."

Dagen forekom Patrice lang. Han længtes efter noget, som kunne sprede lys i det mørke, som omgav ham. Og nu ville dette lys måske blive tændt ved den forestående tyveårsdag, den 14. april.

Sent ud på eftermiddagen kom hr. Masseron.

"Se, hvad jeg har fået!" sagde han til Patrice. "Det er ejendommeligt, et anonymt brev med fordrejet håndskrift. Hør her: 'Jeg advarer Dem. De er på vej bort. Vær på vagt. I morgen aften vil de 1800 poser være på vej ud af landet.' Og det er underskrevet af 'En ven af Frankrig.'"

"Og i morgen har vi den 14. april," sagde Patrice, der straks satte de to ting i forbindelse med hinanden.

"Ja, men hvorfor siger De det?"

"Å ... ikke for noget, det var blot noget, som netop faldt mig ind."

Han var lige ved at fortælle hr. Masseron om alt det, der havde forbindelse med denne dato den 14. april og alle de tanker, han havde gjort sig om gamle Simeons rolle i det hele. Når han ikke gjorde det, var det udelukkende af en eller anden dunkel grund, måske fordi han ønskede at udføre sin del af arbejdet alene, og måske også på grund af en vis tilbageholdenhed med at indvie Masseron i alle fortidens hemmeligheder. Han sagde altså intet, men spurgte:

"Hvad mener De så om dette brev?"

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal mene. Det kan enten være en velment advarsel, eller et nummer for at narre os til at gøre noget bestemt i stedet for noget andet. Jeg vil tale med Bournef om det."

"Er der noget nyt fra ham?"

"Nej, og jeg venter heller ikke noget. Det alibi, han gav, var ægte nok. Han og hans venner er overflødige. Deres roller er udspillet."

Sammenfaldet i datoerne var det, som Patrice mest hæftede sig ved. De forskellige veje, han og Masseron fulgte, løb pludselig sammen her på den dag, som skæbnen havde udpeget. Fortid og nutid stødte sammen. Den 14. april var den dato, hvor guldet skulle forsvinde ud af landet, og det var også den dag, hvor en ukendt stemme havde kaldt Patrice og Coralie til det samme møde, som deres fader og moder havde holdt for tyve år siden.

Og i morgen var det netop denne dag.

Klokken ni næste morgen spurgte Patrice efter gamle Simeon.

"Han er gået ud. De havde jo annulleret Deres ordre."

Patrice gik ind i hans værelse og så efter kransen. Den var der ikke. Desuden manglede tingene i skabet – rebstigen, blyrørene og loddelampen.

"Tog Simeon noget med, da han gik?"

"Ja, en krans."

"Intet andet?"

"Nej."

Vinduet stod åbent. Patrice drog den slutning, at tingene måtte være gået den vej ud, hvilket bekræftede hans teori om, at den gamle mand ubevidst var fjendens medsammensvorne.

Lidt før klokken ti kom Coralie ud i haven til ham. Patrice havde fortalt hende alle de seneste begivenheder. Hun så bleg og ængstelig ud.

De gik rundt om græsplænen og nåede, uden at blive set, buskadset, som skjulte den lille port ud til gaden. Patrice åbnede den. Da han skulle åbne den anden, den i den modsatte

mur, tøvede han lidt. Han fortrød, at han ikke havde sagt noget til Masseron, og at han og Coralie nu var i færd med at foretage en udflugt, som han efter visse tegn at dømme måtte anse for farlig. Men han rystede denne tanke af sig. Han havde to revolvere på sig. Hvad skulle han vel være bange for?

"Går De med ind, Coralie?"

"Ja," svarede hun.

"Det forekommer mig, at De synes usikker, ængstelig ...?"

"Det er også rigtigt," sagde Coralie. "Jeg føler ligesom en tomhed."

"Hvorfor? Er De bange?"

"Nej. Eller det vil sige – ja. Jeg er ikke bange for det nuværende, men snarere for det forgangne. Jeg tænker på, at min elskede moder gik igennem denne dør en morgen i april, ligesom jeg nu gør. Hun var lykkelig, hun skulle møde sin elskede. Og det føles, som om jeg skulle holde hende tilbage, råbe til hende: Gå ikke ind, døden lurer på dig! Det er, som om jeg hører disse rædsomme ord genlyde i mit indre, som om der er bestemt for mig. Derfor er jeg bange."

"Så lad os gå tilbage, Coralie."

Hun greb fat i hans arm og sagde i en beslutsom tone:

"Nej! Vi går derind. Jeg vil bede; det vil give mig styrke."

Hun gik modigt op ad den lille, stejle sti, hvor hende moder engang havde gået. De gik forbi pavillonen og kom til den skyggefulde, indhegnede have, hvor de hver for sig havde en af deres forældre begravet. Og de så straks, at den tyvende krans nu lå der.

"Simeon har været her," sagde Patrice. "Et uimodståeligt instinkt må have draget ham herhen. Han må være et sted i

nærheden."

Mens Coralie knælede ned foran gravstenen, drev han lidt rundt alene og styrede til sidst ind mod midten af haven. Der var nu kun tilbage at gå ind i huset, og dette var den ene ting, de tøvede overfor, hvis ikke af frygt, så dog af den pietetsfølelse, som forhindrer et menneske i at betræde et sted, hvor forbrydelse og død har haft til huse.

Det var endnu engang Coralie, som førte an.

"Kom," sagde hun.

Patrice vidste ikke, hvordan de skulle komme ind i pavillonen, for alle dens døre og vinduer havde indtil nu set ud til at være lukkede. Men da de nærmede sig, så de, at bagdøren ind mod gården stod på vid gab, og de tænkte straks, at Simeon ventede på dem derinde.

Klokken var præcis ti, da de trådte ind i det lille hus. Til venstre for en lille entré lå et køkken og til højre et soveværelse. Det største værelse måtte ligge lige for. Døren derind stod på klem.

"Det må være der, det skete … dengang," hviskede Coralie frygtsomt.

"Ja," sagde Patrice, "vi vil nok finde Simeon der. Men hvis modet svigter Dem, Coralie, må vi hellere lade være."

Men en ubøjelig viljestyrke holdt hende oppe. Intet kunne formå hende til at vende om nu. Hun gik videre.

Selv om det var et stort værelse, gav det indtryk af ro og hygge på grund af den måde, det var udstyret. Sofaer, lænestole, tæpper og gardiner, alt bar præg af komfort. Det kunne godt have stået sådan i tyve år. Det mindede mest af alt om en slags atelier, for lyset derinde kom udelukkende fra et

vindue i loftet. Der var to vinduer, men de var dækket af gardiner.

"Simeon er her ikke," sagde Patrice.

Coralie svarede ikke. Hun udforskede omgivelserne med en bevægelse, som genspejlede sig i alle hendes træk. Der var var bøger fra sidste århundrede, hvoraf nogle bar navnet *Coralie* på bindet. – Der lå ufærdige håndarbejder, som nålen endnu stak i. – Der var også bøger med navnet *Patrice* – en cigaræske, et blækhus og penneskafter. Og der stod to små indrammede fotografier af en dreng og en pige – Patrice og Coralie.

"Å, min elskede, elskede moder!" hviskede Coralie.

Hendes bevægelse voksede for hvert nyt lille minde, hun fandt, og hun støttede sig skælvende til Patrices skulder.

"Lad os gå," sagde han.

"Ja, det er nok bedste. Vi vil komme tilbage igen, tilbage til dem – og leve det kærlighedsliv om, som blev afbrudt af deres død. – Men lad os gå for i dag, jeg kan ikke holde det ud længere."

Men de nåede kun at tage et par skridt, før de standsede forskrækket. Døren var lukket.

Deres blik mødtes, fulde af uro.

"Vi lukkede den da ikke, vel?" spurgte han.

"Nej," sagde hun, "vi lukkede den ikke."

Han gik hen for at åbne den og opdagede, at den hverken havde lås eller håndtag.

Det var en dør af et vist massivt udseende, den så ud til at være fremstillet af én eneste planke af en kæmpeeg. Den var hverken malet eller lakeret. Hist og her var der ridser i den, som

om nogen havde bearbejdet den med en eller anden slags værktøj. Og der … der stod skrevet noget med blyant:

Patrice og Coralie, 14. april 1895.
Gud vil hævne os.

Under dette var der et kors, og under korset en anden dato med en anden og nyere skrift:

14. april 1915.

"Det er forfærdeligt – helt forfærdeligt!" udbrød Patrice. "Det er i dag! Hvem kan have skrevet det? Det er helt nyt! Det er forfærdeligt! – Men kan vi ikke …"

Han styrtede hen til et af vinduerne og flåede gardinet til side for at åbne det. Et højt råb undslap ham. Det var muret til.

Han løb hen til det andet vindue – med samme resultat.

Der var to døre, som sikkert førte til soveværelset til venstre og til et værelse ved siden af køkkenet til højre; han åbnede dem – de var begge tilmurede på den anden side.

Han kastede sig mod den dør, de var kommet ind ad – den rørte sig ikke.

De vekslede et forfærdet blik – den samme frygtelige tanke var opstået i dem begge: Hvad der engang var sket her, skulle til at gentage sig; tragedien skulle udspilles for anden gang. Efter faderen og moderen var nu turen kommet til sønnen og datteren. Ligesom fortidens elskende var nutidens fanger i huset. Fjenden holdt dem fast i sine mægtige klør, og de ville uden tvivl snart finde ud af, hvordan deres forældre var døde den 14. april 1895.

12. I afgrunden

"Nej – nej – nej!" råbte Patrice, "jeg vil ikke finde mig i det!"

Han kastede sig med hele sin vægt imod døren, tog en ildrager fra kaminen og bearbejdede trædøren og stenvæggen med den – sikkert de samme anstrengelser, hans fader havde gjort sig før ham, og med samme resultat – de førte ikke til andet end nogle betydningsløse skrammer.

"Å, Coralie, Coralie!" råbte han fortvivlet. "Det er mig, som har trukket Dem ind i dette! – Hvilken afgrund har jeg ikke styrtet Dem i! – Det var jo vanvid at prøve at udkæmpe denne strid alene. Jeg burde have søgt hjælp hos dem, der forstår sig på … er vant til den slags. Men nej, jeg ville selv! – Tilgiv mig, Coralie."

Hun var sunket ned på en stol. Han lå på knæ ved siden af hende, slog sine arme om hende og tiggede og bad hende om tilgivelse.

Hun smilede for at berolige ham.

"Så, så, min elskede," sagde hun mildt, "tab nu ikke modet. Måske tager vi helt fejl. Når alt kommer til alt, er der jo ingenting, der tyder på, at det ikke bare er et uheldigt tilfælde."

"Men datoen," sagde han, "dette års og denne dags dato, skrevet med en anden skrift! Det var din moder og min fader, som skrev det første … men dette … Coralie, dette beviser, at der er tale om en overlagt plan og en urokkelig hensigt, som vore fjender har om at gøre det af med os."

Hun gøs, men vedblev alligevel at prøve at berolige ham.

"Det er umuligt! – Men forresten er det da endnu ikke ude med os. Vi har fjender, ja, men vi har også venner. Man vil søge efter os."

"Man vil søge efter os, ja, men hvordan skal man finde os? Vi har jo skjult vor hensigt om at gå herhen, og ingen af dem kender til dette hus."

"Jo, gamle Simeon gør."

"Simeon har været her og har lagt sin krans, men en anden må være fulgt efter ham, én som behersker ham, og som måske allerede har gjort det af med ham, nu da han har udspillet sin rolle."

"Men hvad skal vi da gøre, Patrice?"

Han mærkede, at hun var overvundet, og begyndte at skamme sig over sin egen svaghed.

"Ja," sagde han og tog sig sammen, "vi må nok se tiden an. Måske kommer der slet ikke noget angreb. At vi er lukket inde er jo ikke det samme, som at vi er fortabt. Og vi vil i hvert fald prøve at forsvare os, ikke sandt. Du må ikke tro, at jeg er sat til vægs endnu, Coralie. Lad os vente, og handle."

Det vigtigste var at finde ud af, om der skulle være en anden indgang, man kunne vente et overfald fra. Efter en times undersøgelser tog de gulvtæppet af og fandt derunder et mosaikgulv af glaserede teglsten; det frembød ikke noget usædvanligt. Der fandtes ikke andre angrebspunkter end døren, som de ikke kunne blokere, da den åbnede udad. De stablede derfor alle møblerne op foran den, så de fik dannet en barrikade, der kunne beskytte dem mod overraskelser.

Derpå tog Patrice begge sine revolvere frem og lagde dem ved siden af sig.

"Med disse to her føler jeg mig lidt mere rolig," sagde han. "Kommer der en fjende, er han dødsens."

Men erindringen om det forbigangne hang over dem som en blyvægt. Alle deres ord og alle deres handlinger var gentagelser af, hvad andre engang i tiden havde foretaget sig og sagt under lignende omstændigheder. Patrices fader havde sikkert også gjort sine våben klar; Coralies moder havde også foldet sine hænder og bedt til sin Gud. Sammen havde de barrikaderet døren, og sammen havde de banket på væggene og set under tæppet.

For at sprede de mørke tanker bladrede de i bøgerne, som deres forældre engang havde læst. Somme tider stod der ved slutningen af et kapitel eller et bind nogle linjer med blyant, som enten Patrices fader eller Coralies moder havde skrevet til hinanden.

> "Elskede Patrice,
> jeg kom herind til morgen for at tænker over
> dagen i går og for at drømme om vort liv i
> eftermiddag, hvor du vil komme her før mig og
> læse disse linjer. Og du vil læse, at jeg elsker dig
> –"

Og i en anden bog:

> "Min egen Coralie,
> du er netop forsvundet; jeg vil ikke gense dig
> før i morgen, men jeg vil ikke forlade dette

sted, hvor vor kærlighed har smagt sådanne nydelser, uden endnu en gang at sige dig –"

De gennembladede de fleste af bøgerne, men i stedet for spor, der kunne føre til deres befrielse, fandt de intet andet end sådanne små minder, der var udtryk for kærlighed og hengivenhed. Og de tilbragte mere end to timer med i angst og uro at vente på, hvad der ville ske.

"Vi finder intet," sagde Patrice. "Og det er i virkeligheden det værste af det hele, for hvis der ikke sker et eller anden, betyder det, at vi er dømt til aldrig at forlade dette værelse. Og i så fald –"

Patrice afsluttede ikke sætningen, men Coralie forstod hans mening. De så for sig, hvorledes sultedøden efterhånden ville komme nærmere. Men så udbrød Patrice:

"Nej, ikke det – det behøver vi ikke frygte. Folk i vores alder dør ikke af sult på et par dage, det tager længere tid. Og inden det sker, vil vi blive frelst."

"Hvordan det?" spurgte Coralie.

"Hvordan? Naturligvis af vore soldater, af Ya-Bon, af hr. Masseron! De vil blive urolige, når vi ikke kommer hjem i aften."

"Men du sagde jo selv, Patrice, at de ikke kan vide, hvor vi er."

"De vil finde ud af det. Der er kun den lille gade mellem de to haver. Alt, hvad vi foretager os, har jeg skrevet ned i min dagbog, som ligger i mit skrivebord. Ya-Bon kender til den. Han vil vise den til hr. Masseron. Og desuden – desuden er der Simeon. Hvad er der blevet af ham? De vil sikkert holde øje med hans bevægelser. Mon ikke han vil kunne give dem et tegn, en advarsel?"

Men ord var ikke nok til at berolige dem. Hvis de ikke skulle dø af sult, måtte fjenden havde udtænkt andre pinsler. Deres manglende muligheder var en tortur i sig selv. Patrice begyndte igen på sine undersøgelser. En ejendommelig omstændighed gav dem en ny retning. Da han åbnede en af bøgerne, som de ikke tidligere havde gennembladet, en bog, som var udgivet i 1895, så han, at to af siderne var sammenfoldede. Han åbnede dem og læste forbavset et brev, skrevet til ham selv af hans fader:

> "Patrice, min elskede søn!
> Hvis tilfældet nogensinde skulle lade dette brev komme dig for øje, betyder det, at jeg er død en voldsom død, som har forhindret mig i at tilintetgøre det. I så fald, Patrice, vil du kunne finde sandheden om den på atelierets væg mellem de to vinduer. Måske får jeg tid til at skrive det ned."

De to ofre havde altså forudset den tragiske skæbne, som ventede dem, de havde vidst, hvilken fare de udsatte sig for ved at opholde sig i dette hus. Nu gjaldt det om at se, om Patrices fader havde fået udført det, han havde haft til hensigt.

Mellem de to vinduer, ligesom hele vejen rundt i resten af rummet, var der et panel af lakeret træ, seks fod højt og kantet med en liste. Over panelet var der en ordinær, hvidtet mur. Panelet så ud som om det var repareret her, og havde ligesom en lidt friskere farve. Ved hjælp af ildrageren brød Patrice listen ned og løftede et bræt af. Det gik ganske let. – Bag det fandt de nogle skrevne linjer på murens kalkpuds.

"Det er den samme metode, Simeon har brugt – at skrive på væggen og bagefter dække det til."

Han brød nu flere brædder løs, og der kom flere skrevne ord for dagens lys, tydelige og kun lidt medtagne af tidens tand. Patrice læste dem med dyb bevægelse. Hans fader havde skrevet dem på et tidspunkt, hvor døden var overhængende nær, og nogle timer senere var han ophørt at leve. De var beviser på hans dødskamp; måske var der oven i købet beviser på, hvem der myrdede ham og den kvinde, han elskede.

Patrice læste med dæmpet stemme:

> "Jeg skriver dette, for at det måske kan medvirke til at få denne slyngel straffet. Coralie og jeg selv vil sikkert bukke under, men vi vil dog i det mindste ikke dø, før vi har fortalt årsagen til vor død.
>
> For nogle dage siden sagde han til Coralie: 'De ophidser min kærlighed, samtidig med at De knuser mig med Deres had. Men jeg vil dræbe jer begge, og det på en sådan måde, at jeg aldrig vil kunne anklages for jeres død – den vil se ud som selvmord. Alt er rede. Tag Dem i agt, Coralie!'
>
> Og alt var virkelig rede. Han kendte mig ikke, men han må have vidst, at Coralie plejede at møde mig her hver dag, og det var her i pavillonen, han beredte os vor død.
>
> Vi ved endnu ikke, hvad denne død er, som venter os. Måske sultedøden. Det er nu flere timer siden, vi blev spærret inden. Døren faldt i

efter os, en massiv og solid dør, som han må
have sat op i nat. Alle de andre åbninger, døre
og vinduer, er muret til siden vort sidste møde.
– Det er umuligt at undslippe. Hvad skal der
dog blive af os!"

Her sluttede den del af teksten, som var afdækket. Patrice sagde:

"Du ser vel, at de har måttet gennemgå de samme rædsler som os, Coralie. Også de frygtede sultedøden. Også de gennemgik lange timers venten, og det var sikkert for at adsprede tankerne, de nedskrev disse linjer."

Han vedblev:

"De regnede sikkert med, som det også skete, at det menneske, som myrdede dem, ikke ville læse, hvad der her står skrevet. Der har hængt eneste langt gardin foran de to vinduer og væggen imellem, som man kan se af den lange gardinstang, der går hele vejen tværs over. Efter vore forældres død har ingen tænkt på at trække det fra, og sandheden har sikkert været skjult, indtil den dag, hvor Simeon fandt den og sørgede for at dække den til med panelet. På den måde kom det hele til at se normalt ud."

Han fortsat med at arbejde, og der kom flere linjer til syne:

"Ak, hvis jeg blot var alene om disse lidelser, alene om at dø! – Men det mest frygtelige er, at jeg drager min elskede Coralie med mig. Hun er besvimet, overvældet af den rædsel, hun søger at kæmpe imod. Min stakkels elskede! – Jeg tror allerede at se dødens bleghed i hendes kære ansigt. Tilgiv mig, tilgiv mig!"

Patrice og Coralie så på hinanden. Her var de samme følelser, som de selv i disse øjeblikke erfarede, de samme skrupler, den

samme finfølelse og selvforglemmelse i forhold til den andens lidelser.

"Han elskede din moder," hviskede Patrice, "ligesom jeg elsker dig. Jeg er heller ikke bange for døden; jeg har ofte nok set den i øjnene med et smil. Men du, Coralie, du, som jeg gerne underkastede mig hvilke som helst smerter for ..."

Han begyndte at gå ivrigt frem og tilbage. Så blev han grebet af vrede:

"Jeg vil redde dig, Coralie, det sværger jeg! Og hvor frydefuldt vil det ikke blive at tage hævn bagefter! Han skal blive ramt af den samme skæbne, som han havde tiltænkt os! Forstår du det, Coralie? Han skal dø her, i selve dette værelse. Jeg skal gøre mit yderste til, at det vil ske!"

Han brækkede flere brædder løs fra panelet i håb om at få noget mere at vide, som kunne være dem til nytte, men de få ord, de fandt, var kun udbrud af hævntørst, som dem Patrice netop havde udtalt:

"Coralie, han skal blive straffet, hvis ikke af os, så af Guds hånd. Men nej, hans infernalske plan vil ikke lykkes. Man vil aldrig tro, at vi skulle begå selvmord for at befri os fra en tilværelse, der kun bestod af lykke og kærlighed. Hans brøde vil komme for dagen. Jeg vil fortsætte med at skrive de uimodsigelige beviser –"

"Ord – ord –" udbrød Patrice ærgerlig, "hævn og sorg, men ikke en eneste kendsgerning, som kunne vejlede os. Min fader, vil du dog ikke fortælle noget, som kan hjælpe din Coralies datter? Hvis din Coralie bukkede under, så lad min undslippe katastrofen ved din hjælp, fader! Hjælp mig, giv mig råd!"

Men faderen svarede ikke sin søn med andet end flere ord, flere fortvivlede, udfordrende ord:

"Hvem kan frelse os? Vi er muret inde i denne grav, levende begravet og fordømt til at lide uden at kunne forsvare os. Min revolver ligger der på border. Hvad nytte er den til? Fjenden angriber os jo ikke. Han har tiden på sin side, den evige, nådesløse tid, som dræber alene af den grund, at den er tid, som går. Hvem kan frelse os? Hvem vil frelse min elskede Coralie?"

De var i en forfærdelig stilling, og de følte begge dens rædsel. Det forekom dem, som om de allerede var døde, fordi de vidste, at de i dette øjeblik gennemgik de samme prøvelser, som andre havde gennemgået før dem, og under samme forhold. Der var intet, som ville tillade dem at undslippe nogen af de faser, som de to andre, hans fader og hendes moder, dengang havde gennemgået. Ligheden mellem deres egen og deres forældres skæbne var så slående, at de syntes at lide døden to gange, og den anden gang skulle nu til at begynde.

Coralie kunne ikke længere holde gråden tilbage. Hidset af hendes tårer angreb Patrice panelet med fornyet raseri, men det resterende var forstærket med tværlister og gav ikke så let efter for hans anstrengelser.

Endelig læste han:

> "Hvad er det, som sker? Vi har en følelse af, at
> der går nogen derude i haven. – Ja, når vi
> lægger øret til stenmuren i vinduesnichen,
> lyder det som skridt derude. Er det muligt? – Å,
> hvis det blot var! – Det ville da i det mindste

betyde en kamp! Hvad som helst, alt andet end denne pinefulde stilhed og endeløse uvished!

Nu – nu – lyden bliver tydeligere! – Men det er en anden lyd, ligesom når man graver i jorden med en spade – – til højre, lige ved køkkenet …"

Patrice fordoblede sine anstrengelser. Coralie kom til og hjalp ham. Denne gang følte han, at en flig af sløret løftedes. Skriften fortsatte:

"Endnu en time gået med skiftevis lyde og stilhed udefra. Den samme lyd som én, der graver. – Og vi har hørt nogen i entreen, kun en person – åbenbart ham. Vi kunne kende hans skridt. Derpå gik han om til køkkenet, hvor han arbejdede på samme måde som før, med en hakke – men denne gang mod sten. Vi hørte også, at en glasrude blev knust.

Og nu er han gået ud igen, og vi kan høre en ny lyd tæt ved huset – en lyd, som tyder på, at uslingen er nødt til at klatre op for at kunne udføre sit forsæt …"

Patrice holdt inde med at læse og så på Coralie. De lyttede begge.

"Hør!" sagde han hviskende.

"Ja, ja!" svarede hun. "Jeg hører det – skridt udenfor huset – i haven …"

Der gik virkelig nogen udenfor. Visheden om, at fjenden nærmede sig, gav dem den samme følelse af lettelse som den, deres forældre havde kendt.

Tre gange gik nogen derude rundt om huset. Men de kunne ikke – sådan som deres forældre havde gjort – genkende skridtene. Det var en fremmed, eller én, som bevidst havde forandret sin gang. I nogen tid kunne de intet høre; så pludselig hørte de en anden lyd, og selv om de havde været forberedt på det, blev de alligevel overraskede, da den kom. Og Patrice sagde med hul stemme, med tryk på hver stavelse, det samme som hans fader havde sagt tyve år tidligere:

> "Det lyder, som når man graver i jorden med en spade!"

Ja, sådan måtte det være. – Der blev gravet udenfor, ikke lige foran huset, men til højre, tæt på køkkenet.

Her blev den sammen handling gentaget – en i og for sig enkel handling, men dog rædselsvækkende uhyggelig, fordi det var en gentagelse af noget, som havde fundet sted en gang før, hvor den havde bebudet døden.

Der forløb en time. Arbejdet fortsatte, blev afbrudt og fortsatte så igen. Det lød, som om nogen gravede en grav, uden at have nogen hast. En graver, som giver sig god tid og tager sig et hvil ind imellem.

Patrice og Coralie stod tæt sammen og lyttede, hånd i hånd.

"Nu standser han," hviskede Patrice.

"Ja," sagde Coralie, "men jeg tror –"

"Ja, Coralie, nu er der nogen i entreen – Åh, vi behøver jo ikke engang at lytte efter! Vi skal blot huske: 'Nu går han videre til

køkkenet og fortsætter sit arbejde – nu i sten! Og nu … nu … å, Coralie, den samme lyd af knust glas!"

Det var gamle minder, som blandede sig med den grusomme virkelighed. Det nærværende og det forgangne flød sammen til ét. De forudså begivenhederne i samme øjeblik, de indtraf.

Fjenden gik nu ud igen, og igen: "Nu syntes lyden at antyde, at han måtte klatre op for at kunne udføre sin hensigt."

Og så – hvad ville der så ske? De tænkte ikke længere på at rådføre sig med skriften på væggen – eller måske vovede de det ikke. Deres opmærksomhed var koncentreret på de usynlige og ind i mellem uforståelige handlinger, som blev foretaget imod dem udenfor, en uafbrudt, snigende række af handlinger, hvis mindste detalje var forud planlagt!

Fjenden kom ind i huset. Der hørtes en puslen ved døren, som af noget blødt, der blev stablet op mod træværket. Så var der nogle andre, mere utydelige lyde i begge de to tilstødende værelser, imod de tilmurede døre. Og så hørte de nogen oppe på taget.

De så op. Nu var de sikre på, at sidste akt var nær. Det store tagvindue optog hele det midterste del af loftet, og det var den eneste måde, der slap dagslys ind i værelset. Og stadig gentog sig det samme pinefulde spørgsmål sig hos dem: Hvad ville der ske? Ville fjenden vise sit ansigt i tagvinduet og nu endelig afsløre sig for dem?

Arbejdet derop vedblev i nogen tid. Fodtrin rystede zinkpladerne, som udgjorde taget; bevægede sig mellem højre side af huset og tagvinduet. Og pludselig blev dette tagvindue åbnet, eller rettere: en del af det blev åbnet, en luge, som bestod

af fire ruder. Den blev åbnet på klem af en hånd, som stak en stok ind for at holde den åben.

Så gik fjenden igen over taget og klatrede ned langs muren.

De var næsten skuffede, og følte en så brændende længsel efter at kende sandheden, at Patrice igen tog fat på at brække stykker af panelet for at komme til at læse de sidste linjer. Hvad de læste, fik dem til at gennemleve de sidste minutter på ny. Fjendens tilbagekomst – puslen ved døren – skridt på taget – åbningen af tagvinduet – den samme måde at holde det åbent, med en stok – alt sammen i samme rækkefølge. – Patrices fader og Coralies moder havde oplevet det samme dengang. Skæbnen syntes stadig af følge den samme sti og udføre de samme bevægelser for at nå det samme mål.

Skriften fortsatte:

> "Han går op igen – der er hans skridt på taget –
> han er ved tagvinduet – vil han se ned? Skal vi
> få hans forhadte ansigtstræk at se?"

"Han er på vej op igen!" gispede Coralie og trykkede sig ind til Patrice.

Fjendens skridt gav genlyd mod zinktaget.

"Ja," sagde Patrice, "men vi aner ikke, hvis ansigt vi vil få at se. – Vore forældre vidste dog, hvem deres fjende var."

Hun gøs, da han tænkte på den mand, som havde dræbt hendes moder, og spurgte:

"Det var *ham*, ikke sandt?"

"Jo, det var ham. Dér står hans navn, skrevet af min fader."

Patrice havde nu næsten fået alt det skrevne afdækket. Han bøjede sig ned og pegede:

"Der! Læs navnet: Essarès. Du kan se det der nederst, det var et af de sidste ord, min fader nåede at skrive."

Og Coralie læste:

> "Tagvinduet hævede sig, en hånd løftede det, og vi så … vi så den slyngel til Essarès! Han lo, idet han så ned på os. Så stak han noget ind gennem åbningen – en rebstige. Vi forstod ikke, hvad det betød. Den hang og gyngede i luften foran os, og på dens nederste trin så jeg en stump papir fæstnet med en knappenål. På papiret stod skrevet: 'Send Coralie op alene, og hendes liv vil da blive frelst. Jeg giver hende ti minutter til at betænke sig i … ellers …'"

"Åh," sagde Patrice og rejste sig. "Skal dette mon også gentage sig? Det var jo en rebstige, jeg fandt i Simeons skab."

Coralie holdt blikket fæstnet på tagvinduet. Skridtene lød rundt om det – så standsede de. Patrice og Coralie var ikke i tvivl om, at øjeblikket var inde, og at de nu også ville få deres fjende at se.

"Hvem er han," hviskede Patrice. "Der er tre, som kunne spille dette uhyggelige drama om igen, akkurat som det er blevet spillet en gang før. De to er døde – Essarès og min fader. Og Simeon, den tredje, er vanvittig. Er det ham, som i sit vanvid har sat maskineriet i gang igen? – Men hvordan kan han gøre det med en sådan nøjagtighed? – Nej, nej – det er en anden, der bruger ham som værktøj – en anden, som indtil nu har holdt sig i baggrunden."

Han mærkede, hvorledes Coralies fingre greb om hans arm.

"Stille," sagde hun, "nu er han der!"

"Nej, nej!"

"Jo, jeg er sikker på det."

Hendes fantasi havde på forhånd fortalt hende, hvad der blev forberedt. Tagvinduet blev virkelig, ligesom dengang tidligere, løftet i vejret. Og pludselig så de et hoved stikke frem i det åbne vindue.

Det var gamle Simeon.

"Den gale!" hviskede Patrice forfærdet.

"Måske er han slet ikke gal?" hviskede Coralie og skælvede over hele kroppen. "Han kan ikke være gal."

Manden deroppe så ned på dem gennem de gule briller. Ingen følelse af tilfredsstillet had eller glæde var at se på hans ubevægelige træk.

"Coralie," hviskede Patrice, "gør, som jeg siger – kom!"

Han skubbede hende varsomt frem mod bordet, som om han støttede hende og førte hende hen til en stol. I virkeligheden havde han kun én tanke – at komme hen og få fat i en af sine revolvere.

Simeon forholdt sig fuldstændig ubevægelig, som en ond ånd, der var kommet for at slippe en storm løs. Coralie følte hans blik stift rettet mod sig.

"Nej," hviskede hun, da hun forstod Patrices hensigt, og frygtede at hans forsøg ville fremskynde den ventede katastrofe, "nej, du må ikke ..."

Men Patrice var næsten ved sit mål. Endnu en lille anstrengelse, og han havde revolveren i sin hånd. Han greb den, sigtede hurtigt og skød.

Hovedet forsvandt.

"Å!" sagde Coralie, "det skulle du ikke have gjort – nu vil han hævne sig på os."

"Måske dog ikke," sagde Patrice, stadig med revolveren i hånden. "Det kan jo være, jeg ramte ham. Kuglen ramte vinduesrammen deroppe. Den kan være slået tilbage, og i så fald ..."

De ventede hånd i hånd med en svag gnist af håb, men det holdt ikke længe.

Støjen på taget begyndte igen. Og så – de havde en uvirkelig følelse af, at det ikke var første gang, de så det – blev noget stukket ind gennem tagvinduet – en rebstige – den samme, som Patrice havde set i gamle Simeons skab.

De så på den, og de vidste, at det hele nu ville gentage sig, ufravigeligt og nådesløst, og deres blikke søgte straks papiret på stigens nederste trin.

Og der sad det – det samme papir som for tyve år siden, skrevet af Essarès, og ligesom dengang med den samme fristelse og den samme trussel:

"Send Coralie op alene, og hendes liv vil da blive frelst. Jeg giver hende ti minutter til at betænke sig i ... ellers ..."

13. Sømmene i ligkisten

"Ellers!"

Patrice gentog mekanisk dette ord flere gange, idet den frygtelige mening blev stadig mere klare for både ham og Coralie. Det betød, at hvis Coralie ikke svarede ja og udleverede sig selv til fjenden, hvis hun ikke forlod fængslet for at følge den mand, der havde nøglerne, betød det døden for dem begge.

I det øjeblik tænkte ingen af dem på, hvilken skæbne, der ventede dem, eller overhovedet på døden. De tænkte kun på fjendens befaling til dem om at skilles. Den ene skulle gå, den anden dø.

Coralie blev lovet livet, hvis hun ville ofre Patrice. Men hvad ville prisen for dette løfte være? Og under hvilken form ville den blive indkrævet?

Der opstod en lang tavshed, fuld af tvivl og ængstelse, mellem de to elskende. De var begyndt at indse noget, og dramaet fandt ikke mere udelukkende sted uden for dem, uden at de selv spillede nogen anden rolle en hjælpeløse ofre. De var nu en del af det, og de kunne selv bestemme og forandre, hvordan det skulle ende. Det var et forfærdeligt dilemma. Den tidligere Coralie havde allerede været stillet overfor det og havde løst det, således som en elskende ville gøre det – for hun var død. Og nu stod en ny Coralie overfor det.

Patrice læste videre i skriften på væggen. De hastigt nedskrevne ord blev stadig mere og mere utydelige:

"Jeg har bestormet Coralie med bønner … Hun kastede sig på knæ for mig … hun foretrækker at dø sammen med mig …"

Patrice så på Coralie. Han havde ikke læst højt, og hun havde intet hørt. Han trak hende ind til sig og udbrød:

"Du må gå, Coralie! – Du må forstå, at når jeg ikke straks sagde det, var det ikke, fordi jeg var i tvivl. Nej, det var blot … Jeg tænkte på denne mands tilbud … og jeg er angst for din skyld … Hvad han forlanger, Coralie, er forfærdeligt. Grunden til at han lover at redde dit liv er den, at han elsker dig. – Og du må forstå – du må adlyde ham – du må leve! Gå nu! Der er ingen grund til at vente, til de ti minutter er gået. Han kunne skifte mening – Nej, elskede Coralie, du må gå straks!"

"Jeg bliver her," sagde hun ganske roligt.

Han studsede.

"Men det er vanvid! Hvorfor et sådant unyttigt offer? Er du bange for, hvad der sker, hvis du adlyder ham?"

"Nej."

"Men så gå dog!"

"Jeg bliver her."

"Men hvorfor? Hvorfor denne stædighed? Det kan ikke bringe noget godt. Så hvor blive?"

"Fordi jeg elsker dig, Patrice."

Han stod helt bestyrtet. Han vidste, at han elskede hende; han havde allerede før sagt det til hende. Men at *hun* elskede ham så højt, at hun helst ville dø sammen med ham; det var en uventet, frydefuld og samtidig forfærdelig glæde.

"Å!" sagde han, "du elsker mig, Coralie? Du elsker mig!"

"Jeg elsker dig, min egen Patrice!"

Hun lagde armene om hans hals, og han følte, at hendes omfavnelse var for stærk til at blive afvist. Ikke desto mindre besluttede han at forsøge at frelse hende, og han nægtede at give efter:

"Hvis du elsker mig," sagde han, "så må du også adlyde mig og frelse dit liv. Tro mig, det er mig hundrede gange mere smerteligt at død sammen med dig end at dø alene. Når jeg ved, at du er fri og lever, vil døden være mig let."

Hun hørte ikke efter ham, men fortsatte sin tilståelse, lykkelig ved at udtale de ord, som hun så længe havde holdt for sig selv:

"Jeg har elsket dig, Patrice, fra den allerførste dag, jeg så dig. Jeg vidste det uden at du behøvede at sige mig det; og den eneste grund til, at jeg ikke før har sagt, var at jeg ventede på det rette øjeblik, på det øjeblik, hvor det ville være mig en triumf at sige det, mens jeg stirrede i dine øjnes dyb og gav mig selv helt og fuldt til dig. Siden jeg nu må tale på randen af graven, så lyt til mig, og tving mig ikke til en adskillelse, der ville være værre end døden."

"Nej, nej," svarede han, idet han forsøgte at gøre sig fri af hendes favntag, "det er din pligt at gå."

Han gjorde et nyt forsøg, og greb hendes hænder.

"Det er din pligt at gå," hviskede han. "Når du er fri, kan du forsøge alt, hvad der står i din magt, for at befri mig."

"Hvad er du siger, Patrice?"

"Ja," svarede han, "befri mig. Der er jo intet, som forhindrer dig i at søge at flygte ud af den slyngels kløer, anmelde ham og søge hjælp. Du kan slå alarm, forsøge et eller andet bedrag …"

Hun så på ham med et trist smil og et tvivlende udtryk, at han uvilkårligt holdt inde.

"Du prøver at føre mig på vildspor, min stakkels elskede," sagde hun, "men du tror ikke selv mere på, hvad du siger, end jeg gør. Nej, Patrice, du ved udmærket, at hvis jeg underkaster mig den mand, så vil han gøre mig tavs eller spærre mig inde på et eller andet skjult sted, bundet på hænder og fødder, indtil han er sikker på, at du er død og borte."

"Tror du virkelig?"

"Ja, og det gør du også, Patrice. Præcis som du godt ved, hvad der senere vil ske."

"Og det er?"

"Å, Patrice, hvis den mand redder mit liv, så er det ikke af hans hjertes godhed, han gør det. Kan du da ikke indse, hvilken plan han har med mig, hvilken afskyelig plan, når jeg først én gang er hans fange? Og kan du heller ikke indse, hvad min eneste flugt så vil være? Så derfor, Patrice, hvis jeg skal dø snart, hvorfor så ikke så lige så godt her og nu, i dine arme … samtidig med dig, med dine læber mod mine? Er det måske døden? Er det ikke snarere livet, livet i et eneste øjeblik – det mest vidunderlige liv?"

Han trak sig ud af hendes omfavnelse. Han vidste, at det første kys, hun gav ham, ville fratage ham enhver rest af viljestyrke.

"Dette er forfærdeligt," mumlede han. "Hvordan kan du forvente af mig, at jeg skal tage imod dette offer af dig, der er så ung, som har så mange års liv og lykke for dig?"

"Nej, så mange års sorg og fortvivlelse, når du ikke er der."

"Men du må leve, Coralie. Jeg bønfalder dig af hele min sjæl."

"Jeg kan ikke leve uden dig, Patrice. Du er min eneste lykke. Jeg har ingen grund til at leve, hvis det ikke er for at elske dig. Du har lært mig at elske, og jeg elsker dig!"

Hvilken himmelsk fryd! For anden gang gav disse ord genlyd i det lille rum. De samme ord, nu udtalt af datteren, som moderen engang havde udtalt med den samme passion og hengiven sig i skæbnen!

Coralie udtalte dem ganske jævnt og ligetil. Al frygt syntes at have forladt hende, og det var kun kærligheden, som fik hendes stemme til at skælve og hendes øjne til at blive slørede.

Patrice så på hende med et henrykt udtryk. Han var også begyndt at tro på, at disse øjeblikke var værd at dø for. Men alligevel prøvede han en sidste gang:

"Og hvis jeg befalede dig at gå, Coralie?"

"Du mener," mumlede hun, "hvis du befalede mig at gå til denne mand og overgive mig til ham? Er det virkelig dit ønske, Patrice?"

Denne tanke var ham uudholdelig.

"Å, hvilken rædselsfuld tanke! Den mand … den mand … og du, min Coralie, så lydefri og ubesmittet!"

Ingen af dem tænkte sig denne mand som netop Simeon. Trods synet af ham deroppe var der stadig noget hemmelighedsfuldt ved denne fjende. Måske var det Simeon – men det var mere rimeligt, at det var en anden, som Simeon blot var et redskab for.

Patrice spurgte undrende:

"Har du nogensinde bemærket, at Simeon søgte dit selskab?"

"Nej, aldrig. Han undgik mig snarere."

"Så må det være hans galskab, der giver sig dette udslag."

"Jeg tror ikke, han er gal. Det er en hævn."

"Umuligt. Han var min faders ven. Hele sit liv har han arbejdet for at føre os sammen. Han kan ikke ville dræbe os med koldt overlæg."

"Jeg ved ikke, Patrice. Jeg forstår det ikke."

De talte ikke mere om det. Det var mindre væsentligt om deres død skyldtes denne mand eller en anden. Det var selve døden, de måtte kæmpe imod – og hvad var der at gøre for at afværge den?

"Du er enig med mig, ikke sandt?" spurgte Coralie dæmpet.

Han svarede ikke.

"Jeg vil ikke gå," vedblev hun, "men jeg ønsker, at du skal være af samme mening som jeg. Jeg bønfalder dig om det, for det piner mig, hvis du lider mere end jeg. Du må lade mig bære min del. Sig til mig, at du mener det samme."

"Ja," svarede han. "Vi er enige."

"Min egen Patrice! Giv mig nu dine hænder, se mig lige i øjnene og smil til mig."

Et øjeblik lod de sig henrykke til en form for galskab, næsten ekstase. Så spurgte hun:

"Hvad er der, Patrice?"

Han udstødte et hæst råb.

"Se! ... Se ..."

Denne gang var han sikker på, hvad han havde set. Stigen blev trukket op. De ti minutter var gået.

Han styrtede frem og fik fat i en løkke. Stigen holdt op med at bevæge sig.

Han vidste ikke så nøje, hvad han ville gøre med den, men stigen var Coralies eneste redning. Kunne han vel slippe det

eneste håb og underkaste sig det uundgåelige?

Der gik et par minutter. Patrick mærkede et træk i stigen oppefra.

Coralie sagde i en bedende tone: "Patrice, hvad er det, du håber på?"

Han så omkring sig og over sig, ligesom om han søgte efter en idé, og han lod til også at søge i sig selv, blandt alle de tanker, der myldrede ind på ham, om hvordan hans fader på samme måde havde holdt fast i rebstigen med en sidste viljesanstrengelse. Og pludselig løftede han det ene ben højt op og satte det i stigens løkke, hvorpå han begyndte at trække sig selv opad i armene.

Det var et tåbeligt forsøg – han ville klatre op ad stigen, op til vinduet, få fat i fjenden og redde sig selv og Coralie. – Men når det i sin ikke var lykkedes for hans fader, hvorfor skulle det da lykkes for ham?

Det var ovre på tre sekunder. Pludselig blev stigen løsnet, og han faldt ned på gulvet. Samtidig hørte de en gennemtrængende latter, efterfulgt af lyden af tagvinduet, der blev smækket i.

Patrice sprang op, fuldstændig rasende, og han affyrede på må og få nogle skud, som knuste to af ruderne i tagvinduet. Så rettede han sine angreb mod døren og vinduerne, bearbejdede dem med ildrageren, hamrede i væggen og gulvet – men det var alt sammen i ren og skær afmægtighed.

Pludselig blev alting bælgmørkt. Fjenden havde lagt en luge over tagvinduet, som dækkede det helt.

"Patrice, Patrice – hvor er du?" råbte Coralie, rædselsslagen over lysets forsvinden, og nærved at miste al sin tidligere

sjælsstyrke. "Patrice! Hvor er du, Patrice! Jeg er så angst! Hvor er du?"

De begyndte at famle efter hinanden i mørket som to blinde. Intet af alt det, som var gået forud, forekom dem at være mere frygteligt end at være fortabt i dette nådesløse, sorte mørke.

Deres hænder mødtes i mørket, Coralies små iskolde fingre og Patrices hænder, som brændte i feber. De trykkede hinanden og klamrede sig til hinanden, som om de ville forsikre hinanden om, at de endnu var i live.

"Forlad mig ikke, Patrice!" bønfaldt Coralie.

"Jeg er lige her," svarede han. "Intet skal skille os ad."

"Du har ret," gispede hun, "intet kan skille os. Vi er i vor grav."

"Nej, nej! – Vi må ikke fortvivle. Der er altid håb om redning, lige til det sidste øjeblik."

Han gjorde sin ene hånd fri af hendes og sigtede med revolveren. Nogle matte lysstriber aftegnede sig ved kanterne af tagvinduet. Han skød tre gange. De hørte træet splintres og fjendens hånlatter udefra. Men lugen måtte være beslået med jern, for ingen revner viste sig.

Og nu begyndte fjenden af sømme lugen fast til tagvinduets ramme.

Det var en forfærdelig lyd. Hvor lette og hurtige hammerslagene end var, så syntes de dog at trænge dybt ind i hjernen på de to, som hørte dem. Det var deres ligkiste, som blev sømmet til! – Der fandtes intet håb mere, ingen mulighed for at undslippe.

"Patrice," stammede Coralie, "jeg er bange … denne hamren gør ondt på mig!"

Hun sang om i hans arme. Patrice kunne mærke tårer løbe ned over hendes kinder.

I mellemtiden var arbejdet deroppe åbenbart blevet gjort færdigt. De gennemgik de frygtelige øjeblikke, som de dødsdømte må føle om morgenen på den sidste dag af deres liv, når de fra deres celler kan høre forberedelserne til deres henrettelse; når folkene udenfor arbejder på at fuldende deres opgave, så at intet uheld kan forhindre, at skæbnen sker fyldest. Døden var gået i fjendens tjeneste, og arbejdede hånd i hånd med ham derude; ja i virkeligheden var han døden selv, som virkede og kæmpede mod de to, som han havde besluttet at ville ødelægge.

"Forlad mig ikke," hulkede Coralie, "forlad mig ikke!"

"Blot et par øjeblikke," svarede han. "Man må hævne os."

"Hvorfor, Patrice? Hvilken betydning har det for os?"

Patrice havde nogle tændstikker i en æske i lommen. Han førte Coralie hen til væggen med deres forældres beretning og tændte den ene tændstik efter den anden.

"Hvad er det, du vil?" spurgte hun.

"Jeg vil ikke have, at vor død skal kaldes for selvmord. Jeg vil gøre det, vore forældre har gjort før os, og forberede fremtiden. Nogen vil læse det, jeg vil skrive, og vil hævne os."

Han tog en blyant op af lommen og fandt et tomt sted længst nede på væggen og skrev:

"Patrice Belval og hans forlovede, Coralie. Vi dør den samme død, myrdet af Simeon Diodokis den 14. april 1915."

Men idet han holdt op med at skrive, opdagede han endnu nogle ord af den gamle indskrift, som han ikke før havde

bemærket, fordi de stod for sig selv, og ikke syntes at være en del af det øvrige.

"Giv mig en tændstik til," sagde Patrice. "Her er et par ord mere. Det må være de sidste, min fader skrev."

Han strøg tændstikken, og ved dens blafrende lysskær så han nogle ujævne bogstaver, åbenbart skrevet i stor hast. Der stod kun ganske få, næsten ulæselige ord:

"Vi bliver kvalt! – Gas!"

Tændstikken gik ud. De rejste sig tavse. Nu forstod de det hele: Således var deres forældre døde, og sådan skulle de selv dø. Men endnu forstod de ikke helt, hvordan det skulle ske. Der kunne ikke blive så stor en mangel på luft i dette store, utætte rum, at det skulle kunne forårsage deres død.

"Med mindre," mumlede Patrice, "med mindre luften kan blive ødelagt og på den måde ..."

Han holdt inde et øjeblik, før han vedblev:

"Ja, sådan må det være. Nu husker jeg det."

Han fortalte Coralie sin mistanke. Han havde jo set i Simeons skab, ikke blot rebstigen, som den gale havde bragt med sig, men også blyrørene. Og Simeons opførsel fra det øjeblik, de blev spærret inde, hans bevægelser frem og tilbage udenfor pavillonen, den omhu, han havde lagt for dagen med at dække hver eneste revne og sprække, hans arbejde langs væggene og på taget, alt dette fik nu mening. Gamle Simeon havde ganske simpelt været beskæftiget med at tilslutte rørene til gasmåleren, sandsynligvis ude i køkkenet, og havde derpå ført dem videre langs væggen og over taget. Det var altså sådan, de skulle dø, på samme måde som deres forældre før dem: ved at blive kvalt af gas.

Panikslagne begyndte de at løbe formålsløst omkring i værelset. Coralie udstødte usammenhængende ord. Patrice bønfaldt hende om at være rolig, men var selv ved at blive overvældet af den storm, som rasede i hans hjerne, og ude af stand til at modstå det frygtelige mørke, hvori døden lurede. I sådanne øjeblikke vil et menneske forsøge at undslippe, at flygte fra den iskolde ånde, som allerede går det til marven. Han *må* undfly, men hvor? I hvilken retning? Væggene er uoverstigelige og mørket endog tykkere end muren.

De holdt udmattede inde. En underlig hvæsende lyd hørtes et sted i værelset, en svag lyd, ligesom fra en utæt gashane. De lyttede – lyden kom ovenfra – deres pinsler var begyndt.

"Det vil tage en halv time – måske højst en time," hviskede Patrice.

"Lad os være modige," sagde Coralie.

Hun var pludselig blevet fuldkommen rolig.

"Ak, om jeg dog blot var alene! Men du, du, min stakkels Coralie!"

"Det er smertefrit," mumlede hun.

"Men du vil lide, du som er så svag!"

"Det er de svageste, som lider mindst. Og forresten ved jeg, at vi ikke kommer til at lide, Patrice."

Hun var så rolig, at også han fyldtes af en stor fred. De sad på en sofa, hånd i hånd, og lod sig tavse glide ned i den ro, som kommer, når man tror at have nået sit endelige mål. Denne ro er en resignation, en underkastelse for overmagten. Naturer som disse hører op med at gøre oprør, når skæbnen har gjort sin vilje bekendt og intet står tilbage andet end underkastelse og bøn.

Hun lagde sin arm om halsen på Patrice:

"Jeg er din brud for Guds åsyn," sagde hun. "Må han tage imod os, som han ville modtage en mand og hans hustru."

Hendes blide resignation bragte tårerne op i hans øjne. Hun tørrede dem med kys, og bød ham sine læber.

De sad omgivet af en uendelig stilhed. Så mærkede de den først svage gaslugt, men følte ingen frygt.

"Alt vil ske præcis som det skete for tyve år siden," hviskede Patrice. "Lige til det allersidste øjeblik. – Din moder og min fader, som elskede hinanden, sådan som vi nu gør, døde også i hinandens arme. De ønskede os forenede, og det er sket, som de ønskede."

"Vore grave vil være tæt på deres," mumlede hun.

Efterhånden omtågedes deres tanker, de begyndte at tænke ligesom gennem et slør. Den rædsel for den sig nærmende tilintetgørelse, de havde følt, forsvandt efterhånden helt.

Coralie var den, som først blev angrebet af vildelse. Hun begyndte at tale usammenhængende og fantaserede:

"Det regner med blomster, min elskede – se – der falder roser omkring os – se – hvor det er smukt!"

Så mærkede han også den samme fornemmelse af lykke – uden uro følte han, hvordan hendes legeme slappedes i hans arme, og han fik en følelse, som om han fulgte hende ned i en umådelig dyb afgrund, hvor alting lå badet i lys.

Der forløb flere minutter, eller måske var det timer. De faldt stadig, han holdt hende om livet for at støtte hende, og hun havde hovedet ligesom kastet lidt tilbage og lukkede øjnene. Der lå et smil på hendes læber. Han erindrede billeder, som viste guder, der gled omkring i himlens uendelige blå, og

drukken af det rene, strålende lys, vedblev han at svæve over en lykkelig dal.

Men jo nærmere han kom til den, jo mere udmattet syntes han at blive. Coralie vejede tungt på han bøjede arm. Faldet blev hurtigere. Lyset blev efterhånden til mørke; en tyk sky lagde sig, fulgt af andre, som dannede i hvirvel af mørke.

Og pludselig, fuldstændig udmattet, med panden badet i sved og rystende over hele kroppen af feber, forsvandt han i en vældig, sort afgrund …

14. En mærkelig mand

Men det var endnu ikke døden. I hans dødskval blandedes i den smule af Patrices bevidsthed, han havde tilbage, livet, som han havde kendt det, lige som i et mareridt med den forestillingsverden, han nu befandt sig, og som var dødens.

I den verden eksisterede Coralie ikke længere, og dette tab var ved at drive ham til fortvivlelse. Men det forekom ham, at han kunne høre og se nogen, hvis tilstedeværelse gav sig til kende ved en skygge, som passerede frem og tilbage foran hans lukkede øjne. Denne skygge forestillede han sig, uden nogen egentlig grund, måtte være Simeon, som var kommet for at sikre sig, at hans ofre virkelig var døde, og som efter først at have båret Coralie bort, kom tilbage efter Patrice, som han ligeledes bar ud og lagde et sted udenfor. Alt dette følte han så tydeligt, at han undrede sig over, at han ikke vågnede.

Der gik timer – eller måske kun sekunder. Patrice havde en følelse af at have sovet, men sådan som man sover i Helvede, mens man gennemgår de fordømtes sjælelige og legemlige kvaler. Han lå på bunden af den mørke afgrund og gjorde fortvivlede anstrengelser for at komme op, som et menneske, der er faldet i havet og forsøger at komme op til overfladen. På denne måde lykkedes det ham under store anstrengelser at nå gennem den ene vældige bølge efter den anden, hvis vægt stadig tyngede ham ned. Men han *måtte* besejrede, og han greb efter hvad som helst, efter slibrige, kolde ting, efter rebstiger,

som intet fast holdepunkt havde, og alt, hvad han fik fat i, gav efter under ham.

Samtidig blev mørket mindre tæt – der sivede lidt mat dagslys ind – han følte trykket mindre tungt. Han åbnede øjnene halvt, tog et par dybe åndedrag, så sig omkring og mødte et syn, som overraskede ham: En åben dør, han lå på en sofa tæt ved den – han så Coralie ligge på en anden sofa. Hun kastede sig frem og tilbage og stønnede svagt.

Der stod et lille bord imellem dem med to glas vand. Han var tør i halsen og tog det ene. Men han vovede ikke at drikke.

I dette øjeblik kom nogen ind ad den åbne dør – det var døren i pavillonen, så Patrice. Han bemærkede med det samme, at det ikke var Simeon, som han havde forventet, men en fuldstændig fremmed, en han ikke havde set før.

"Jeg sover ikke," tænkte han. "Jeg er sikker på, at jeg ikke sover. Og jeg er sikker på, at denne fremmede er en ven."

Han forsøgte at sige det højt for ligesom at overbevise sig selv. Men han havde ikke kræfter til at tale.

Den fremmede kom hen til ham og sagde i en venlig tone:

"Anstreng Dem nu ikke, kaptajn. De er snart ovenpå igen. Lad mig give Dem lidt vand."

Den fremmede rakte ham det ene af de to glas. Patrice tømte det i et drag, og han glædede sig ved at se Coralie også drikke.

"Ja, jeg følger mig helt rask nu," sagde han. "Å, hvor det er herligt at leve! – Og Coralie lever også – ikke sandt?"

Han hørte ikke svaret, for han var allerede faldet i søvn igen.

Da han atter vågnede, var krisen ovre, skønt han endnu følte sig noget tung i hovedet. Men han rejste sig fra sofaen og overbeviste sig om, at det ikke var fantasier – han befandt sig

virkelig udenfor pavillonen, og Coralie sov roligt ved siden af ham.

"Hvor det er skønt at leve!" gentog han.

Han følte trang til at foretage sig et eller andet, men turde ikke gå ind i pavillonen, selv om døren stod åben. Han gik rundt om huset, og pludselig opdagede han, nogle få meter borte i haven, en liggestol, hvor der lå en mand med hovedet sunket ned på brystet og en åben bog i skødet.

Først nu forstod Patrice virkelig, at han og Coralie var undsluppet døden, takket være denne mand, hvis rolige søvn tydede på, at han følte sig fuldstændig sikker.

Patrice så nærmere på den fremmede. Han havde en slank skikkelse, var bred over skuldrene, havde en mørk hud, overskæg og hår, som var begyndt at gråne ved tindingerne. Han kunne vel være i det højeste en halvtreds år gammel. Hans klæder var af et vist elegant snit. Patrice bøjede sig frem og læste titlen på hans bog: *Benjamin Franklins erindringer*. – Han læste også initialerne i en hat, som lå ved siden af ham i græsset: *L.P.*

"Det var ham, som reddede mig," tænkte Patrice. – "Jeg kan kende ham igen. Han bar os ud fra værelset. Men hvordan? Hvem har sendt ham?"

Han prikkede manden på skulderen. Denne sprang straks op; hans ansigt lyste op i et smil.

"Undskyld mig, kaptajn – men mit liv er somme tider meget anstrengende, så når jeg har et par minutter til overs, udnytter jeg dem til at få en smule søvn. Lige som Napoleon, ikke sandt? Jeg har ikke noget imod dén sammenligning … Men nok om mig. Hvordan har De det nu? – Og madame – altså lille søster

Coralie – har hun det bedre? Jeg mente ikke, det var værd at vække Dem, da jeg havde fået døren åben og båret Dem ud. Jeg havde gjort, hvad der var nødvendigt, og følte mig rolig. De åndede begge to. Så jeg overlod resten til den rene, friske luft."

Han tav, da han så Patrices usikre udtryk, og hans smil gik over i en munter latter.

"Å ja – jeg glemmer jo helt, at De ikke kender mig. Det brev, jeg sendte Dem, kom jo på gale veje. Må jeg præsentere mig: Don Luis Perenna, af gammel spansk familie – ægte adelspatent – papirerne er i orden! Men jeg ser, at det ikke er synderlig oplysende," vedblev han med en munter latter. "Ya-Bon beskrev mig nok tydeligere, dengang han skrev mit navn på muren for en fjorten dages tid siden. – Begynder De at forstå det? – Ja – jeg er netop den, De sendte bud efter til at hjælpe Dem. – Skal jeg nævne navnet rent ud? Nuvel da, kaptajn! – Arsène Lupin – til Deres tjeneste!"

Patrice stod som himmelfalden. Han havde fuldstændig glemt, hvad Ya-Bon havde sagt, og den uoverlagte tilladelse, han havde givet ham, til at kalde den berømte eventyrer til hjælp. Og her stod nu Arsène Lupin og havde som ved et mirakel reddet ham og Coralie ud af deres hermetisk tillukkede ligkiste.

Han rakte ham hånden og sagde:

"Tak!"

"Pyt!" sagde Don Luis muntert. "Nej, De skal ikke takke – et ærligt håndtryk er nok. Og jeg er en mand, De nok kan være bekendt at give hånden. Jeg har muligvis et par ømme steder på min samvittighed, men på den anden side har jeg også begået en hel del, som burde kunne få enhver anstændig borger til at

respektere mig ..." Så afbrød han sig pludselig, så ud til at overveje et eller andet, greb fat i en af Patrices knapper og sagde:

"Rør Dem ikke. Vi bliver iagttaget."

"Af hvem?"

"Af nogen nede på kajen, til højre, for enden af haven. Muren er ikke så høj. De ser igennem revnerne i stakittet."

"Hvordan ved De det? De står jo med ryggen til kajen."

"Hør!"

"Jeg kan ikke høre noget usædvanligt."

"Jo, lyden af en motor – en bil, der standser. Hvorfor skulle en bil standse der, foran en mur, hvor der ikke er et hus i nærheden?"

"Hvem tror De da, det er?"

"Gamle Simeon, naturligvis!"

"Gamle Simeon?"

"Helt sikkert. Han ser efter, om jeg virkelig har frelst Dem begge."

"Er han da ikke gal?"

"Gal? Nej, ikke mere end De og jeg."

"Jamen alligevel ..."

"De mener, at Simeon tidligere har beskyttet jer, at hans mål var at føre Dem sammen, at han sendte Dem nøglen til haven osv. ...?"

"Ved De alt dette?"

"Naturligvis. Hvordan skulle jeg ellers kunne være kommet Dem til hjælp?"

"Men sæt nu, slynglen pønser på et nyt angreb?" sagde Patrice ængsteligt. "Burde vi ikke foretage nogle

forsigtighedsforanstaltninger? Lad os gå tilbage til pavillonen – Coralie er ganske alene."

"Der er ingen fare."

"Hvorfor ikke?"

"Fordi jeg er her."

Patrice blev mere og mere forbavset.

"Så Simeon kender Dem?" spurgte han. "Han ved, De er her?"

"Ja, takket være et brev, jeg skrev til Dem på Ya-Bons adresse, og som han opsnappede. Jeg skrev, at jeg ville komme, og han skyndte sig derfor at skride til værket. Men som det altid er min vane i sådanne tilfælde, så påskyndede jeg min rejse og kom nogle timer før han regnede med, og greb ham på fersk gerning."

"Men dengang vidste De vel ikke, at det var ham, som var vor fjende?"

"Nej, slet ikke."

"Var det i morges?"

"Nej, det var her i eftermiddag – kvart i to."

Patrice tog sit ur frem:

"Og nu er den fire. Altså på to timer ..."

"Ikke engang. Jeg har været her en time."

"Fik De alt dette at vide af Ya-Bon?"

"Tror De ikke, jeg har andet at tage mig til? Ya-Bon fortalte mig, at De ikke var til stede, og det var nok til at gøre mig mistænksom."

"Og derefter?"

"Fandt jeg ud af, hvor De var."

"Hvordan?"

"Først undersøgte jeg Deres værelse, og da jeg gjorde det, opdagede jeg, at der var en revne i bagsiden af Deres skrivebord, og denne revne befandt sig ud for et hul i væggen ind til det næste værelse. Jeg kunne tage Deres dagbog ud og i den få rede på alt, hvad der foregik. Det var også på den måde, Simeon fik at vide, at De havde til hensigt at komme her i pavillonen den 14. april. Da han i går aftes så Dem skrive i dagbogen, ventede han med at gå videre, før han havde læst, hvad De skrev. Og da han således gennem Deres egne ord fik at vide, at De var mistænksom, afholdt han sig fra at foretage sig noget indtil i dag. Som De kan se, er det hele ganske simpelt. Hvis hr. Masseron var blevet urolig ved Deres fravær, ville han have været lige så heldig som jeg. Men han ville først have været heldig i morgen."

"Det vil sige, for sent."

"Ja, for sent. Men alt dette kommer ikke hr. Masseron ved, og i det hele taget ikke politiet. Jeg ser helst, at de ikke bliver indblandet. Jeg bad også Deres sårede kammerater om at tie stille med alt, hvad der kan forekomme dem mystisk. Så hvis hr. Masseron skulle komme i dag, vil han tro, at alting er, som det skal være. Nå, efter at jeg havde ordnet dette og fået de nødvendige oplysninger fra Deres dagbog, gik jeg sammen med Ya-Bon her over."

"Stod døren åben?"

"Nej, men Simeon kom tilfældigvis netop ud i det samme. Et pokkers uheld for ham, ikke sandt? – Jeg benyttede mig ganske frækt af det. Vi gik ind, uden at han vovede at protestere. Han vidste ganske bestemt, hvem jeg var."

"Men De vidste jo ikke dengang, at han var vores fjende?"

"Gjorde jeg ikke? – Jeg havde jo læst Deres dagbog."

"Ja, men jeg var jo ikke selv klar over …"

"Men kaptajn, hver evige eneste side pegede mod denne mand. Der var ikke en begivenhed, han ikke var delagtig i, ikke en forbrydelse, hvor han ikke er med og har forberedt den."

"I så fald burde De jo have grebet ham i haven!"

"Og hvis jeg havde gjort det? Hvad nytte ville det have været til? Nej, jeg holder ham mere sikkert fast ved at lade ham beholde sin frihed. Derved får han løse tøjler, forstår De nok. De ser jo, hvordan han allerede snuser rundt her ved huset i stedet for at forsvinde. Og for resten havde jeg jo vigtigere ting at tage mig til – jeg skulle jo nå at komme Dem til hjælp, hvis det ikke allerede var for sent. Ya-Bon og jeg styrtede derfor afsted mod pavillonen. Den var åben, men den anden, døren til atelieret, var lukket og låst. At bryde låsen op var en smal sag for mig. Gaslugten fortalte mig med det samme, hvad der var sket. Simeon måtte have anlagt en ledning fra gaslygten nede i gaden og var nu i færd med at kvæle jer. Alt, vi behøvede at gøre, var at bære Dem ud og give Dem den sædvanlige behandling med kunstigt åndedræt osv. – og De var reddet."

"Han har vel fjernet alle sine mordredskaber?" spurgte Patrice.

"Nej. Han havde åbenbart i sinde at vende tilbage senere og sætte alting i orden, så hans andel i affæren ikke ville blive opdaget, og det kom til at se ud som selvmord – kort sagt, den samme tragedie, som var sket her engang før med Deres fader og lille søster Coralies moder."

"Så De ved altså …"

"Jeg har jo øjne og kan læse. Jeg ved lige så meget som De selv – måske endda en smule mere."

"Mere?"

"Ja, naturligvis! Gammel vane og en vis erfaring. Mange problemer, som forekommer andre mennesker uløselige, er ofte ganske simple for mig. Så derfor …"

Don Luis tøvede, i tvivl om hvorvidt han skulle fortsætte.

"Nej," sagde han så, "det er bedst, jeg ikke siger mere. Mysteriet skal nok blive afsløret efterhånden. Vi må blot vente …"

Han tav atter, denne gang for at lytte.

"Så, nu må han have set Dem. Og nu ved han, hvad han vil vide, og tager afsted igen."

Patrice blev urolig:

"Afsted? Vi burde have pågrebet ham. Får vi nu nogensinde fat i ham igen, den slyngel? Vil vi nogensinde få lejlighed til at hævne os?"

Don Luis smilede.

"De kaldte ham før en slyngel … denne mand, som har våget over Dem i tyve år, som har ført Dem og Coralie sammen – som var Deres velgører?"

"Jeg forstår ikke … det er jo vanvittigt! – Jeg kan ikke lade være at hade ham. Jeg er ude af mig selv ved tanken om at lade ham undslippe … Jeg har lyst til at underkaste ham alverdens pinsler, og dog …"

Han blev grebet af fortvivlelse og holdt hænderne for ansigtet. Don Luis beroligede ham.

"De skal ikke være bange," sagde han. "Han har aldrig været så tæt på sin undergang som nu. Jeg holder ham fuldstændig i

mine hænder."

"Men hvordan dog ..."

"Manden, som kører for ham, er en af mine folk."

"Hvordan det? Hvad mener De?"

"Jeg anbragte ham som chauffør på en droske og bad ham holde ved porten til gaden, så at Simeon uvægerligt måtte tage netop den bil. Jeg kendte lyden af hans motor."

"Er De sikker på Deres mand?"

"Fuldstændig."

"Men hvad så? Simeon kan jo køre langt bort fra Paris, jage en kniv i ryggen på Deres mand, og hvordan får vi så at vide ...?"

"Bilder De Dem virkelig ind, at man kan komme ud af Paris og flakke om på landevejene uden at have tilladelse? Nej – hvis Simeon vil forlade Paris, må han finde en jernbanestation, og så ved vi det ti minutter senere. Og så er det os, som tager afsted."

"Hvorledes?"

"I bil!"

"De har altså et pas?"

"Ja, og det gælder over hele Frankrig."

"Det er ikke Deres alvor!"

"Jo da – et ægte pas, udstedt til Don Luis Perenna, underskrevet af indenrigsministeren og kontrasigneret af ..."

"Af hvem?"

"Af republikkens præsident."

Patrice følte sin forbavselse forvandle sig til en voldsom iver. I det frygtelige eventyr, han var indblandet i, havde han hidtil været et offer for fjendens vilje og næsten kun oplevet nederlag og en stadig overhængende livsfare. Og nu var alt dette på en

gang forandret. Skæbnen syntes at skifte kurs, ligesom et skib, når en uventet vind bringer det i havn.

"Kaptajn," sagde Don Luis, "jeg tror min sandten De er ved at græde ligesom lille søster Coralie. Deres nerver er overanstrengte. De er sikkert også sulten. Vi må finde Dem noget at spise. Kom!"

Han ledte ham langsomt hen til pavillonen og sagde i en meget alvorlig tone:

"Jeg må bede Dem forholde Dem fuldstændig tavs angående hele denne sag. Med undtagelse af nogle gamle venner og Ya-Bon, som jeg mødte engang i Afrika, hvor han frelste mit liv, er der ingen i hele Frankrig, som kender mit virkelige navn. Jeg kalder mig Don Luis Perenna. I Marokko, hvor jeg var soldat, havde jeg lejlighed til at gøre en mand en tjeneste – en meget nådig fyrste fra en neutral nabostat, som – ganske vist under dække – med glødende iver er på vor side. Han sendte bud efter mig, jeg bad ham give mig kreditiver og skaffe mig et pas. Så officielt er jeg her på en hemmelig mission, som slutter om to dage. Om to dage skal jeg tilbage … til … til der, hvor jeg kom fra, til et sted, hvor jeg tjener Frankrig på min egen facon. Og slet ikke dårligt, hvad man en dag skal få at se."

De var kommet hen til sofaen, hvor Coralie lå og sov. Don Luis lagde hånden på Patrices arm.

"Endnu et ord, hr. kaptajn. Jeg har lovet mig selv og ham, som har betroet sig til mig, at jeg, mens jeg var ude på den omtalte mission, udelukkende ville anvende min tid på at varetage mit lands interesserer. – Jeg må derfor på forhånd sige Dem, at jeg ikke kan forlænge mit ophold her med blot et minut, når jeg har fundet poserne med guldet, som tilhører

Frankrig. Det var den eneste anledning til, at jeg fulgte Ya-Bons opfordring. Når guldet er i vore hænder, det vil sige senest i morgen aften, forsvinder jeg igen. – Men disse spørgsmål står jo imidlertid i forbindelse med hinanden. Løsningen af det ene vil også bringe afgørelsen af det andet. – Men nu har vi talt nok. Præsentér mig nu for søster Coralie, og lad os så skride til værket. – Men De behøver ikke at have hemmeligheder for hende," tilføjede han leende. "Sig hende endelig mit virkelige navn. Jeg har intet at frygte, for kvinderne står altid på Arsène Lupins side."

Fyrre minutter senere befandt Coralie sig igen på sit værelse, hvor hun blev plejet og sat under bevogtning. Patrice havde spist et solidt måltid mad, mens Don Luis gik frem og tilbage på terrassen og røg cigaretter.

"Er De færdig, kaptajn? – Lad os så tage fat!"

Han så på sit ur.

"Halv seks. – Så har vi mere end en times dagslys tilbage. Det er nok."

"Er det? De vil vel ikke påstå, at De kan klare Deres opgave på en time?"

"Nej, ikke den hele, men den del af den, som jeg i øjeblikket har sat mig for. Og den vil jeg tilmed få af vejen på mindre tid. En time? – Hvad skal jeg dog med så lang tid? De vil få adskilligt at vide indenfor blot et par minutter!"

Don Luis bad om at blive vist ned i kælderen under biblioteket, hvor Essarès Bey havde skjult poserne med guld indtil det var tid at sende dem videre.

"Var det gennem denne luftkanal, poserne kom ned?"

"Ja."

"Findes der nogen anden udgang?"

"Kun et trappe til biblioteket og så den anden luftkanal."

"Som munder ud ved terrassen?"

"Ja."

"Så er det hele klart nok. Poserne er kommet ind ad den ene og ud ad den anden."

"Men …"

"Der er ikke noget 'men', kaptajn. Hvordan skulle det ellers gå for sig? Folk begår altid den fejltagelse – at se sig om efter besværligheder, hvor der ikke findes nogen."

De gik tilbage til terrassen. Don Luis stillede sig lige ved ventilatoren og undersøgte jorden foran den. Det varede ikke længe. Fire meter fra biblioteksvinduerne stod springvandet med drengen, som sprøjtede vand gennem en muslingeskal.

Don Luis gik hen og undersøgte bassinet, bøjede sig frem over den lille statue og drejede den fra højre til venstre. Da han gjorde det, svingede piedestalen en kvart omgang.

"Nå, sådan hænger det altså sammen!" sagde han og rejste sig.

"Hvilket?"

"Bassinet tømmer sig selv!"

Han havde ret. Vandet sank meget hurtigt, til man så fontænens bund.

Don Luis gik ned i den og bøjede sig ned. Indervæggen var beklædt med marmormosaikker i et *à la grecque*-mønster i rødt og hvidt. Midt i det var der en ring, som Don Luis løftede op og trak ud. Hele den del af væggen gav efter og faldt ned, så der dannedes en åbning på omkring 10 × 12 tommer.

"Her blev så poserne puttet ned," sagde Don Luis. "Det er magasin nr. 2. – De gled på en krog ned ad en jerntråd. Se, den løber gennem denne rende øverst oppe."

"Død og pine!" udbrød kaptajn Belval, "det var snildt regnet ud. Kan vi følge tråden?"

"Nej, men det vil også være nok, hvis vi får at vide, hvor den ender. – Gå ned til enden af haven, til muren, og derefter i en ret vinkel mod huset. Når De er der, skær så en gren af et træ, temmelig højt oppe. – Å, jeg glemte … jeg er nødt til at gå ud på gaden. Har De nøglen til porten?"

Patrice rakte ham nøglen og gik så ned til muren langs med kajen.

"Lidt mere til højre!" instruerede Don Luis. "Lidt mere … det er bedre. Og vent så lidt."

Han gik ud på gaden og råbte fra den anden side af muren:

"Marker nu en gren, så jeg kan se den herfra! – Udmærket!"

Patrice sluttede sig nu til Don Luis, og de gik over gaden.

Hele vejen langs Seinen ligger der moler, som er bygget ud fra flodbredden, hvor bådene kan losse og laste. Prammene lægger til ved en, losser deres indhold og tager ny last ind, og der ligger ofte flere ved siden af hinanden. På det sted, hvor de to gik ned ad en trappe, lå der en række lagerbygninger, hvoraf de fleste lod til at være forladte og ubenyttede, sikkert siden starten af krigen. Der var en bunke unyttigt skrammel, stabler af mursten og et skur med ituslåede ruder, og den nederste del af en dampkran. Et skilt på en stolpe forkyndte:

BERTHOU

Brobygger

Don Luis gik langs foden af den ti-tolv fod høje mole, som kajen hang som en terrasse ud over. Der lå en stor bunke sand, og der sås et jerngitter under kajen, halvt dækket af sandet.

Don Luis fjernede sandet foran gitteret og sagde muntert:

"Har De bemærket, at der i dette eventyr ikke findes nogen lukkede døre? – Lad os håbe, det heller ikke er tilfældet nu."

Og hans håb gik i opfyldelse – næsten til hans egen store forbavselse – og de kom ind i et lille rum af den slags, hvor arbejdere gemmer deres værktøj.

"Ikke noget mærkværdigt her," sagde Don Luis og lyste rundt med en elektrisk lommelampe. "Spande, spader, en trillebør, en stige – aha! – ganske som jeg havde ventet. Sveller og en samling af lette skinner. Vi må rive brædderne af bagvæggen. – Så – her har vi det."

Der var en åbning, magen til den i springvandet oppe i haven, og der fandt de atter jerntråden, forsynet med en mængde kroge.

"Dette er så posernes endestation," forklarede Don Luis. – "De faldt ned i en af de små tipvogne, De kan se derhenne i hjørnet. Skinnerne blev lagt ud ved nattetide, tipvognene kørte ud til en pram, og der lagde de deres indhold."

"Så at ..."

"Så at det franske guld gik den vej til ... hvor som helst ... et eller andet sted i udlandet."

"Tror De også, at de sidste 1800 poser er sendt afsted?"

"Det er jeg bange for."

"Så vi kommer for sent?"

Don Luis tænkte sig om i nogen tid uden at svare. Skønt Patrice følte sig skuffet ved denne vending i sagen, som han ikke havde forudset, var han dog alligevel forbløffet over den overordentlige dygtighed, hans ledsager på så kort tid havde udredet et så kompliceret spørgsmål med.

"Det er jo ligefrem et mirakel," sagde han til sidst. "Hvordan i alverden gjorde De dog?"

Don Luis tog en bog op af lommen, den bog, Patrice havde set ligge i hans skød – *Benjamin Franklins Memoirer*. Han pegede på nogle linjer i den. De var skrevet i slutningen af Ludvig XVI.s regeringstid og lød således:

"Vi går hver dag til Passy i nærheden af mit hjem, hvor vi drikker kurvand i en nydelig have. Jeg har undersøgt bassinet, hvor alle tilløbsrenderne mødes og løber sammen. Der står en lille marmorfigur i midten, og vandets tryk er så stærkt, at det drejer den en kvart omgang til venstre, så vandet løber ud i Seinen gennem en ledning, som åbner sig i bassinets bund."

Patrice lukkede bogen, og Don Luis forklarede:

"Siden må systemet være blevet forandret, takket være Essarès Beys foretagsomhed. Vandet har fået et andet afløb, og den oprindelige ledning er blevet brugt til at fjerne guldet igennem. – Flodsengen er også blevet smallere, og der er bygget kajer med et kanalsystem under. Som De ser, kaptajn, det var enkelt nok at regne ud, når jeg havde bogen til at oplyse mig."

"Men hvordan kom De til at læse denne bog?"

"Ved et rent tilfælde. Jeg fandt den i Simeons værelse og stak den i lommen, fordi jeg var nysgerrig efter at vide, hvorfor han læste den."

"Så det var på den måde, han opdagede Essarès Beys hemmelighed?" udbrød Patrice. "Han fandt bogen blandt sin arbejdsgivers papirer og kom derved på sporet. – Eller hvad mener De? De ser ud som om De ikke deler min mening?"

Don Luis svarede ikke. Han stod og så på floden. Bag bådebroerne, lidt væk fra lagerbygningen, lå en pram forankret. Den så ud til at være forladt og mennesketom. Men pludselig hævede der sig en fin røgspiral fra et rør, som stak op gennem dækket.

"Lad os gå hen og se lidt nærmere på den pram!" sagde han.

Dens navn var *La Nonchalante* af Beaune.

De gik ombord og klatrede over en del tovværk og tomme tønder, som lå og flød på dækket. Ved hjælp af en smal trappe kom de ned i en slags kahyt, som også gjorde det ud for køkken. Her traf de en kraftigt bygget mand med brede skuldre, kruset hår og glatraget ansigt. Han var kun iført en beskidt bluse og et par lappede bomuldsbukser.

Don Luis rakte ham en tyvefrancsseddel. Manden greb den med en grisk bevægelse.

"Sig mig engang, har De set en pram, som for nylig har ligget ved Berthous bro?"

"Ja, en motorpram. Den afsejlede i forgårs."

"Hvad hed den?"

"*La Belle Hélène*. Folkene ombord, det var to mænd og en kvinde, var udlændinge og talte et sprog, jeg ikke forstod. Så vi talte ikke sammen."

"Foregik der noget inde hos Berthou?"

"Nej, ejeren er indkaldt … og også formanden. Vi skal nok alle sammen afsted, ikke sandt? Jeg regner også snart med at blive

indkaldt … selv om jeg har dårligt hjerte."

"Men hvis der ikke bliver arbejdet derinde, hvad lavede prammen der så?"

"Det ved jeg ikke. Men de arbejdede hele natten. De havde lagt skinner ud på kajen. Jeg hørte, de tog last ind fra nogle tipvogne; hvad det var ved jeg ikke. Og de kastede los tidligt om morgenen."

"Hvilken kurs tog de?"

"Ned ad floden, ad Mantes til."

"Tak, min ven. Det var netop det, jeg ville vide."

Ti minutter efter, da de kom tilbage til huset, traf de den chauffør, Simeon havde hyret, efter at han havde mødt Don Luis. Som denne ganske rigtigt havde forudset, havde han beordret manden til at køre til Gare Saint-Lazare, hvor han havde købt billet.

"Hvorhen?" spurgte Don Luis.

"Til Mantes," svarede chaufføren.

15. La Belle Hélène

"Det er ingen tvivl," sagde Patrice. "Den oplysning, hr. Masseron har fået, om at guldet var sendt afsted; den fart, det blev gjort med; om natten og af de folk, båden tilhører, deres fremmede nationalitet og den retning de har taget: det hele stemmer. Der har sandsynligvis været et eller andet sted mellem kælderen, hvor guldet blev sendt ned, og det sted, hvor det endte sin rejse, hvor det kunne være skjult – hvis da ikke alle atten hundrede poser har kunnet hænge i kroge langs tråden. Men det er uden betydning. Men vi ved, at *Belle Hélène* nu ligger skjult og venter på sit snit. Før i tiden ville Essarès Bey have sendt sit signal ved hjælp af den gnistregn, jeg har set. Denne gang har gamle Simeon, som fortsætter hans arbejde, sikkert for egen regning, varskoet besætningen, og poserne med guldet er nu på vej til Rouen eller Le Havre, hvor et større fartøj vil overtage dem og sejle dem … østpå. Fyrre eller halvtreds ton, skjult i lasten under et lag kul, er jo for intet at regne. Hvad mener De? Det må være sådan, det foregår, ikke sandt? Jeg er sikker på det … Så er det Mantes, hvortil han har købt billet, og hvor sikkert også *Belle Hélène* er på vej hen. Det kan ikke være mere ligetil. I Mantes vil han forene sig med guldet og gå om bord, efter at have gjort sig ugenkendelig i et eller andet sømandsantræk, ukendt og ubemærket. Røveren og hans bytte forsvinder sammen. Har jeg ikke ret?"

Don Luis svarede ikke. Men han må have været enig i Patrices teorier, for lidt efter erklærede han:

"Udmærket. Jeg tager til Mantes," svarede Don Luis. "Kør straks hen til garagen," vedblev han, henvendt til chaufføren, "og tag den hurtigste bil, du kan finde. Jeg må være i Mantes om mindre end en time. Og De, kaptajn ..."

"Jeg kører med Dem."

"Men hvem skal så passe på ...?"

"Coralie? Hun er ikke mere i fare. Simeon er mislykkedes med sit forehavende og tænker nok kun på at redde sit eget skind ... og sit guld."

"Så De insisterer?"

"Ja, bestemt!"

"Gud ved, om det nu også er klogt. Men det må være Deres sag. Lad os komme afsted! Apropos ... en lille sikkerhedsforanstaltning." Han hævede stemmen. "Ya-Bon!"

Senegaleren kom løbende. Ya-Bon var tro som en hund overfor Patrice, men overfor Don Luis syntes han at nære en ligefrem religiøs hengivenhed. Eventyrerens mindste handling hensatte ham i ekstase.

"Har du det bedre nu, Ya-Bon? Er dit sår helet? Du føler dig ikke træt? Godt! Så kan du komme med mig."

Han førte ham ned til kajen, et lille stykke fra Berthous anløbsbro.

"Klokken ni i aften skal du sætte dig på vagt her, på denne bænk," sagde han. "Tag lidt mad og drikke med dig, og hold nøje udkik med, hvad der sker derovre, lidt nede ad floden. Måske sker der slet ingen ting, men ligegyldigt om der gør, så må du ikke røre dig af pletten, før jeg kommer tilbage ... med mindre ... med mindre der virkelig sker noget særligt – i så fald må du indrette dine handlinger efter situationen."

Han tav et øjeblik og fortsatte så:

"Frem for alt, Ya-Bon, tag dig i agt for Simeon. Det var ham, som gav dig dit sidste sår. Ser du ham, så grib ham i struben og tag ham herhen. Men pas på, du ikke tager livet af ham … ingen dumheder! Det er ikke meningen, du skal levere mig et lig, men et levende menneske. Forstår du mig, Ya-Bon?"

Patrice begyndte at blive urolig:

"Frygter De da noget?" spurgte han. "Men det er jo umuligt, eftersom Simeon er borte …"

"Kaptajn," sagde Don Luis, "når en god general tager ud for at forfølge fjenden, bør han ikke undlade at sikre sine erobringer og efterlade en garnison i fortet. Berthous mole er åbenbart et af vore modstanderes mødesteder. Derfor vil jeg holde det under opsyn."

Don Luis tog også sine forholdsregler med hensyn til Coralie. Hun var overanstrengt og trængte til hvile og pleje. De satte hende ind i bilen og efter først at have kørt for fuld fart med kurs mod Paris' centrum for at sikre sig mod eventuelle spioner, kørte de hende til hjemmet på Boulevard Maillot, hvor Patrice overlod hende til oversygeplejersken og lægen. Personalet fik strikte ordrer om ikke at lade nogen fremmed besøge hende. Hun måtte kun besvare breve, som bar underskriften "Kaptajn Patrice".

Klokken ni kørte automobilet for fuld fart ad Mantes til. Sammen med Don Luis følte Patrice allerede sejren nærme sig og hengav sig til alskens teorier, som hver for sig efter hans mening var den uimodsigelige sandhed. Der var dog endnu nogen tvivl i hans sind, visse punkter, som forekom ham dunkle, og som han gerne ville høre Don Luis' mening om.

"Der er to ting," sagde han, "som jeg ikke kan forstå. For det første: Hvem var den mand, som blev myrdet af Essarès klokken nitten minutter over syv den fjerde april? Jeg hørte hans dødsskrig. Hvem var det, og hvad er der blevet af liget?"

Don Luis svarede ikke, og Patrice fortsatte:

"Den anden ting er endnu mere besynderlig. Jeg tænker på Simeons opførsel. Han har helliget hele sit liv til den opgave at hævne mordet på sin ven Belval og samtidig sørge for min og Coralies lykke. Det var hans eneste mål i livet, og intet kunne få ham fra det. Men fra den dag af, da hans fjende Essarès, er ryddet af vejen, er han vendt helt rundt, han forfølger Coralie og mig og går endog så vidt, at han bruger den samme uhyggelige fremgangsmåde overfor os som Essarès Bey brugte med så stort held imod vore forældre. De må indrømme, at dette omslag er ubegribeligt. Er det guldet, der har hypnotiseret ham? Kan hans forbrydelser forklares ved den enorme rigdom, han blev herre over, da han havde opdaget hemmeligheden? Hvad mener De?"

Don Luis svarede stadig ikke. Patrice, som ventede at se enhver gåde blive løs på et øjeblik af den berømte eventyrer, blev irriteret og forundret over denne tavshed. Han gjorde endnu et forsøg:

"Og den gyldne trekant? Endnu en hemmelighed? For der er jo ikke en trekant at se nogetsteds. Hvor er denne gyldne trekant? Har De nogen anelse om, hvad den betyder?"

Don Luis tøvede et øjeblik og sagde så:

"Jeg sætter stor pris på Dem, kaptajn Belval, og jeg nærer den varmeste interesse for alt, der vedrører Dem, men jeg må nok indrømme, at der i øjeblikket findes et problem, som er

vigtigere for mig end alt andet, og et mål, som alle mine anstrengelser først og fremmest retter sig imod; og det er at få fat i det guld, man har røvet fra Frankrig. Jeg kan simpelthen ikke tillade, at dette guld skal slippe os af hænde. Jeg har haft held med mig i Deres anliggender, men ikke med det andet. Både De og Coralie er i sikkerhed, men jeg har endnu ikke de atten hundrede poser, og dem må og skal jeg have fat i."

"Men dem får De vel, siden vi jo nu ved, hvor de er."

"Jeg har dem," sagde Don Luis, "når jeg kan se dem ligge foran mig – før er jeg ikke sikker, og før kan jeg ikke sige Dem noget."

I Mantes blev undersøgelsen ikke særlig langvarig. De havde næsten straks den tilfredsstillelse at få at vide, at en rejsende, hvis signalement svarede til gamle Simeons, var taget ind på *Hotel des Trois Empereurs* og nu sov i sit værelse på tredje sal.

Don Luis tog et værelse i stuen, mens Patrice, som på grund af sit træben lettere ville tiltrække sig fjendens opmærksomhed, tog ind på *Grand Hotel*.

Han vågnede sent den følgende morgen. Don Luis telefonerede til ham og fortalte, at Simeon efter at have været på posthuset var gået ned til floden og derefter ned til stationen, hvor han havde mødt en elegant klædt dame, hvis ansigt var skjult bag et tæt slør, og havde taget hende med tilbage til hotellet. Der var de nu i færd med at spise frokost på hans værelse.

Klokken fire telefonerede Don Luis igen og bad Patrice møde ham på en lille café i udkanten af byen, nede ved Seinen. Her så Patrice Simeon på kajen. Han gik omkring med hænderne på ryggen, som om han drev rundt uden noget særligt mål.

"Uldent halstørklæde, briller – det samme udstyr som altid," sagde Patrice. "Han ser så ligegyldig ud, men hans blik er sikkert vendt op ad floden, hvor *La Belle Hélène* skal komme fra."

"Ja, sikkert," sagde Don Luis. "Og der har vi damen."

"Å, er det hende?" sagde Patrice. "Hende har jeg allerede set nogle gange før på gaden."

Det var en temmelig velvoksen dame, en smule bredskuldret. Hendes filthat var omgivet af et tæt slør. Hun rakte Simeon et telegram. Han læste det; de talte sammen et øjeblik, så ud til at orientere sig, gik forbi cafeen og standsede lidt længere væk. Her skrev Simeon nogle ord på en lap papir og gav det til sin ledsagerske. Hun forlod ham og gik tilbage mod byen, mens Simeon fortsatte sin spadseretur langs floden.

"De må blive her, kaptajn!" sagde Don Luis.

"Men fjenden lader jo ikke til at være vagt," protesterede Patrice. "Han vender sig ikke engang om."

"Det er bedre at være på den sikre side, kaptajn. Det er kedeligt, vi ikke har set, hvad Simeon skrev."

"Jeg kunne jo ..."

"Gå efter damen? Nej, nej, kaptajn. Jeg vil ikke fornærme Dem, men dén opgave er De ikke mand for. Jeg er ikke engang sikker på, at jeg selv ..."

Og så gik han.

Patrice ventede. Nogle både sejlede forbi ude på floden. Han så mekanisk efter deres navne. Han hørte lyden af en kraftig motor, og snart efter viste en stor pram sig ved en drejning af floden. Idet den sejlede forbi ham, læste han tydeligt navnet *Den skønne Helene*.

Prammen gled frem med temmelig stærk fart til akkompagnement af sin dunkende, taktfast arbejdende motor. Den var stor og bred i forstavnen og lå dybt i vandet, skønt den ikke så ud til at medføre nogen last. Patrice så to sømænd ombord, som sad ganske roligt og røg på deres piber. Efter båden slæbte en jolle i en fangline.

Prammen fortsatte på sin kurs og forsvandt ved endnu en drejning af floden. Patrice ventede endnu en time, før Don Luis vendte tilbage.

"Nå," spurgte han, "har De set den?"

"Ja, de sendte jollen i land et stykke længere nede for at hente Simeon."

"Så han er altså fulgt med dem?"

"Ja."

"Uden at have mistanke om noget?"

"Nu spørger De om mere, end jeg kan svare på, kaptajn!"

"Nå, lige meget – vi har jo i alle tilfælde vundet! – Vi kan indhente dem i bilen, og i Vernon eller et andet sted kan vi underrette de militære myndigheder, så de kan arrestere folkene og beslaglægge båden."

"Nej," sagde Don Luis, "vi skal ikke underrette nogen. Vi fortsætter vores små operationer på egen hånd."

"Men hvad mener De? Vi må da naturligvis ..."

De så på hinanden. Patrice kunne ikke skjule den tanke, som netop var faldet ham ind. Men Don Luis så ikke ud til at blive stødt.

"Så De er bange for, at jeg selv skulle stikke af med millionerne! – Ha-ha! Det er da ellers ikke så lidt af en pakke at stikke i jakkelommen!"

"Men må jeg da spørge, hvad De har i sinde?"

"Det må De gerne, kaptajn, men tillad mig at vente med at svare, indtil vi virkelig har vundet. Først og fremmest skal vi have fundet motorbåden igen."

De gik tilbage til *Hotel des Trois Empereurs* og kørte med bilen videre til Vernon. Ingen af dem sagde noget undervejs.

Vejen gik langs floden et par mil langs foden af en stejle skrænt, som startede ved Rosny. Netop som de nåede Rosny, løb *La Belle Hélène* ind i den lange bugtning, som fører til La Roche-Guyon og først vender tilbage langs landevejen ved Bonnières. Den ville behøve mindst tre timer for at passere bugtningen, mens bilen, som kørte i lige linje, var fremme ved Bonnières på et kvarter.

De kørte gennem landsbyen. På den anden side af den, til højre, lå der et lille værtshus, hvor Don Luis lod chaufføren standse.

"Hvis vi ikke er tilbage inden midnat, så vend om og kør tilbage til Paris," sagde han til chaufføren. "Følger De med mig, kaptajn?"

Patrice og han drejede af til højre, så de kom ned til bredden af floden, som de fulgte et kvarters tid. Endelig fandt Don Luis, hvad han lod til at have søgt, nemlig en båd, som var fastgjort med et tov til en pæl, ikke langt fra en villa med lukkede vinduesskodder. Don Luis gjorde båden løs.

Klokken var da omtrent syv om aftenen. Skumringen var brudt frem, men landskabet blev oplyst af et klart månelys.

"Først og fremmest et par ord til forklaring," sagde Don Luis. "Nu venter vi på prammen. Den vil vi få i sigte omkring klokken ti. Jeg befaler den at standse, og når man ser Deres uniform i

lyset fra min elektriske lampe, vil man rimeligvis adlyde. Og så går vi ombord."

"Men hvis de modsætter sig?"

"Så entrer vi båden med magt. De er tre og vi er to, så …"

"Og derefter?"

"Ja, derefter … De to fyre ombord er sikkert kun Simeons håndlangere, og uvidende om, hvad han egentlig har for og hvad lasten består af. Når vi har uskadeliggjort Simeon og betalt dem godt, vil de føre båden derhen, hvor jeg siger, de skal. Men – og det var det, jeg ville frem til – jeg har tænkt mig at gøre med prammen, nøjagtigt hvad der passer mig. Jeg vil overlade dens last når og til hvem, jeg har lys. Det er min prise, min belønning. Ingen anden har ret til den."

Kaptajnen sagde stift:

"Det kan jeg umuligt tillade, ved De vel."

"Udmærket så, giv mig Deres æresord på, at De vil holde på en hemmelig, som jo ikke er Deres egen. Og derefter siger vi pænt godnat til hinanden og går hver vores vej. Jeg border prammen på egen hånd, og De kan vende tilbage til Deres egne affærer. Men mærk Dem vel, kaptajn – jeg forlanger ikke noget svar med det samme; De har god tid til at bestemme Dem, som nu Deres ære og samvittighed tilsiger Dem. – Og nu – ja, De kender jo min lille svaghed: når omstændighederne tillader det, sørger jeg for at få hvilet mig – jeg vil altså nu sove lidt. Godnat, kaptajn!"

Og uden at sige et ord mere, pakkede Don Luis sig ind i en ulster, sprang ned i båden og lagde sig til at sove.

Patrice måtte ligefrem gøre vold på sig selv for at holde sin vrede på plads. Don Luis' rolige, ironiske tonefald irriterede

ham, så meget mere som han egentlig følte denne mærkelige mands indflydelse over sig og indså, at han intet kunne udrette uden hans hjælp. Desuden kunne han ikke glemme, at Don Luis havde reddet hans og Coralies liv.

Timerne gik. Eventyreren sov roligt i den kolde natteluft. Patrice vidste ikke rigtigt, hvad han skulle gøre, han forsøgte at udtænke en plan, som kunne sætte ham i stand til at komme Simeon til livs og skille ham af med denne uhyggelige modstander, samtidig med at han forhindrede Don Luis i at sætte sig i besiddelse af den enorme skat. Han brød sig ikke om tanken om måske at skulle være hans medskyldige. – Men da prammen endelig lod sig høre og Don Luis vågnede, var Patrice alligevel straks ved hans side og klar til at handle.

De vekslede ikke et ord. Et ur i byen slog ti. *La Belle Hélène* nærmede sig.

Patrice befandt sig i den stærkeste spænding. *La Belle Hélène*s tilsynekomst betød, at Simeon skulle tages til fange, at millionerne skulle erobres, at al fare var ovre for Coralie; der ville være en ende på mareridtet og Essarès' værk blive tilintetgjort. Maskinen kom nærmere og nærmere. Dens stærke, regelmæssig dunken hørtes vidt og bredt på den stille flod. Don Luis havde taget årerne og styrede midt ud i strømmen. Pludselig så de en sort masse dukke frem, og *La Belle Hélène* var foran dem.

"Skal jeg hjælpe Dem med at ro?" hviskede Patrice.

"Tak, det behøver De ikke," sagde Don Luis og begyndte at fløjte.

"Men ..."

Patrice sad som himmelfalden. Don Luis vendte båden og styrede tilbage mod bredden.

"Nej, hør, hvad skal det betyde? Vender De om? Giver De op? Jeg forstår ikke … De er vel ikke bange, blot fordi de er tre mod to?"

Don Luis sprang i land og rakte ham hånden. Patrice skubbede den til side og brummede:

"Vil De nu ikke forklare mig, hvad dette skal betyde?"

"Det vil tage for lang tid," svarede Don Luis. "Blot et spørgsmål: Husker De den bog, jeg fandt på Simeons værelse, Benjamin Franklins erindringer? – Så De den, dengang De foretog Deres undersøgelse?"

"Hør, jeg synes da vi har andet at …"

"Det er et væsentligt spørgsmål, kaptajn."

"Nej – dengang var den der ikke."

"Så er vi blevet snydt," sagde Don Luis, "eller rettere sagt, jeg er. – Lad os komme afsted igen, kaptajn, så hurtigt som muligt."

Patrice stod endnu i båden. Han skød den ud, tog årerne og råbte:

"Hvis De er bange, så forsøger jeg det alene. Jeg har ikke brug for hjælp."

"Det er rigtigt, kaptajn," sagde Don Luis roligt. "Så vil jeg vente på Dem en lille tid inde på værtshuset."

Patrice mødte ingen modstand. Ved hans første ordre, som han råbte til folkene på prammen, standsede *La Belle Hélène*, og han fik uden videre lov at gå ombord. De to besætningsfolk var et par halvgamle mænd fra Basker-kysten. Han præsenterede

sig som militær embedsmand, og de viste ham villigt rundt på båden. Han fandt hverken Simeon eller noget som helst spor af guld. Lastrummet var tomt, og forhøret blev ikke synderlig langvarigt.

"Hvor skal I hen?"

"Til Rouen."

"I tog en person ombord undervejs?"

"Ja, i Mantes."

"Hvem var det?"

"Han hed Simeon Diodokis."

"Hvad blev der af ham?"

"Han lod sig sætte i land igen lidt senere og tog med toget."

"Hvad skulle han her?"

"Betale os."

"For hvad?"

"For en ladning, vi tog ind i Paris for to dage siden."

"En del poser?"

"Ja."

"Hvad var der i dem?"

"Aner det ikke. Vi blev godt betalt og spurgte ikke om noget."

"Hvad blev der af lasten?"

"Den førte vi i går nat over i en damper, som lå på siden af os lidt nedenfor Passy."

"Hvad hed den?"

"*Chamois*. Seks mands besætning."

"Hvor er den nu?"

"Foran os. Den sejlede hurtigt – den må allerede være i Rouen. Simeon Diodokis er på vej i samme retning for at gå ombord."

"Hvor længe har De kendt Simeon Diodokis?"

"Det er første gang, vi har set ham. Men vi vidste, han stod i hr. Essarès Beys tjeneste."

"Ja så. De har arbejdet for Essarès Bey?"

"Ja, ofte. – Altid det samme arbejde og den samme tur."

"Han benyttede et bestemt signal for at tilkalde jer?"

"Ja, han plejede at fyre op i en gammel fabriksskorsten."

"Var det altid poser?"

"Ja. Vi vidste ikke, hvad der var i dem. Han betalte godt."

Patrice spurgte ikke om mere. Han steg skyndsomst ned i båden igen, roede tilbage til stranden, og fandt Don Luis siddende i værtshuset med en god middag foran sig.

"Hurtigt!" råbte han. "Lasten er ombord på damperen *Chamois*. Vi kan indhente den mellem Rouen og Havre."

Don Luis rejste sig og gave Patrice en pakke.

"Her er lidt smørrebrød til Dem, kaptajn. Vi har en anstrengende nat foran os. Jeg er ked af, at De ikke nåede at sove. – Men nu afsted. Denne gang kører jeg, og der skal komme god fart på bilen. Kom og sæt Dem ind ved siden af mig, kaptajn."

De steg begge ind i bilen, og chaufføren tog plads på bagsædet. Men næppe havde de sat sig i bevægelse, før Patrice råbte:

"Hvad nu? – Da ikke den vej! Nu kører vi jo tilbage til Paris!"

"Det er skam også meningen," sagde Don Luis og lo.

"Hvad? – Til Paris?"

"Ja, netop."

"Nej, nu går det for vidt! Jeg sagde jo til Dem, at de to …"

"Ja, de to var et par lurendrejere."

"Men de forklarede jo, at lasten …"

"Lasten! – Sådan noget sludder."

"Men *Chamois*?"

"Fup og fiduser! – Vi er blevet holdt for nar, og det temmelig grundigt. Gamle Simeon er en durkdreven satan. Han er en modstander, som det er en ligefrem fornøjelse at være oppe imod! Han giver valuta for pengene. Han har lagt en fælde, og jeg er gladelig gået i den. Det er en glimrende spøg, men der må være måde med galskaben. Vi er blevet snydt så vandet driver. Nu skal vi have lidt alvor med i spillet."

"Men …"

"Er De stadig ikke tilfreds? – Vil De nu til at gå efter *Chamois*, siden det slog fejl med *La Belle Hélène*? Det kan De godt, jeg skal sætte Dem af i Mantes. – Jeg vil kun sige Dem, at lige nu er Simeon i Paris og har en tre-fire timers forspring for os."

Patrice gøs. Simeon i Paris! – I Paris, hvor Coralie var alene og ubeskyttet. Han gjorde ikke flere indvendinger, og Don Luis vedblev:

"Ja, den kæltring! – Han spiller sine kort godt! Benjamin Franklins erindringer var ligefrem et mesterligt træk. – Da han vidste, at jeg ville komme, tænkte han: Den Arsène Lupin er en farlig mand; han vil måske kunne rede trådene ud og stikke både mig og guldet i sin lomme. For at komme uden om ham, har jeg kun én udvej: at narre ham til at gå løs på det rette spor med en sådan fart, at han ikke lægger mærke til, hvornår det blive falsk! – Det var glimrende udtænkt. Og så gav han mig den bog som lokkemad. Den slog endda selv op på det rigtige sted, man rakte os ligefrem Ariadne-tråden. Jeg fulgte sporet som en lydig dreng, ført ved hånden af Simeon selv, fra

springvandet ned til Berthous anløbsbro. Og så langt var alting rigtigt nok. Men fra det øjeblik blev vi taget ved næsen: Der var ingen mennesker dernede, men der lå en pram – altså en udmærket lejlighed til at stille spørgsmål. Og det var da jeg gjorde det, at jeg blev narret!"

"Så den fyr var altså ..."

"Ja, et af Simeons kreaturer. Og eftersom Simeon udmærket var klar over, at han ville blive fulgt til Gare Saint-Lazare, instruerede han fyren, så jeg bliver narret til at tage til Mantes. – Og i Mantes fortsætter komedien. *La Belle Hélène* passerer med sin dobbelte last, guldet og Simeon. Vi følger efter. Naturligvis findes der ikke noget ombord på *La Belle Hélène* – 'Følg efter *Chamois* – vi har omlastet det hele til *Chamois*'. Så vi følger efter *Stenbukken*, til Rouen, til Havre, til verdens ende, og vor jagt ender som en sørgelig fiasko – for *Chamois* eksisterer nemlig slet ikke. Men vi er overbeviste om, at den findes, og at den er undgået os. Og dermed er komedien ude og millionerne pist væk! Simeon er forsvundet, og for os er det kun ét tilbage: At finde os i vor skæbne og opgive enhver forfølgelse. – Sådan er hans plan. Og den ville også være lykkedes, hvis ..."

Bilen skød en rasende fart.

"Hvis hvad?" spurgte Patrice, allerede halvt overbevist. "Hvad var det, som ledte Dem på sporet?"

"Det var kvinden i Mantes. – Først var det kun en svag tråd. Men pludselig kom jeg til at tænke på, at den person, som gav mig oplysning om bord på den første pram, – hende husker De nok – gjorde et temmelig mærkeligt indtryk på mig, som om det var en kvinde i forklædning, jeg havde for mig – og det

indtryk fik jeg igen. Jeg sammenlignede ham med kvinden i Mantes, og så slog det ned i mig som et lyn."

Don Luis holdt inde et øjeblik, før han dæmpet vedblev:

"Men hvem pokker kan den kvinde være?"

Atter en kort tavshed, så kom det fra Patrice, mere instinktivt end egentlig af nogen slags følgeslutning:

"Grégoire, vil jeg tro."

"Hvad? Hvem er det – Grégoire?"

"Grégoire er en kvinde."

"Hvad taler De om?"

"Det er jo indlysende. Kan De ikke huske det? Det sagde en af de sammensvorne, den dag jeg fik dem arresteret udenfor cafeen."

"Det stod der ikke et ord om i Deres dagbog."

"Nej, det er rigtigt nok. Den lille detalje glemte jeg at få med."

"Men Herre Gud – han kalder det en detalje – det er jo et punkt af den største vigtighed. Hvis jeg havde vidst det, ville jeg straks have gættet på, at manden på båden ikke kunne være andre end Grégoire, og så ville vi ikke have spildt en hel nat. Pokker stå i det, kaptajn, der fik De lavet mig en streg i regningen."

Men alt dette ødelagde dog ikke på hans gode humør. Mens Patrice, grebet af onde anelser, blev mere og mere trist til mode, begyndte Don Luis på sin side at føle sig som sejrherre.

"Gud ske lov! Nu begynder kampen da gudskelov at blive alvorlig! Det var alt for nemt; man skulle ikke tro, at alting kunne være så nemt i det virkelige liv – nej, og det var netop det, der bekymrede mig. Alt det guld skulle forsvinde i en simpel pram! Måske i fredstid, men ikke, når en krig var i gang.

Tænk blot på alle de kontroller, pas, inspektioner, patruljebåde og hvad ved jeg … Hvordan skulle en mand som Simeon turde risikere sådan noget? Næ nej, jeg havde nok min mistanke, og det var derfor, kaptajn, jeg fik Ya-Bon til at stå vagt ved Berthous anløbsbro. Det var blot noget, som faldt mig ind. Hele dette eventyr syntes at koncentrere sig om den anløbsbro. Og havde jeg så ikke ret? Skulle hr. Lupin måske ikke mere være i stand til at lugte lunten? Kaptajn, jeg skal rejse i morgen aften, sådan som jeg allerede har sagt Dem. Det er jeg tvunget til, hvad enten jeg vinder eller taber. Men vi vil vinde. Alting vil blive opklaret, og der vil ikke være flere mysterier, end ikke gåden om den gyldne trekant. Nå ja, jeg vil ikke servere Dem en smuk gylden trekant af atten karat guld … Vi må ikke lade os lede på afveje af ord. Det kan være en tilfældig geometrisk figur, poserne lagt i pyramide … eller i et hul i jorden med den form. Lige meget, vi skal regne det ud! Og guldet vil blive vort! Og Patrice og Coralie skal stå for borgmesteren og modtage min velsignelse og leve lykkeligt til deres dages ende!"

De nåede Paris' udkant. Patrice blev mere og mere urolig.

"Tror De at faren er ovre?"

"Nej, det tror jeg ikke. Komedien er ikke helt til ende endnu. Fjenden har næppe nedlagt våbnene."

De rullede frem langs kajerne.

"Lad os køre der ned!" sagde Don Luis.

Han udstødte en dæmpet fløjten og gentog den tre gange.

"Intet svar!" sagde han. "Ya-Bon er her ikke – kampen er begyndt."

"Men Coralie …"

"Hvorfor er De bange for hende? Simeon ved ikke, hvor hun er."

Der var ingen ved Berthous bådebro, og heller ikke på kajen længere nede. I måneskinnet kunne man se den anden pram, *Nonchalante*, ligge på sin gamle plads.

"Lad os gå ombord," sagde Don Luis. "Gud ved, om ikke denne såkaldte Grégoire plejer at holde til her? Mon hun er kommet tilbage, og tror, at vi er på vej til Havre? Det håber jeg. – Ya-Bon må i hvert fald have været her og har sikkert efterladt sig et eller andet tegn. Kom med, kaptajn!"

"De har ret. Men det er nu sært, for jeg føler alligevel en vis frygt."

"For hvad?" spurgte Don Luis, som dog også selv havde den samme fornemmelse.

"For, hvad vi vil få at se."

"Men dog – det kan meget vel vise sig, at her slet ikke er noget at se."

De tændte deres elektriske lommelamper og mærkede efter, om deres revolvere var klar. Så gik de over landgangen til båden og var snart nede i gangen udenfor kahytten. Døren var låst.

"Luk op, skipper! Luk op!"

Intet svar. De søgte at sprænge døren. Det var ikke så let endda, den var massiv og lignede ikke en almindelig kahytsdør.

Endelig gav den efter.

"For pokker da også!" sagde Don Luis, som gik først ind. "Det havde jeg ikke ventet."

"Hvilket?"

"Se selv! Den kvinde, de kaldte Grégoire, lader til at være død."

Hun lå udstrakt på en lille jernseng med sin mandebluse stående åben i halsen og brystet blottet. Hendes ansigt havde et udtryk af en mægtig rædsel, og den uorden, som herskede i kahytten, tydede på, at en voldsom kamp havde fundet sted.

"Jeg havde ret. Her ved siden af hende ligger de klæder, hun havde på i Mantes. – Men hvad er der i vejen, kaptajn?"

Patrice havde undertrykt et skrig.

"Se – der, på den anden side – ved vinduet!"

Det var et lille vindue, som vendte ud mod floden. Ruden var slået itu.

"Nå?" spurgte Don Luis, "hvad er det? Ja, jeg tror, der er nogen, som er blevet smidt ud …"

"Sløret – det blå slør," stammede Patrice. "Det hørte til hendes sygeplejerskedragt … Det er Coralies …"

"Umuligt!" råbte Don Luis. "Dumheder! – Der er ingen, som ved, hvor hun er."

"Men …"

"Men hvad? De har da vel ikke skrevet til hende? Eller telegraferet til hende?"

"Jo … jeg telegraferede til hende … fra Mantes."

"Var der andre til stede på telegrafkontoret?"

"Ja, en kvinde …"

"Hvilken kvinde? Hende, som ligger myrdet der?"

"Ja."

"Men hun læste vel ikke, hvad De telegraferede?"

"Nej, men jeg skrev hele telegrammet om."

"Og så smed De naturligvis det første udkast væk … Åh, kaptajn, De må indrømme, at De har båret Dem frygtelig letsindigt ad."

Men Patrice var allerede i fuldt løb på vej mod bilen og uden for hørevidde.

En halv time senere kom han tilbage med to telegrammer, som han havde fundet hos Coralie. Det første var det han selv havde sendt, som lød:

"Alt vel. – Vær rolig og hold dig indendøre. – Kaptajn Patrice."

Det andet, som måtte være blevet sendt af Simeon, lød således:

"Begivenhederne har taget en alvorlig vending. Planen strandet. Jeg venter dig klokken ni i aften ved indgangen til din have. – Kaptajn Patrice."

Dette telegram havde Coralie fået klokken otte, og straks efter havde hun forladt rekonvalescenthjemmet.

16. Fjerde akt

"Kaptajn," sagde Don Luis. "De har gjort en frygtelig dumhed – ja, to! – Den første var, at De ikke fortalte mig, at Grégoire var en kvinde – den anden …"

Men han så, at Patrice var alt for bedrøvet til, at han kunne fortsætte sin anklage. Han lagde hånden på Patrices skulder:

"Så," sagde han, "tag Dem nu sammen. Stillingen er måske ikke så slem, som De tror."

"Coralie sprang ud af vinduet for at komme væk fra den mand!" mumlede Patrice.

"Deres Coralie lever," sagde Don Luis og trak på skuldrene. "Hun er ganske vist i Simeons vold, men hun lever."

"Hvad ved De om det? Hvis hun er i det umenneskes vold, så var det måske bedre, om hun var død. Hvor er forskellen?"

"Hun er i dødsfare, men hun vil leve, hvis vi kommer frem i tide; og det vil vi!"

"Er der da noget, som kan sætte Dem på sporet?"

"Tror De da, at jeg har siddet og trillet tommelfingre, og at sådan en prøvet gammel fyr som jeg ikke skulle have haft tid nok til i løbet af en halv times tid at sætte mig ind i denne kahyts hemmeligheder?"

"Men så lad os da komme efter slynglen!" udbrød Patrice ivrigt.

"Ikke endnu," sagde Don Luis, som stadig stod og så sig omkring. "Hør her. Jeg skal forklare Dem, hvad jeg ved, og jeg skal gøre det så ligetil, jeg kan, uden at prøve at imponere Dem

med storslåede følgeslutninger eller de små detaljer, der tjener mig til beviser. De nøgne fakta. Altså ..."

"Ja?"

"Søster Coralie indfandt sig ved mødestedet klokken ni. Simeon var der sammen med sin kvindelige håndlanger. De bandt hende, kneblede hende, og tog hende herhen. Læg mærke til, at det i deres øjne var et sikkert sted. De anede ikke, at vi havde fundet ud af deres fælde. Vi må dog antage, at det kun var et midlertidigt skjulested, som de kun ville benytte en del af natten, og at Simeon havde tænkt sig at efterlade søster Coralie i sin håndlangers varetægt, mens han fandt et mere sikkert og varigt fængsel. Men heldigvis var Ya-Bon på sin plads. Han sad i mørket på sin bænk og må have set dem komme langs kajen. Han genkendte naturligvis Simeon. Vi antager, han straks fulgte efter dem, sprang ombord på prammen, og kom herind samtidig med dem, inden de nåede at få lukket efter sig. Fire mennesker i dette trange rum i bælgravende mørke må have været forfærdeligt! Jeg kender jo min gode ven Ya-Bon, han er uhyggelig ved sådanne lejligheder. Uheldigvis var det ikke Simeon, han fik fat på med sine ubarmhjertige hænder, men kvinden. Det benyttede Simeon sig af. Han slap ikke sit tag i Coralie, gik op ad kahytstrappen, lagde hende på dækket og gik tilbage for at lukke døren for de to, som kæmpede hernede."

"Tror De det? Mener De, at det var Ya-Bon og ikke Simeon, som dræbte kvinden?"

"Det er jeg sikker på. Selv om der ikke fandtes andet bevis, så er dette særlige greb om struben jo netop Ya-Bons specialitet. Men hvad jeg ikke forstår er, hvorfor han ikke har trykket døren ud og forfulgt Simeon. Jeg må antage, at han var såret og ikke

havde kræfter til en sådan anstrengelse. Jeg tror også, at kvinden ikke døde med det samme, men fortalte Ya-Bon et og andet om Simeon, som jo havde forrådt hende i stedet for forsvare hende. Men så meget er dog sikkert, det var Ya-Bon, som slog vinduesruderne ud."

"For at springe i Seinen, såret og med kun en arm?" sagde Patrice.

"Slet ikke. Der er en kant udenfor, som han kunne sætte fødderne på og komme bort ad den vej."

"Måske. Men Simeon har vel allerede haft et forspring på en ti eller tyve minutter?"

"Det betød intet, hvis kvinden, inden hun døde, nåede at tilstå, hvor han har sit tilflugtssted."

"Men hvordan skal vi skaffe os det at vide?"

"Det har jeg prøvet at regne ud, mens vi har sludret … og jeg er netop kommet på noget."

"Lige nu og her?"

"I dette selvsamme øjeblik – jeg havde sandelig heller ikke ventet mig mindre af Ya-Bon. Kvinden fortalte ham om et særligt sted her i kahytten – måske denne åbne skuffe – hvor der har ligget et visitkort med en adresse på. Ya-Bon tog det, og for at give mig denne oplysning satte han kortet fast med en nål på gardinet. Det er fæstnet med den samme guldnål, jeg brugte til at fæstne Marokko-korset på hans bryst."

"Og hvad er så adressen?"

"Amédée Vacherot, Rue Guimard 18. Det er lige her i nærheden, så det er meget sandsynligt, de er taget den vej."

De to mænd forlod båden, og lod kvindens døde legeme blive liggende. Det måtte politiet tage sig af senere, mente Don Luis.

Idet de gik over Berthous ladeplads, så de ind i skuret. Don Luis bemærkede:

"Her mangler en stige. Det må vi huske. Simeon har været herinde. Han begynder at begå dumheder."

Bilen førte dem hastigt til Rue Guimard, en lille gade i Passy. Nr. 18 var et stort, temmelig gammelt hus, som var opdelt i flere lejligheder, som blev udlejet hver for sig. Klokken var to om morgenen, da de ringede på.

Der gik nogen tid, før døren blev åbnet, og da de gik ind gennem gangen, så portneren ud af lugen i sit aflukke.

"Hvem er det?" spurgte han.

"Vi vil gerne tale med hr. Amédée Vacherot i et meget vigtigt ærinde."

"Det er mig."

"Dem?"

"Ja, mig, portneren her i huset. Men med hvilken ret …"

"Ordre fra politipræfekten," sagde Don Luis og viste et skilt.

De gik ind portnerstuen. Amédée Vacherot var en lille, gammel mand med hvidt skæg og et særdeles agtværdigt udseende. Han kunne udmærket være gået for at være kirketjener.

"Svar mig nu på mine spørgsmål," befalede Don Luis i en barsk tone, "og forsøg ikke at komme med udflugter. Vi søger en mand, som kalder sig Simeon Diodokis."

Portneren fo'r sammen.

"For at gøre ham ondt?" udbrød han. "Hvis dét er Deres mening, så kan det ikke nytte noget at spørge mig. Jeg ville hellere dø på pinebænken end gøre den rare gamle Simeon noget ondt."

Don Luis antog en mere venskabelig tone.

"Gøre ham ondt? Jamen det er skam slet ikke meningen. Tværtimod, vi kommer for at gøre ham en tjeneste og frelse ham fra en stor fare."

"En stor fare? Ja, det forbavser mig egentlig ikke. Jeg har aldrig før set ham så oprørt."

"Han har altså været her?"

"Ja, lidt efter midnat."

"Er han her endnu?"

"Nej, har er netop gået ud igen."

Patrice gjorde en fortvivlet gestus og spurgte:

"Efterlod han nogen anden her?"

"Nej, men han ville komme tilbage med en anden person."

"En dame?"

Hr. Vacherot tøvede.

"Vi ved," sagde Don Luis, "at Simeon Diodokis prøver at finde et tilflugtssted til en dame, som han nærer den største agtelse for."

"Kan De fortælle mig denne dames navn?" spurgte portneren, stadig på vagt.

"Naturligvis. Fru Essarès, enke efter bankieren, som Simeon arbejdede for som sekretær. Fru Essarès er offer for forfølgelse, han forsvarer hende mod hendes fjender, og da vi gerne vil hjælpe dem begge, må vi bede Dem – –"

"Ja, det er godt," sagde Vacherot, som nu lod til at være beroliget. "Jeg har kendt Simeon Diodokis i mange år; han var venlig mod mig, dengang jeg arbejdede for en bedemand; han lånte mig penge og skaffede mig mit arbejde som portner her;

han er ofte kommet herind og sad og snakkede med mig om alt muligt ..."

"Måske om sit forhold til Essarès Bey?" spurgte Don Luis i en ligegyldig tone. "Eller måske om sine planer med hensyn til Patrice Belval?"

"Alt muligt," sagde portneren efter et øjebliks tøven. "Han er et af de bedste mennesker i verden. Han gør meget godt, og netop nu sætter han sit liv på spil for at hjælpe fru Essarès."

"Endnu en ting: Har han været her efter Essarès Beys død?"

"Nej, det var første gang i dag. Han kom lige før klokken et. Han var helt forpustet, han hviskede og lyttede efter enhver støj ude fra gaden. 'Jeg er forfulgt,' sagde han. 'Af hvem?' spurgte jeg. 'De kender ham ikke,' svarede han, 'han har kun én hånd, men den er værre end to hos de fleste andre.' Og så hviskede han: 'Kom med mig, vi skal hente en dame – fru Essarès – de vil dræbe hende! Jeg har skjult hende godt, men hun er besvimet, så vi må bære hende – eller nej, jeg vil gå alene. Jeg kan godt klare det. Mit værelse er vel stadig i orden?' – Ja, for jeg skal sige Dem, han har et lille logi her, fra engang han var nødt til at skjule sig. Siden er han kommet her engang imellem og har benyttet det. Han er fortsat med at leje det, for det ligger afsides, og han siger, han kunne få god brug for det."

"Og hvad gjorde han så?" spurgte Patrice uroligt.

"Så gik han."

"Men er han da ikke kommet tilbage endnu?"

"Nej, og det gør mig også bange. Manden, som forfulgte ham, har måske overfaldet ham igen. Eller der er måske tilstødt damen noget."

"Hvad mener De? Er der tilstødt damen noget?"

"Der er jeg bange for, at der måske er. Dan han ville vise mig, hvilken vej vi skulle gå, sagde han: 'For at redde hende har jeg måttet skjule hende i et hul. Det kan være godt nok for en to-tre timer, men hvis hun skal være der længere end det, er jeg bange for, at hun skal dø af mangel på luft.'"

Patrice var sprunget løs på den gamle mand. Han var ude af sig selv af fortvivlelse ved tanke om Coralie lukket inde, syg og udmattet, som hun var, måske på dødens rand et ukendt sted.

"Kom nu frem med sandheden!" råbte han. "Sig os alt, hvad De ved på øjeblikket! Tror De, De sådan kan blive ved at trække os rundt ved næsen? Hvor er hun? De ved det jo, han fortalte Dem det!"

Han holdt hr. Vacherot fast ved skuldrene og rystede ham voldsomt, samtidig med at han rasende råbte manden sine spørgsmål i ansigtet.

Don Luis stod og morede sig.

"Glimrende, kaptajn!" sagde han, "glimrende! Min kompliment! De har rigt gjort fremskridt, siden jeg lærte Dem at kende. Nu vil hr. Vacherot sikkert gå gennem ild og vand for os."

"De skal få at se, jeg vil få fyren til at åbne munden!" råbte Patrice.

"Aldeles ikke," erklærede portneren roligt. "De har forsøgt at bedrage mig. De er hr. Simeons fjender. Jeg siger ikke et ord mere."

"Så De nægter altså at tale, gør De? De nægter at tale?"

I sin fortvivlelse trak Patrice sin revolver og sigtede på manden:

"Jeg vil tælle til tre, og hvis De ikke da er begyndt at tale, så skal De få at se, at kaptajn Belval ikke er sådan at spøge med!"

Portneren studsede.

"Kaptajn Belval, siger De? Er De kaptajn Belval?"

"Aha, gamle dreng, der fik De vist noget at tænke over!"

"Er De kaptajn Belval? Patrice Belval?"

"Ja jeg er, og hvis De ikke straks fortæller mig ..."

"Patrice Belval? Er De gamle Simeons fjende? Vil De virkelig ..."

"Jeg vil se den skurk død for mine fødder – og Dem med, hvis De ikke rykker ud med sandheden! Et par kønne slyngler er I ... Nå, bliver det til noget?"

"Ulykkelige menneske!" gispede portneren. "Ulykkelige menneske! Ved De da slet ikke, hvad De gør? Vil De slå gamle Simeon ihjel? De? De skulle da være den sidste i verden, som gjorde ham fortræd!"

"Hvad mener De? Kom nu bare ud med sproget, De gamle rævepels!"

"De vil dræbe gamle Simeon? De, kaptajn Belval – nej, det er umuligt!"

"Og hvorfor skulle det være det? Kom med det – Hvorfor skulle jeg ikke kunne dræbe den ærkeslyngel?"

"Fordi De er hans søn!"

Alt Patrices raseri, al hans ængstelse for Coralies skæbne forsvandt på et øjeblik, og han brast i en krampagtig latter.

"Simeons søn! Hvad pokker snakker De om? Nej, nu går det virkelig for vidt! De har sandelig en livlig fantasi, når det gælder om redde ham! Gamle skurk! Simeon Diodokis, Patrice Belvals fader! Han er jo komplet gal!"

Don Luis havde hidtil hørt tavs til. Nu gav han Patrice et vink.

"Tillad mig at prøve at få dette opklaret, kaptajn. Det tager kun et par minutter, og vil ikke opholde os længe."

Og uden at vente på Patrices svar vendte han sig mod den gamle og sagde langsomt:

"Lad os få en ende på dette, hr. Vacherot, det er af største vigtighed. Hovedsagen er, at De taler tydeligt og ikke bruger for mange overflødige ord. De har allerede sagt for meget til, at De ikke lige så godt kan fortælle det hele. For det første: Simeon Diodokis er altså ikke Deres velgørers rigtige navn?"

"Nej."

"Hedder han så Armand Belval, og den kvinde, som elskede ham, kaldte ham Patrice?"

"Ja – hans søns navn."

"Men Armand Belval blev jo myrdet sammen med den kvinde, han elskede, Coralie Essarès moder?"

"Javel, Coralie Essarès' moder døde, men det gjorde Armand ikke."

"Og det var den 14. april 1895?"

"Den 14. april 1895."

Patrice greb fat i Don Luis' arm.

"Kom nu," udbrød han heftigt, "Coralie er på dødens rand. Det uhyre har jo begravet hende! Alt andet er uden betydning."

"Så De tror altså ikke på, at uhyret er Deres fader?" spurgte Don Luis.

"Nej, De må jo være gal!"

"Og De er helt fra den af bare rædsel ..."

"Ja, men det er for Coralies skyld. Jeg vil ikke høre på, hvad han siger. Det er jo vås, feberfantasier. Luk munden på ham!"

Han sank sammen på en stol og holdt hænderne for ansigtet. Det var et forfærdeligt øjeblik, og intet menneske kunne være mere overvældet af rædsel end Patrice. Don Luis så medlidende på ham og vendte sig atter mod portneren.

"Forklar os dette, hr. Vacherot," sagde han. "Så kortfattet som muligt – detaljerne kan vi altid få at vide senere. Altså, den 14. april 1895 ..."

"Jo, den 14. april 1895 kom der en sagførerfuldmægtig sammen med politikommissæren til min principal et lille stykke herfra og bestilte to ligkister til omgående levering. Hele værkstedet blev sat i arbejde. Klokken 10 om aftenen gik min principal, en af mine kammerater og jeg selv til Rue Raynouard, til en slags pavillon, som lå i en have."

"Det ved jeg. Videre!"

"Der var to lig. Vi svøbte dem og lagde dem i kisterne. Klokken 11 gik min principal og min kammerat, og jeg var alene tilbage sammen med en af de barmhjertige søstre. Denne nonne, som havde våget og bedt, var faldet i søvn, og så skete der noget – noget forfærdeligt, som fik hårene til at rejse sig på mit hoved. Jeg vil aldrig glemme det, så længe jeg lever! Manden bevægede sig – han levede!"

"Og De vidste intet om mordet dengang?" spurgte Don Luis. "De havde intet hørt?"

"Nej, man fortalte os, at de selv havde taget livet af sig med gas. Der gik mange timer, før manden kom fuldstændig til sig selv. Han var forgiftet på en eller anden måde."

"Men hvorfor vækkede De ikke nonnen?"

"Jeg ved det ikke, jeg var ganske simpelt lammet. Jeg så på manden, mens han langsomt kom til live og slog øjnene op.

Hans første ord var: 'Hun er vel død?' Og så sagde han: 'Ikke et ord om dette her! Lad dem bare tro, jeg også er død, det er bedst sådan!' Og jeg kan ikke sige Dem hvorfor, men jeg gik ind på det. Dette underværk havde betaget mig al viljestyrke. Jeg adlød, han rejste sig og bøjede sig over den anden kiste og kyssede den døde kvinde gang på gang, mens han hviskede: 'Jeg skal hævne dig – hele mit liv skal være helliget til hævnen og til at forene vore børn, sådan som du ønskede. Det er ene og alene for Patrices og Coralies skyld, at jeg ikke tager livet af mig selv i dette øjeblik! Farvel, min elskede.' Så bad han mig hjælpe til, vi løftede kvinden ud af ligkisten og bar hende ind i det lille soveværelse. Bagefter gik vi ud i haven og tog nogle sten og lagde i kisterne. Da det var gjort, sømmede jeg kisterne til, vækkede nonnen og gik min vej. Manden havde lukket sig inde i soveværelse sammen med den døde. Og den følgende morgen kom bedemandens folk og hentede begge kister."

Patrice havde fjernet hænderne fra ansigtet og stirrede på portneren med forvredne træk.

"Men gravene?" udbrød han med brudt stemme. "Inskriptionen, som fortæller, at de begge to hviler der, ved siden af pavillonen, hvor mordet blev begået?"

"Armand Belval ville have det således. Jeg boede dengang på et kvistkammer her i huset. Jeg lejede også ham et værelse, og her boede han under navnet Simeon Diodokis, eftersom Armand Belval jo var død. Han viste sig ikke udenfor huset her i flere måneder. Senere købte han pavillonen med mig som mellemmand og under sit nye navn. Og vi gravede gravene – hans og Coralies – ja, også hans, sådan ville han have det. Både Patrice og Coralie var døde – han mente vel, at han på den

måde ikke var fuldstændig adskilt fra hende. Sorgen havde nok også gjort ham en smule forstyrret i hovedet, i hvert fald når det angik hendes minde. Han skrev sit eget og hendes navn overalt, på væggene, på træerne, ja selv i blomsterbedene. Men med hensyn til alt, hvad der angik hans hævn eller drejede sig om de to børn, så var hans forstand udmærket i orden, det kan De være overbevist om."

Patrice strakte hænderne frem mod portneren og sagde fortvivlet:

"Beviser! Beviser!" forlangte han. "I dette øjeblik er et menneske ved at dø, takket være denne skurks forbrydelser – en kvinde! Giv mig beviser!"

"De behøver ikke være bange," sagde den gamle, "min ven har kun én tanke – at redde kvinden, ikke at dræbe hende."

"Han narrede hende og mig til pavillonen for at myrde os på nøjagtig samme måde som vore forældre."

"Men han vil blot forene jer!"

"Ja, i døden!"

"Nej, i livet. De er hans elskede søn. Han har altid omtalt Dem med stolthed."

"Han er en skurk – en slyngel – et udyr!" råbte kaptajnen.

"Han er det bedste menneske i verden, og han er Deres fader."

"Så bevis det dog!" brølede Patrice. "Jeg forbyder Dem at sige det én gang til, hvis De ikke beviser det!"

Uden at rejse sig fra stolen rakte den gamle armen ud mod en gammel mahognisekretær, trak låget ned, trykkede på en fjeder og trak en skuffe ud. Han rakte Patrice et bundt papirer.

"De kender vel Deres faders skrift?" sagde han. "De må jo have fået breve fra ham, dengang De gik i skole i England. Læs så De breve, han har skrevet til mig. Der vil De se Deres navn gentaget hundreder af gange – Deres og Coralies. Hele Deres liv, Deres studier, Deres rejser, alt skildres i disse breve. De vil også finde Deres egne fotografier, som han lod tage af Dem, og fotografier af Coralie, som han besøgte i Saloniki. Og De vil især finde beviser på hans had mod Essarès Bey, hans hævnplaner. De vil se hans fortvivlelse, da han erfarede ægteskabet mellem Essarès Bey og Coralie."

Mens den gamle talte, viste han Patrice brevene. Kaptajnen kendte sin faders skrift og læste grådigt sætning efter sætning, hvori hans navn idelig blev nævnt. Hr. Vacherot iagttog ham:

"Nærer De endnu nogen tvivl?" spurgte han endelig.

Kaptajnen pressede atter sine knyttede hænder mod tindingerne.

"Jeg så jo hans ansigt," sagde han, "ved tagvinduet i pavillonen, hvor han havde lukket os inde. Det lyste ligefrem af glæde over vore kvaler, det skinnede af had! Han hadede os endog mere end Essarès ..."

"Indbildning – en fejltagelse!" protesterede den gamle mand.

"Eller måske vanvid?" mumlede Patrice.

Så slog han sin knyttede næve i bordet og råbte:

"Nej – nej – det kan ikke være sandt!" udbrød han. "Denne mand ... denne slyngel kan ikke være min fader!"

Han gik nogle skridt frem og tilbage i det lille værelse og standsede foran Don Luis:

"Lad os gå!" stønnede han. "Ellers bliver jeg også vanvittig. Det er fantasier – en feberdrøm. – Coralie er i fare, det er det

eneste, jeg er sikker på. Lad os gå."

Den gamle mand rystede på hovedet.

"Jeg er bange ..."

"Hvad er *De* bange for?"

"Jeg er bange for, at min stakkels ven er blevet indhentet af den mand, som forfulgte ham – og hvordan skal han så kunne frelse fru Essarès? Hun kunne jo næppe få vejret, der hvor hun var, sagde han."

Patrice vaklede ud af portnerstuen som en drukken, klyngende sig til Don Luis' arm.

"Hun er fortabt!" udbrød han.

"Vist ikke!" sagde Don Luis. "Simeon er lige så virksom som vi. – Han ser katastrofen nærme sig; han skælver af skræk for os, og han er i en sådan sindstilstand, at han ikke tænker på at veje sine ord. Tro mig, Coralie er ikke i nogen overhængende fare – vi har endnu nogle timer for os."

"Men Ya-Bon! – Tænk, hvis Ya-Bon har lagt hånd på ham!"

"Jeg gav Ya-Bon befaling om ikke at slå ham ihjel. Hvad der end er sket, er Simeon nok i live. Det er hovedsagen. Så længe Simeon lever, er der ingen fare. Han lader ikke Coralie dø."

"Hvorfor ikke, hvis han hader hende? Hvordan ser der ud i den mands hjerne? Han ofrer alt, hele sit liv for et kærlighedsværk i vor tjeneste, og på et eneste minut forvandles hans kærlighed til had."

Han trykkede Don Luis' arm og spurgte med hul stemme:

"Tror De på, at han er min fader?"

"Simeon Diodokis er Deres fader, kaptajn," svarede Don Luis.

"Nej, nej! ... Sig ikke det. Det er alt for uhyggeligt. – Åh Gud, vi vandrer gennem et uigennemtrængeligt mørke."

"Tværtimod," sagde Don Luis, "mørket er netop nu ved at skilles en smule, og jeg må indrømme, at vor samtale med hr. Vacherot har spredt en del lys over sagen."

"Mener De virkelig det?"

I Patrices feberhede hjerne jog den ene idé i hælene på den anden. Han standsede pludselig.

"Simeon er måske netop nu kommet tilbage til portneren. Og vi er der ikke. Måske kommer han derhen med Coralie!"

"Nej," erklærede Don Luis, "det kan han ikke nå at have klaret endnu. Nej – vi må gå til ham."

"Men hvor?"

"Naturligvis der, hvor kampen først og fremmest har stået. Der hvor guldet er. Alle fjendens operationer har været koncentreret om guldet. De kan være sikker på, at han forlader det ikke, heller ikke selv om han har lidt nederlag. Desuden ved vi, at han ikke er ret langt fra Berthous mole."

Patrice fulgte Don Luis uden flere indvendinger. Men pludselig råbte denne:

"Hørte De det?"

"Ja, et skud!"

De stod netop i begreb med at dreje ind i Rue Raynouard. Husene forhindrede, at de kunne høre nøjagtigt, hvor skuddet var kommet fra, men det var i hvert fald i nærheden af Essarès' hus eller dets umiddelbare omgivelser. Patrice blev endnu mere urolig.

"Kan det være Ya-Bon?"

"Jeg frygter det," sagde Don Luis, "og eftersom Ya-Bon ikke skyder, må det være nogen, som skyder på ham. – Å, hvis min stakkels Ya-Bon er blevet dræbt ..."

"Og tænk, hvis det var Coralie!" hviskede Patrice.

Don Luis brast i latter.

"Å, min kære kaptajn, jeg er næsten ked af, at jeg blandede mig i denne historie. De var meget mere fornuftig, dengang de var alene. Hvorfor skulle Simeon angribe Coralie, når hun allerede er i hans magt?"

De påskyndede deres skridt. Da de gik forbi Essarès' hus, så de, at alt var roligt derinde, og fortsatte indtil de kom til den lille gade, hvor de drejede af.

Patrice havde nøglen, men den lille port ind til pavillonens have var lukket indefra.

"Aha!" sagde Don Luis. "Det viser, at vi er på rette spor. Mød mig på kajen, kaptajn. Jeg vil løbe ned til Berthous mole og se mig lidt om."

Et svagt daggry var begyndt at blande sig med mørket. Men kajen var stadig øde og tom.

Don Luis bemærkede ikke noget særligt i Berthous lager, men da han kom op på kajen igen, viste Patrice ham en stige, som lå for enden af fortovet langs med pavillonens have. Don Luis genkendte den som den, der var fjernet fra oplagspladsens skur. Med den hurtighed i tanken, som var en af hans vigtigste egenskaber, kunne han straks give en forklaring.

"Eftersom Simeon havde nøgle til haven, var det klart, at Ya-Bon var nødt til at bruge stigen for at komme derind. Han så altså Simeon søge tilflugt i haven, da han kom tilbage fra sit besøg hos Vacherot, og derpå er han gået for at hente søster Coralie. – Nu er så spørgsmålet: Lykkedes det for Simeon at få Coralie med sig, eller flygtede han først? Det kan jeg endnu ikke sige, men ..."

Han bøjede sig ned og undersøgte fortovet, før han fortsatte:

"I hvert tilfælde er det sikkert, at Ya-Bon kender skjulestedet, hvor guldet ligger. Det var rimeligvis samme sted, Coralie befandt sig og måske stadig gør det."

"Er De sikker på det?"

"Se her, kaptajn. Ya-Bon har altid et stykke kridt i lommen. Da han imidlertid ikke kan skrive andet end sit navn, har han slået disse to streger på muren – to linjer, som sammen med murens grundlinje danner en trekant – den gyldne trekant."

Don Luis rejste sig.

"Det er kun en spinkel tråd, men Ya-Bon mener, at jeg er en klog mand. Han har ikke været i tvivl om, at jeg nok skulle finde dette sted, og at de tre linjer ville være noget for mig. Stakkels Ya-Bon!"

"Men," indvendte Patrice, "efter hvad De siger, fandt dette sted, inden vi kom tilbage til Paris, altså mellem 12 og 1?"

"Ja."

"Men hvad betyder så det skud, vi hørte lige før – fire eller fem timer senere?"

"Det kan jeg ikke give noget bestemt svar på. Vi kan jo antage, at Simeon har holdt sig skjult et sted i mørket. Ved det første daggry har han måske følt sig lidt mere modig, og da han ikke så noget til Ya-Bon, risikerede han at sætte sig i bevægelse. Ya-Bon lå imidlertid på lur i mørket og kastede sig over ham …"

"Så tror De …?"

"Jeg tror, der stod en kamp, og at Ya-Bon blev såret, og at Simeon enten undslap eller blev dræbt. Det ved vi lige straks."

Han satte stigen op til muren. Patrice klatrede over med hjælp fra Don Luis, som derpå selv kom over, trak stigen op,

satte den ned i haven på den anden side og foretog en nøje undersøgelse. Derefter gik de begge hen til buskadset rundt om pavillonen.

Dagslyset tog efterhånden hurtigt til, alle konturer blev tydeligere. De gik rundt om pavillonen, Don Luis forrest. Pludselig udbrød han:

"Jeg havde ret!"

Han løb frem. Udenfor døren lå de to modstandere sammenslynget i en forvirret masse. Ya-Bon havde et frygteligt sår i hovedet, hvorfra blodet strømmede ud. Men sin højre hånd holdt han Simeon fast i struben.

Don Luis så straks, at Ya-Bon var død, men Simon Diodokis levede endnu.

17. Simeon kæmper

Det varede noget, inden det lykkedes dem at løsne Ya-Bons greb. End ikke i døden slap senegaleren sit bytte, hans fingre, som var hårde som jern og bevæbnede med negle så hvasse som tigerkløer, havde boret sig ind i halsen på fjenden, som lå der rallende og bevidstløs.

Don Luis opdagede Simeons revolver, der lå på fliserne.

"Det var et held for dig, gamle skurk," sagde han dæmpet, "at Ya-Bon ikke nåede at få klemt livet helt ud af dig, før du fik affyret det skud. Havde jeg været i dit sted, ville jeg ikke være gået så voldsomt til værks. Så havde han skånet dig, men nu, hvor Ya-Bon er død, er du også fortabt. De profundis, Diodokis!"

Og så vedblev han, idet han gav sin sorg frit løb:

"Stakkels Ya-Bon! Han frelste mig fra en forfærdelig død engang i Afrika … og i dag døde han, så at sige på min befaling."

Med Patrices bistand bar han negerens lig ind i det lille soveværelse ved siden af.

"Vi vil underrette politiet i aften, kaptajn, når hele dette drama er overstået. Men i øjeblikket gælder det om at hævne ham og de andre."

Han foretog nu en grundig undersøgelse af kamppladsen, hvorefter han kom tilbage til Ya-Bon og Simeon, hvis tøj og sko han undersøgte nøje.

Patrice stod nu ansigt til ansigt med denne frygtelige fjende, som han havde sat op mod pavillonens væg og nu stirrede på

med et hadefuldt blik. Simeon! Simeon Diodokis, den afskyelige dæmon, som for blot to dage siden havde udført sin forfærdelige plan og leet ad dem oppe fra tagvinduet, mens han så dem i deres dødsangst. Simeon Diodokis, der som et vildt dyr havde skjult Coralie i et eller andet hul, hvor han kunne vende tilbage og pine hende, så meget han lystede.

Han lod til at have store smerter og trak vejret møjsommeligt. Hans strube var sikkert beskadiget under Ya-Bons greb. Hans gule briller var faldet af under kampen. Et par tykke gråsprængte øjenbryn sænkede sig over hans lukkede øjne.

"Visiter ham, kaptajn," sagde Don Luis.

Men da Patrice lod til at vige tilbage for dette hverv, stak han selv hånden ned i Simeons frakkelomme, tog en tegnebog frem og rakte kaptajnen den.

Den indeholdt et pas for Simeon Diodokis, græsk statsborger, med pålimet fotografi. Det var et fotografi af ny dato, med de gule briller, uldent tørklæde og langt hår; politiets stempel var dateret december 1914. Desuden adskillige forretningspapirer, regninger mm., adresseret til Simeon i hans egenskab af sekretær for Essarès Bey. Blandt disse papirer var et brev fra Amédée Vacherot med følgende indhold:

> "Jeg har haft heldet med mig. – En ven af mig har taget et øjebliksbillede af fru Essarès og Patrice på sygehuset, hvor de taler med hinanden. – Det glæder mig at have kunnet gøre Dem denne tjeneste. Men hvornår vil De

fortælle Deres kære søn sandheden? Tænk, hvor glad han vil blive, når han får det at vide!"

Nedenunder stod nogle få ord, skrevet af Simeon. Det var en slags personlig kommentar:

"Endnu engang giver jeg mig selv det højtidelige løfte ikke at røbe noget for min elskede søn, førend Coralie, min brud, er hævnet, og før Patrice og Coralie frit kan elske hinanden og ægte hinanden!"

"Det er Deres faders håndskrift, ikke sandt?" spurgte Don Luis.

"Jo," sagde Patrice himmelfalden. "Og det er også den samme skrift som i hans brev til Vacherot. – Å, det er alt for uhyggeligt til at være sandt! – Sådan en slyngel!"

Simeon bevægede sig svagt. Han åbnede og lukkede munden flere gange. – Han begyndte at komme til sig selv, han så på Patrice, som straks spurgte:

"Hvor er Coralie?"

Da Simon, endnu helt omtåget, ikke lod til at forstå ham, men blot stirrede sløvt på ham, gentog han spørgsmålet i en hårdere tone:

"Hvor er Coralie? Hvad har De gjort med hende? Hvor er hun – hun må vel være døden nær?"

Simeon begyndte så småt at komme til kræfter og genvinde sin bevidsthed. Han mumlede:

"Patrice – Patrice …"

Han så sig omkring, opdagede Don Luis, huskede så sikkert sin kamp med Ya-Bon og lukkede igen øjnene. Men Patrices forbitrelse tog til.

"Hører De ikke!" råbte han. "Jeg vil ikke vente længere. Det gælder Deres liv, hvis De ikke svarer!"

Mandens øjne åbnede sig igen, rødrandede og blodskudte. Han pegede på sin strube for at antyde, at han havde vanskeligt ved at tale. Endelig sagde han med synlig anstrengelse:

"Er det dig, Patrice? Jeg har ventet på dette øjeblik så længe – og så skal vi mødes som fjender!"

"Som dødsfjender!" sagde Patrice med eftertryk. "Døden står imellem os. Ya-Bons død, måske også Coralies. Hvor er hun? Tal – De *skal* tale, eller ...!"

"Patrice, er det virkelig dig," gentog den gamle hviskende.

Patrice greb sin modstander i frakkekraven og rystede ham. Men Simeon havde set tegnebogen, som han holdt i sin hånd, og uden at lade sig mærke med Patrices brutalitet jamrede han:

"Du kan ikke gøre mig fortræd, Patrice. Du må have set brevene og ved, hvilket bånd der forener os. Å, hvor lykkelig ville jeg ikke have været ..."

Patrice slap sit tag og stod og stirrede på ham i rædsel. Han sænkede nu også stemmen og sagde:

"Vov ikke at tale om det – jeg vil ikke – jeg kan ikke tro, det er sandt!"

"Det *er* sandheden, Patrice!"

"De lyver! De lyver!" skreg officeren, ude af stand til at beherske sig længere; og hans ansigt fortrak sig til ukendelighed af sorgen.

"Å, jeg kan se, du har gættet det! Så behøver jeg ikke at forklare ..."

"De lyver! De er ikke andet end en simpel slyngel! – Hvis det var sandt, hvorfor smedede De så ränker mod Coralie og mig?

Hvorfor prøvede De at myrde os begge to?"

"Jeg var gal, Patrice! – Sommetider er jeg ikke mere herre over min forstand. Alle disse tragedier har ødelagt mig. Min egen Coralies død – mit liv så tæt på Essarès – og så guldet – først og fremmest guldet! – Forsøgte jeg virkelig på at myrde jer? Jeg husker intet – men jeg mindes en frygtelig drøm, jeg havde! – Det var i pavillonen, ikke sandt? – Ligesom dengang! – Å, vanvid! – Hvilken pine! – Jeg er som en slave, der må gøre forfærdelige ting imod min vilje! – Så det var altså i pavillonen, ligesom dengang. – I min drøm gennemgik jeg den samme dødsangst som før! – Men i stedet for, at jeg selv pintes – var det dig – o frygtelige rædsel!"

Han talte dæmpet, ligesom til sig selv, med afbrydelser og et usigeligt lidende udtryk. Don Luis holdt blikket fast rettet på ham, som om han søgte at læse om bag hans ord. Simeon fortsatte:

"Min stakkels Patrice! – Jeg holdt så inderlig meget af dig. Og nu er du min bitreste fjende. – Men hvordan skulle det kunne være anderledes. – Hvordan skulle du kunne glemme … Å, hvorfor spærrede de mig ikke inde, dengang Essarès var død. – Det var dengang, mit hoved blev så forvirret."

"Det var altså Dem, som dræbte ham?" spurgte Patrice.

"Nej, nej, det var jo netop det – en anden berøvede mig min hævn."

"Hvem?"

"Det ved jeg ikke. Hele den sag er mig ubegribelig. Tal ikke om det, det piner mig så frygteligt. Jeg har lidt så meget siden Coralies død."

"Coralie?" råbte Patrice.

"Ja, den kvinde, jeg elskede. Og hvad den lille Coralie angår, har jeg også lidt for hendes skyld – hun burde ikke have ægtet Essarès."

"Hvor er hun?" spurgte Patrice fortvivlet.

"Det kan jeg ikke sige dig."

"Mener De, hun er død?" råbte Patrice i hjerteangst.

"Nej, hun lever – det sværger jeg på."

"Men hvor er hun da? Det er det eneste, der betyder noget. Alt andet er fortid. Men dette ene, en kvindes liv, Coralies liv –"

"Hør ..."

Simeon standsede og sendte et blik i retning af Don Luis.

"Bed ham der om at gå sin vej," sagde han.

Don Luis lo.

"Ja, naturligvis! Coralie er skjult det samme sted som guldet. At redde hende er det samme som at udlevere poserne."

"Nå?!" sagde Patrice i en truende tone.

"Nå, kaptajn!" svarede Don Luis, ikke uden en vis spot i tonefaldet, "hvis denne hædersmand nu foreslog Dem at slippe ham løs på hans æresord, så han kunne gå hen og hente Coralie, ville De vel ikke gå med til det?"

"Nej."

"De har ikke den mindste tillid til ham, vel? Og det har De ret i. Hvor gal end hædersmanden er, så har han dog givet os slående beviser på sin åndelige overlegenhed, dengang han lod os fare afsted til Mantes. Det ville være alt for farligt at fæste lid til hans løfter. Selvfølgelig ..."

"Selvfølgelig vil han foreslå Dem en byttehandel: 'Du kan få Coralie, men jeg beholder guldet'."

"Og så?"

"Og så? Det ville sikkert være udmærket, hvis blot De var alene med hædersmanden. Den handel skulle snart være på plads! Men nu er jeg her jo ..."

Patrice havde rejst sig op. Han gik hen imod Don Luis og med en stemme, der pludselig havde fået et åbenlyst fjendtligt tonefald, sagde han:

"Men det vil De vel ikke have noget imod. Det gælder jo en kvindes liv."

"Javist. Men det gælder også tre hundrede millioner francs."

"De vægrer Dem altså?"

"Vægrer mig? Det skulle jeg mene!"

"De nægter at gå, selv om en kvinde står for dødens port? De vil altså have, hun skal dø? ... Men De glemmer da vist, at dette her er min sag ... at ... at ..."

De to mænd stod tæt op til hinanden. Don Luis påtog sig den irriterende ro, den mine af at vide mere, end han ville sige, som ærgrede Patrice så voldsomt.

"Så De nægter virkelig at gå?" sagde han stift og knyttede næverne.

"Ja," sagde Don Luis, stadig fuldstændig rolig. "Ja, kaptajn Belval, jeg nægter at gå ind på en handel, som jeg finder urimelig. Tre hundrede millioner! Afstå fra et sådant bytte! Aldrig! Men jeg har ikke det mindste imod at lade Dem alene med hædersmanden. For det er jo det, han vil, ikke sandt?"

"Jo."

"Nå, men så afgør I to sagen mellem jer, slut en overenskomst. – Hædersmanden, som har den største tillid til sin søn, vil fortælle, hvor skjulestedet er, og De befrier Coralie."

"Og De? Hvad har De i sinde at foretage Dem?" hvæsede Patrice forbitret.

"Jeg? Jeg vil foretage en nøje undersøgelse af det rum, hvor De og Coralie var så nær ved at miste livet. Vi ses senere. Hvad De end gør, så sørg for at få garantier."

Don Luis tændte sin lommelygte, gik ind i pavillonen og satte kursen direkte ind i atelieret. Patrice så lysstrålen fra hans lygte spille på panelerne mellem de tilmurede vinduer. Så gik han tilbage til det sted, hvor Simeon sad.

"Nå," sagde han hårdt. "Lad mig så høre, og lad det gå lidt kvikt."

"Er du sikker på, han ikke lytter?"

"Helt sikker."

"Pas på ham, Patrice. Han har tænkt sig at tage guldet og beholde det."

"Spild nu ikke tiden," sagde Patrice utålmodigt. "Sig mig, hvor Coralie er."

"Jeg har jo fortalt dig, at Coralie lever."

"Ja, det gjorde hun, dengang De forlod hende, men hvad med nu?"

"Ja, nu ..."

"Hvad? – Sig frem! De lader jo til at være i tvivl."

"Det var jo i nat, for en fem-seks timer siden, og jeg er bange for ..."

Patrice mærkede en kold gysen fare igennem sig. Han følte en umiskendelig lyst til at kvæle den gamle, men han beherskede sig.

"Lad os nu ikke spilde tiden. Sig mig, hvor jeg skal gå hen."

"Nej, vi går derhen sammen."

"De er ikke stærk nok."

"Jo, jo, jeg kan godt klare det – det er ikke så langt. Men … men, hør på mig …"

Den gamle mand lod til at være meget udmattet. Hans åndedræt var besværet, som om Ya-Bons hånd stadig klemte fast om hans strube, og han sank stønnende sammen.

Patrice bøjede sig ned over ham.

"Sig frem, men for Guds skyld, skynd Dem!"

"Ja, ja, hun skal blive fri om nogle minutter. Men på ét vilkår, Patrice. Kun ét. Du må sværge ved Coralies liv, at du ikke vil røre ved guldet, og at ingen må få at vide …"

"Ja, ja, det sværger jeg."

"Ja, du sværger; men den anden, ham den forbandede fyr, du er sammen med, han vil følge efter os og se …"

"Nej, han vil ikke."

"Jo han vil, med mindre du indvilliger i …"

"I hvad? I Himlens navn, så tal dog!"

"Jeg skal nok tale. Men husk, vi må straks finde Coralie, og det skal gå hurtigt, hvis ikke …"

Patrice lå nu næsten på knæ:

"Men så kom dog!" sagde han, og forsøgte at bevare sin stemme rolig, "kom dog, for Coralie …"

"Ja, men den mand …"

"Å, Coralie er vigtigere!"

"Man hvad om han ser os? Hvis han nu tager guldet fra os?"

"Hvad betyder det?"

"Sig ikke sådan, Patrice! Guldet, det er det eneste, der betyder noget. Efter at det guld blev mit, er mit liv forandret. Fortiden er ligegyldig … hadet er ligegyldigt … og kærligheden …

der er kun guldet, alle poserne med guld … jeg vil hellere dø … og lade Coralie dø … ja, se hele verden forsvinde …"

"Men så hør dog! Hvad er det, De vil have? Hvad er det, De forlanger?"

Patrice tog fat om begge arme på denne mand, som var hans fader, og som han aldrig havde afskyet mere end i dette øjeblik. Han bønfaldt ham af al sin magt; han ville have grædt, hvis han havde troet, at den gamle mand ville lade sig bevæge af tårer.

"Jeg skal sige dig det. Lyt! Han er derinde, ikke sandt?"

"Jo."

"I atelieret?"

"Ja."

"Men i så fald … han må ikke komme ud …"

"Hvad mener De?"

"Han er nødt til at blive derinde, indtil vi er færdige."

"Men …"

"Det er jo ganske let; hør kun nøje efter. Du behøver kun at gøre en bevægelse, så lukkes døren efter ham. Låsen er ganske vist sprængt, men der er to slåer, det er tilstrækkeligt. Går du med på det?"

Patrice blev vred: "De er jo sindssyg! Skulle jeg gå med til det? Jeg? … Den mand har frelst mit liv – og Coralie!"

"Men lige nu gør han det modsatte. Tænk dig om: Hvis han ikke var der, hvis han ikke blandede sig, ville Coralie allerede være fri. Går du med på det?"

"Nej."

"Hvorfor ikke? Ved du, hvem han er? En stratenrøver, en usling, som kun har én tanke: at få fingre i guldet. Og det har

du betænkeligheder over? Det er jo absurd. … Går du med på det?"

"Nej og atter nej!"

"Så meget desto værre for Coralie. Du har nok ikke helt fattet situationen? Så er det på høje tid, du gør det, Patrice! Måske er det allerede for sent!"

"Nej, sig ikke det!"

"Du må sætte dig ind i sagen og tage din del af ansvaret. Da den fordømte neger forfulgte mig, skilte jeg mig af med Coralie, så godt jeg kunne, i den tro, at jeg kunne befri hende nogle få timer senere. Og du ved jo, hvad der skete. Det er er næsten otte timer siden nu … tænk dig selv …"

Patrice vred sine hænder. Aldrig havde han troet, at et menneske kunne udsættes for en sådan tortur. Simeon fortsatte uden at lade sig bevæge:

"Hun kan ikke trække vejret, siger jeg! Måske kommer der en smule frisk luft ind til hende, men ikke meget … Jeg er helle ikke sikker på, om ikke det, som skjuler hende, er brudt sammen. Hvis det gør, så bliver hun kvalt … mens du står her og skændes … Hør nu, hvad skulle det betyde at låse ham inde i en ti minutters tid? Bare ti minutter. Og du tøver stadig? Men så er det jo dig, som dræber hende, Patrice. Tænk dig … levende begravet!"

Patrice rettede sig op. Hans beslutning var taget. I dette øjeblik ville han ikke være veget tilbage for noget som helst. Og det, Simeon forlangte, var jo i grunden kun så lidt!

"Hvad vil De have, jeg skal gøre?" spurgte han. "Sig mig det."

"Du ved godt, hvad jeg vil," sagde den anden. "Det er jo ganske simpelt. Gå hen til døren, skyd slåen for og kom her

tilbage."

Kaptajnen gik med faste skridt hen til pavillonen. Lyset fra lygten dansede op og ned i den modsatte ende af atelieret. Uden et ord, uden et øjebliks tøven slog han døren i, skød begge slåer for og ilede tilbage. Han følte sig næsten lettet. Han vidste, det var en lav handling, men han syntes alligevel, han havde gjort en pligt, han ikke kunne være kommet udenom.

"Det er gjort," sagde han. "Lad os så komme afsted."

"Jeg kan ikke alene," sagde den gamle mand. "Hjælp mig op!"

Patrice tog ham under armene og løftede ham op. Han måtte støtte ham, for hans ben gav efter under ham.

"Fandens også!" stønnede Simeon. "Den infame neger har næsten gjort det helt af med mig. Jeg er ved at blive kvalt, jeg kan ikke gå."

Patrice nærmest bar ham, og Simeon stammede næsten uhørligt:

"Til den side, til den side – nu lige frem ..."

De gik forbi pavillonen og satte derpå kurs mod de to grave.

"Er du helt sikker på, at du fik lukket den dør forsvarligt?" vedblev den gamle. "Ja – jeg hørte den jo slå i. – Å, han er et forfærdeligt menneske! Du må være på din post overfor ham! Og du har svoret ikke at sige noget til ham, husk det! Sværg det igen, ved din moders minde ... nej, heller ved Coralie ... Må hun dø på stedet, hvis du svigter din ed!"

Han standsede. En slags krampe forhindrede ham i at gå længere, indtil han igen havde fået vejret. Men han vedblev alligevel at tale.

"Jeg behøver ikke at være urolig – vel? Du er jo ligeglad med guldet. Så hvorfor skulle du sladre? Sværg på, at du vil tie. Giv

mig dit æresord! Dit æresord!"

Patrice holdt ham stadig fast om livet. Det var en frygtelig pine for ham, denne langsomme vandring og denne omfavnelse, han måtte underkaste sig for kunne befri Coralie. Når han mærkede berøringen af denne forhadte mands legeme, havde han mest lyst til at kvæle ham, men en stemme i hans indre gentog:

"Jeg er hans søn! – Jeg er hans søn ...!"

"Her er det," sagde den gamle mand.

"Her? Men det er jo gravene!"

"Ja, Coralies grav, og min. Det er her, vi skulle hen."

"Lad os så skynde os – er Coralie her? Dernede? Begravet? Men det er jo forfærdeligt!"

Det forekom Patrice, som hvert minut var en time, og at Coralies liv kunne forspildes ved det mindste sekunds tøven. Han svor alle de eder, den gamle ville have. Han svor ved Coralies liv. Han gav sit æresord. I det øjeblik var der intet, han ikke ville have gjort.

Simeon lagde sig på knæ i græsset nedenfor det lille tempel og pegede:

"Der er det," gentog han. "Under den der."

"Under gravstenen?"

"Ja."

"Så stenen kan altså løftes?" spurgte Patrice ivrigt. "Men den er tung – der skal vel mindst tre mand til for at løfte den."

"Nej," sagde Simeon. "Stenen drejer på en akse. Det er ganske let. Man skal blot skubbe lidt i den ene ende. Skub der – der – til højre."

Patrice greb fat i den store gravsten og skubbede til.

Stenen løftede sig straks, som om en modvægt havde trukket dens anden ende nedad.

"Vent," sagde den gamle. "Vi må holde den fast i denne stilling, ellers falder den ned på plads igen. Der ligger en jernstang nede under det andet trappetrin."

Tre trin førte ned til en fordybning, som ikke var større, end den ville kunne rumme en mand i sammenkrøben stilling. Patrice fandt jernstangen, støttede gravstenen mod sin skulder og satte jernstangen sådan, at den holdt den oppe.

"Godt," sagde Simeon. "Nu må du lægge dig ned i fordybningen. Det var der, min kiste skulle have stået, og der plejede jeg at gå ned og lægge mig ved siden af min elskede Coralie. Jeg kunne ligge der i timevis og tale med hende. Jeg forsikrer dig, vi talte sammen, vi talte begge to ..."

Patrice havde presset sig ned i det trange rum, hvor han næppe kunne bevæge sig.

"Hvad skal jeg nu gøre?"

"Kan du ikke høre din Coralie? Der er kun en tynd væg mellem jer, og en dør. Bag den ligger det andet gravkammer, Coralies, og bagved igen ... guldet."

Den gamle mand lå på knæ i græsset, bøjede sig ned og gav sine ordrer.

"Døren ... til venstre! Lidt længere endnu. Kan du ikke finde den? Det var sært, men prøv igen ... Å, hvis jeg blot selv kunne komme derned! Men der er kun plads til en ad gangen."

Der var et øjebliks stilhed. Så fortsatte han:

"Stræk dig lidt længere. Udmærket. Kan du bevæge dig?"

"Ja," svarede Patrice.

"Så bliv du bare ved med det, min dreng!"

Han slog en skraldende latter op og rykkede jernstangen bort. Den store stenblok sank tungt ned i sit leje, ganske langsomt, på grund af modvægten, men med uimodståelig kraft.

Patrice sad fast i den nygravede jord, men prøvede alligevel at rejse sig, da han opdagede faren. Simeon havde tage jernstangen op, og så nu sit snit til at give Patrice et slag i hovedet med den. Patrice udstødte et skrig, faldt ned og bevægede sig ikke mere. Stenen dækkede ham. Det hele havde kun taget nogle få sekunder.

Simeon spildte ikke et øjeblik. Han vidste, at Patrice, såret som han var efter slaget med jernstangen og udmattet af den stilling, han befandt sig i, næppe ville være i stand til at løfte gravstenen. Fra den kant havde han altså ikke noget at frygte.

Han gik tilbage til pavillonen, og skønt han bevægede sig en smule besværet, gik han dog betydelig lettere end før, og han standsede ikke, før han nåede døren. Da han kom ind i entreen, lyttede han. Don Luis bankede på væggen inde fra stuen.

"Glimrende!" sagde Simeon til sig selv. "Så er det hans tur."

Han gik ud i køkkenet, åbnede for gashanen og lod gassen slippe ud. Don Luis skulle lide samme skæbne som den, han havde befriet Patrice og Coralie fra.

Det var først da, han gav efter for den overvældende træthed, der havde grebet ham, og tillod sig at sætte sig på en stol et par minutter.

Hans mest frygtede fjende var nu af vejen. Simeon gik rundt om pavillonen, fandt sine gule briller og tog dem på, gik så gennem haven og den lille port i muren, lukkede den efter sig og fortsatte ned ad gaden mod kajen.

Han standsede ud for Berthous oplagsplads og lod til at være usikker på, hvad han skulle gøre. Men da han så, at der var folk, som gik rundt derinde, standsede han en droske og kørte til Rue Guimard.

Hans ven Vacherot stod udenfor døren til portnerstuen.

"Å, er det Dem, hr. Simeon," råbte portneren. "Men du godeste, hvor De dog ser ud!"

"Tys, ingen navne!" hviskede Simeon og gik ind. "Er der nogen, som har set mig?"

"Nej. Klokken er kun halv otte, og huset er næppe vågnet endnu. Men Gud forbarme sig, hvad har de skurke dog gjort ved Dem? De ser jo ud, som alt vejret var banket ud af Dem!"

"Ja, den forbandede neger, som kom efter mig …"

"Men de andre?"

"Hvilke andre?"

"De to, som var her? Patrice?"

"Har Patrice været her?" spurgte Simeon, stadig hviskende.

"Ja, i går aftes – efter at De var gået."

"Og De fortalte ham nok en hel del?"

"Ja, at han var Deres søn."

"Nå sådan. Det var altså derfor, han ikke blev så forbavset over, hvad jeg sagde," mumlede den gamle.

"Hvor er de nu?"

"Hos Coralie. – Jeg har overladt hende til dem. – Men nu er der ikke tale om hende mere. Jeg må have fat i en læge – jeg har ingen tid at spilde."

"Der bor én her i huset."

"Nej, det duer ikke. Har De en telefonbog?"

"Ja, værsgo!"

"Ring efter dr. Geradec."

"Hvad? – Det er ikke Deres alvor?"

"Hvorfor ikke? – Han har sit private sygehus lige i nærheden, ved Boulevard Montmorency."

"Ja vist – men har De ikke hørt, at der går alle mulige rygter om ham? Man taler om forfalskede pas!"

"Lige meget."

Hr. Vacherot fandt telefonnummeret og ringede. Linjen var optaget. Så skrev han nummeret i margenen på en avis. – Lidt efter prøvede han igen. Svaret lød, at doktoren var gået ud og ville være tilbage klokken ti.

"Det er lige meget," sagde Simeon. "Sig, at jeg kommer derhen klokken ti."

"Skal jeg give dem navnet Simeon?"

"Nej – mit rigtige navn – Armand Belval. Sig, det er noget meget vigtigt – et kirurgisk tilfælde."

Portneren gjorde, som han fik besked på, hængte talerøret på plads og sukkede.

"Ak, stakkels hr. Simeon, sådan en god og venlig mand som Dem! Fortæl mig, hvad der er sket."

"Det skal De ikke bekymre Dem om. – Er mit værelse i orden?"

"Ja, naturligvis."

"Så kom med – men sørg for, at ingen ser os."

"På den sædvanlige måde?"

"Ja, men skynd Dem. – Stik Deres revolver i lommen. Men kan De forlade portnerstuen?"

"Ja, fem minutter – det betyder ingenting."

Portnerstuen havde udgang til en lille gård, hvorfra man kom ind i en lang korridor. For enden af denne fandtes en anden gård, hvor der lå et lille enetages hus med loftrum.

De gik ind. – Gennem forstuen kom man ind i tre sammenhængende værelser. Kun det andet af dem var møbleret. Det tredje havde en dør lige ud til en gade, som løb parallelt med Rue Guimard.

De blev i det andet værelse.

"Lukkede De døren til forstuen efter Dem?"

"Ja."

"Der er vel ingen, som har set os gå ind?"

"Ikke en sjæl."

"Der er ingen, som kan vide, De er her?"

"Nej."

"Giv mig Deres revolver."

"Værsgo."

"Tror De, der vil være nogen, som kan høre, hvis jeg skyder?"

"Nej, det tror jeg ikke. – Men ..."

"Men hvad?"

"De har da ikke i sinde at skyde?"

"Jo, det har jeg."

"Da vel ikke Dem selv, hr. Simeon – nej, det må De ikke."

"Vær nu ikke dum."

"Hvem vil De da skyde på?"

"På Dem, naturligvis," sagde Simeon med en rå latter. – Han sigtede på den ulykkelige mands hoved og skød. Offeret faldt om på gulvet, stendød.

Simeon kastede revolveren fra sig og stod et øjeblik usikker på, hvad han nu skulle gøre. Så spredte han fingrene fra

hinanden og talte dem – han talte åbenbart de seks personer, han havde skaffet af vejen i løbet af ganske få timer: Grégoire, Coralie, Ya-Bon, Patrice, Don Luis – og nu gamle Vacherot.

Hans mund fortrak sig til et tilfreds smil. Blot én ting mere, og hans flugt og fremtid ville være sikret.

I øjeblikket var han imidlertid ude af stand til at gøre denne ene ting. Han besvimede med en rallen, som om hans bryst blev knust under en ubærlig vægt.

Men kvart i ti tog han sig med en voldsom viljesanstrengelse sammen, kom til sig selv, og uden at tage hensyn til sine smerter gik han ud af husets modsatte dør.

Klokken ti ankom han, efter at skiftet taxa to gange, til Boulevard Montmorency, netop i samme øjeblik som dr. Geradec stod ud af sit automobil og gik op ad trappen til den smukke villa, hvori han havde drevet sit privathospital siden krigen startede.

18. Simeons sidste offer

Doktor Geradecs sygehus havde fem afdelinger, hver af dem beregnet til et specifikt formål, som lå i en gruppe rundt om en smuk have. Selve villaen blev benyttet til de store operationer, her havde lægen også sin konsultation, og det var til denne, Simeon Diodokis først blev henvist. Men efter at have besvaret nogle spørgsmål, som en sygeplejer stillede ham, blev han ført hen til et andet værelse i en af fløjene.

Her blev han modtaget af lægen, en mand på omkring de tres, men stadig med ungdommelige bevægelser, glatbarberet og med en monokel klemt fast i det højre øje, hvilket fik hans ansigt til at fortrække sig i en stadig grimasse. Han var klædt i et langt, hvidt operationsforklæde.

Simeon forklarede med stort besvær sit tilfælde – han kunne næsten ikke tale. En overfaldsmand havde angrebet ham og grebet ham om struben, udplyndret ham og efterladt ham halvdød på gaden.

"De har da haft tid nok til at sende bud efter en læge i mellemtiden," sagde dr. Geradec og tilkastede ham et mistænksomt blik.

Simeon svarede ikke, og lægen tilføjede:

"Det er imidlertid ikke noget alvorligt. Alene det faktum, at De stadig er i live, fortæller mig, at der ikke er brækket noget. Blot en sammenpresning af strubehovedet, som let kan rettes ved en passende behandling."

Han gav sin assistent nogle ordrer. Et langt aluminiumsrør blev stukket ned i patientens luftrør. Lægen, som havde fjernet sig imens, vendte tilbage og efter atter at have fjernet røret, undersøgte han patienten, som allerede var begyndt at ånde friere.

"Så, nu er det klaret," sagde dr. Geradec, "og det meget hurtigere, end jeg havde regnet med. Der var tilsyneladende et eller andet, som klemte Deres strube sammen. Gå De nu bare hjem, og når De blot får hvilet Dem, så har De snart glemt alt om den lille misere."

Simeon spurgte, hvad han skyldte, og betalte. Men da lægen fulgte ham ud, standsede han og sagde uden indledning: "Jeg er en god ven af fru Albonin!"

Lægen så ikke ud til at forstå, hvad han mente.

"De genkender måske ikke navnet?" sagde Simeon. "Men hvis jeg siger, at det er et andet navn for fru Mosgranem, er jeg ikke i tvivl om, at vi nok skal komme overens."

"Om hvad?" spurgte lægen, og hans ansigt udtrykte om muligt endnu større forbavselse.

"Nå, nå, doktor – De behøver ikke at være så forsigtig. Vi er alene, og her er jo lyddæmpende dobbeltdøre. Lad os sætte os ned og tale lidt sammen."

Han tog en stol. Lægen satte sig foran ham og så mere og mere forbavset ud. Simeon vedblev:

"Jeg er græsk statsborger. Grækenland er neutralt; jeg kan vel oven i købet kalde det et Frankrig venligsindet land, og jeg kan altså let få et pas og forlade Frankrig. Men af personlige årsager vil jeg gerne have et pas, som lyder på et andet navn end mit

eget, som De og jeg nok kan blive enige om, og som med Deres hjælp vil kunne skaffe mig ud af landet uden uheldige episoder."

Lægen rejste sig med en uvillig gestus, men Simeon fortsatte:

"Vær nu blot ikke så teatralsk. Det hele er jo udelukkende et spørgsmål om penge, ikke sandt? – Hvor meget forlanger De?"

Lægen pegede på døren.

Simeon protesterede ikke. Han tog sin hat og skulle til at gå, men idet han nåede døren, sagde han:

"Tyve tusind francs? Er det tilstrækkeligt?"

"Vil De have, jeg skal ringe," spurgte lægen, "og få Dem kastet på døren?"

Simeon lo, og remsede så stilfærdigt op, med et ophold mellem hvert tal:

"Tredive tusind?" spurgte han. "Fyrre? – Halvtreds? – Å, jeg kan se, vi spiller højt, altså en pæn, rund sum. Udmærket. Men så må De også være klar over, at alt må være medregnet for den pris, vi bliver enige om. Ikke alene må De skaffe mig et pas, som ser så ægte ud, at det ikke kan betvivles, men også give mig garanti for, at jeg kommer sikkert ud af landet, ligesom De gjorde for fru Mosgranem for en langt mindre pris. Jeg er ikke nærig, og jeg har brug for Deres hjælp. Hundrede tusinde francs måske? – Er vi enige?"

Doktor Geradec låste døren, satte sig ved sit skrivebord og sagde så ganske roligt:

"Vi kan jo tale om sagen."

"Jeg gentager mit spørgsmål," sagde Simeon og rykkede nærmere. "Er vi enige om hundrede tusinde francs?"

"Vi er enige," sagde lægen. "Forudsat, der ikke opstår komplikationer senere."

"Hvad mener De?"

"Jeg mener, at hundrede tusind kan være en passende begyndelse for en forhandling."

Simeon tøvede et øjeblik. Det forekom ham, at lægen var lige lovlig grådig. Men han satte sig alligevel ned igen, og lægen fortsatte:

"Deres rigtige navn, om jeg må bede?"

"Det må De ikke spørge mig om. Jeg har mine grunde."

"I så fald er prisen to hundrede tusinde francs."

"Hvad?" udbrød Simeon og studsede. "Det er lige stift nok. Jeg har aldrig hørt magen til pris."

"Nå ja, De er skam ikke tvunget til at gå ind på det," svarede lægen. "Vi snakker jo kun om en forretning – De kan gøre, som De vil."

"Men hør nu … Hvis De går ind på at skaffe mig et falsk pas, kan det så ikke være Dem lige meget om De kender mit rigtige navn eller ej?"

"Det betyder skam temmelig meget. Jeg løber en betydelig større risiko ved at hjælpe en spion til flugt – jo, flugt er det rette ord – end hvis jeg hjælper en hæderlig mand."

"Jeg er ikke spion."

"Det kan jeg jo ikke vide. – De kommer til mig og foreslår en tvivlsom forretning. De skjuler Deres navn, De har så travlt med at komme væk, at De tilbyder mig hundrede tusinde francs for min hjælp. – Og alligevel påstår De, at De er et hæderligt menneske! Det er jo absurd. Et hæderligt menneske opfører sig ikke som en tyv eller en morder."

Gamle Simeon fortrak ikke en mine. Han tørrede sveden af sin pande med lommetørklædet og tænkte, at Geradec åbenbart

var en vanskelig herre, som han havde gjort klogere i ikke at henvende sig til. På den anden side var det jo foreløbig en betinget aftale. Han kunne altid siden bryde den.

"Nå, nå," sagde han med et forsøg på at smile, "De bruger store ord, synes jeg!"

"Det er jo blot ord," svarede lægen. "Jeg teoretiserer jo ikke – jeg skitserer blot stillingen og begrunder mine krav."

"Det er rigtigt nok."

"Så er vi altså enige?"

"Ja. Men – og det er så mit sidste ord – jeg synes nok, De kunne lade mig slippe billigere, når jeg er en god ven af fru Mosgranem."

"Hvad mener De med det?" spurgte lægen.

"Fru Mosgranem har selv fortalt mig at De ikke krævede nogen som helst betaling af hende."

"Det er også korrekt; jeg forlangte ingenting. – Men fru Mosgranem er jo en af den slags indtagende damer, hvis yndest har sin egen værdi," svarede lægen med et uudgrundeligt smil.

Der opstod en pause. Gamle Simeon syntes at føle sig mere og mere ubehageligt til mode i sin modparts selskab. Endelig sukkede lægen:

"Ak ja, den stakkels fru Mosgranem."

"Hvad får Dem til at sige sådan?" spurgte Simeon.

"Hvadbehager? De har ikke hørt det?"

"Jeg har ikke fået nogen breve fra hende, siden hun forlod landet."

"Ah! Jeg fik et i går aftes; jeg blev meget forbavset ved at erfare, at hun var tilbage her i Frankrig."

"Fru Mosgranem i Frankrig?"

"Ja. Og hun bad mig tilmed om at mødes med hende her til morgen; en meget mærkelig bøn forresten."

"Hvor?" spurgte Simeon, tydeligt berørt.

"De gætter det aldrig. På en pram ved navn *Nonchalante*, som ligger fortøjet ved Quai de Passy i nærheden af Berthous anløbsbro."

"Er det muligt?" sagde Simeon.

"Præcis som jeg siger. Og ved De, hvad signaturen på brevet var? Det var underskrevet Grégoire."

"Grégoire? Men det er jo et mandsnavn," mumlede den gamle mand stønnende.

"Ja, et mandsnavn. Se her, jeg har brevet hos mig. Hun fortæller mig, at hun for tiden befinder sig i stor fare, at hun mistror den mand, hendes lykke afhænger af, og at hun udbeder sig mit råd."

"Og De gik derhen?"

"Ja, jeg var der her til formiddag, netop samtidig med, at De kom. Uheldigvis –"

"Nå?"

"Jeg kom for sent. Grégoire – det vil sige fru Mosgranem – var død. Hun var blevet kvalt."

"Og mere ved De ikke?" spurgte Simeon, som næppe var i stand til at få ordene frem.

"Ikke mere om hvad?"

"Om den mand, hun omtalte?"

"Jo, det gør jeg skam, for hun opgav mig hans navn i brevet. Han er en græker, som kalder sig Simeon Diodokis. Hun gav mig oven i købet en beskrivelse af ham. Jeg har dog endnu ikke fået læst den hele."

Han åbnede brevet og lod blikket glide ned over det, idet han mumlede for sig selv:

"En affældig gammel mand – lader som om han er gal – går altid med et tykt tørklæde og store gule briller –"

Dr. Geradec holdt inde med læsningen og så på Simeon med et let forbløffet udtryk. De sad nogle øjeblikke tavse. Så sagde lægen:

"De er Simeon Diodokis."

Den anden protesterede ikke. Det hele var så mærkværdigt og samtidig naturligt sammenhængende, at han var klar over, at det ikke tjente noget formål at forsøge at lyve.

"Det forandrer jo stillingen en del," erklærede lægen. "Det er ikke mere en ligegyldig sag, men langt mere alvorlig og farlig for mig. Jeg må have to millioner!"

"Å nej!" udbrød Simeon ophidset. "Så sandelig ikke! Jeg har aldrig rørt fru Mosgranem. Jeg blev endda selv overfaldet af den mand, som kvalte hende – en neger, som hed Ya-Bon – den samme mand, som indhentede mig og greb mig i struben."

"Ya-Bon? Sagde De Ya-Bon?"

"Ja; en enarmet senegaler."

"Og De sloges med ham?"

"Ja."

"Og De slog ham ihjel?"

"Tja ..."

Lægen trak smilende på skuldrene:

"Så skal jeg fortælle Dem en mærkelig omstændighed. Da jeg forlod prammen, traf jeg på et halv dusin sårede soldater. De sagde til mig, at de ledte efter en af deres kammerater, denne Ya-Bon, og efter deres kaptajn, en vis kaptajn Belval, og efter en

af hans venner og en dame, som var sammen med ham. Alle disse mennesker var forsvundet, og de anklagede en bestemt person – de fortalte mig endda hans navn – Å, det bliver mere og mere mærkeligt! Denne mands navn var Simeon Diodokis – det var *Dem*, de anklagede. Er det ikke sært? Men De må dog indrømme, at det alt sammen giver os et helt nyt billede. Og *derfor* ..."

Atter en kort tavshed. Så udtalte lægen sit krav ganske ligefremt:

"Jeg må have to millioner."

Denne gang sad Simeon fuldstændig lammet. Han mærkede nok, at han var i denne mands magt, som en mus i kløerne på en kat. Lægen legede med ham, lod ham slippe et øjeblik for blot at fange ham igen, uden at levne ham det mindste håb om at slippe bort.

"Det er jo afpresning!" stammede han.

Lægen nikkede.

"Ja, der findes nok ikke andet ord for det," indrømmede han. "Det er afpresning. Men det er afpresning, som ikke skyldes omstændigheder, jeg har haft nogen indflydelse på. En vidunderlig mulighed falder mig i hænde. Jeg griber den, som De vel også ville gøre det, hvis De var mig. Jeg har ikke andre muligheder. Jeg skal sige Dem, jeg har haft et par mellemværender med politiet. Vi holder fred for tiden, politiet og jeg. Men min professionelle stilling har lidt så meget under det, at jeg ikke kan tillade mig at se bort fra, hvad der her uden videre byder sig til."

"Og hvis jeg ikke går med til det?"

"Så telefonerer jeg til politiet, som jeg som sagt for tiden har et glimrende forhold til, da jeg af og til ser mig i stand til at yde dem visse tjenester."

Simeon så på vinduet og døren. Lægen lagde hånden på telefonrøret. Der var ingen vej uden om.

"Udmærket," sagde han. "Nu kender vi altså hinanden. Vi kan sikkert blive enige."

"På det grundlag, jeg har foreslået?"

"Ja. Forklar mig Deres plan."

"Nej, det er vist ikke værd. Jeg har mine metoder, og jeg finder ingen grund til at afsløre dem på forhånd. Hovedsagen er at sikre Deres flugt og skaffe Dem ud af rækkevidde for de farer, som truer Dem. Det skal jeg nok sørge for."

"Men hvilken garanti har jeg ...?"

"De betaler mig halvdelen af de to millioner nu, og resten, når det hele er klaret. Så var der blot passet – det er en bagatel. Hvilket navn?"

"Hvad som helst!"

Lægen tog et stykke papir og skrev Simeons signalement ned – han så på Simeon og mumlede:

"Gråt hår – glatraget – gule briller."

Så holdt han inde og spurgte:

"Men hvordan kan jeg være sikker på at få mine penge? Det er det vigtigste. Jeg vil have ægte sedler."

"Det skal De få."

"Hvor er de?"

"I et skjulested, som det for tiden ikke er muligt at komme til."

"Sig mig hvor."

"Det skal jeg gerne gøre. For selv om jeg fortæller Dem det nøjagtige sted, finder De dem aldrig."

"Lad høre."

"Grégoire havde pengene i sin besiddelse, fire millioner francs. De er ombord på prammen. Vi går derhen sammen, så skal jeg give Dem den første million."

"De siger, at disse fire millioner befinder sig ombord på prammen?"

"Ja."

"Jeg tager ikke imod nogen af de millioner som betaling!"

"Hvorfor dog ikke – er De gal?"

"Hvorfor ikke? – Fordi man ikke kan betale nogen med penge, som han i forvejen ejer."

"Hvad siger De?" udbrød Simeon forfærdet.

"De fire millioner tilhører mig allerede, så De kan ikke tilbyde mig dem."

Simeon trak på skuldrene:

"Hvad er nu dette for noget sludder? Hvis pengene skulle tilhøre Dem, måtte De jo først have dem i Deres besiddelse."

"Det har jeg også!"

"Hvad mener De? – Hvad mener De?" råbte Simeon, ude af sig selv af vrede og angst.

"Det skal jeg forklare. – Skjulestedet for de fire millioner var fire gamle bøger – Bottins adressekalender over Paris og omegn. De fire bøger var udhulede, og der lå en million i hver af dem."

"De lyver! – De lyver!"

"De stod på en hylde i et lille lukaf ved siden af kahytten."

"Nå – og så?"

"Ja, så – så er de altså her."

"Her?"

"Ja – på boghylden der, lige for næsen af Dem. – Så de er allerede mine – og De kan ikke bruge dem til at betale mig med."

"Tyv – tyv!" råbte Simeon, skælvende af raseri og rystende sine knyttede næver ad lægen. "Elendige tyveknægt!"

Doktor Geradec smilede roligt og løftede hånden i protest:

"Det er dog et grimt sprog, De fører – og ganske uberettiget! Lad mig erindre Dem om, at fru Mosgranem belønnede mig med sin gunst. En dag – det vil sige: en morgen, efter et fortroligt øjeblik, sagde hun: 'Min kære ven,' sagde hun – hun havde for vane at kalde mig sin kære ven – 'min kære ven, når jeg dør' – hun havde jo somme tider disse dystre forudanelser – 'når jeg dør, så testamenterer jeg Dem hele indholdet af mit hjem.' Og hendes hjem på det tidspunkt var jo prammen. Mener De virkelig, at jeg skulle krænke hendes minde ved at afvise et sådant helligt løfte?"

Gamle Simeon hørte ikke mere efter. En djævelsk tanke var vågnet i ham, han vendte sig til lægen med et udtryk af angst og spænding.

"Vi spilder den kostbare tid," sagde lægen. "Hvad har De bestemt Dem til?"

Han holdt papiret, hvor han havde skrevet pasoplysningerne på, frem. Simeon gik hen til ham uden at sige et ord. – Endelig hviskede han:

"Lad mig se det papir!"

Han tog det ud af lægens hånd – kastede et blik på det – og vaklede forfærdet et skridt baglæns.

"Hvad er det for et navn, De har skrevet?" råbte han.

"De sagde jo, jeg kunne skrive et hvilket som helst navn."

"Men hvorfor dette? – Hvorfor netop dette?"

"Fordi det måske er Deres eget?!"

Den gamle mand fo'r sammen i rædsel – bøjede sig frem mod lægen – stirrede vildt på ham og råbte med skælvende stemme:

"Der findes kun et menneske, et menneske, som er i stand til at gætte ..."

Der opstod en lang tavshed. Så smilede lægen og sagde:

"Jeg ved nok, at der kun findes et menneske, som er i stand til det. Lad os derfor antage, at jeg er dette menneske."

"Kun ét menneske," vedblev Simeon, hvis åndedræt igen syntes at svigte ham, "kun ét menneske, som ville kunne finde skjulestedet for fire millioner på et par sekunder."

Lægen svarede ikke. Han smilede, og hans træk slappedes lidt efter lidt.

"Arsène Lupin! ... Arsène Lupin!"

"Ja – netop!" – Lægen rettede sig op og rev sin paryk og sin monokel af, og Arsène Lupins hånligt leende træk viste sig.

"Arsène Lupin! – Arsène Lupin!" gentog Simeon. "Så er jeg fortabt!"

"Så temmelig, ja – gamle slyngel! – De må alligevel være en smule dum! – De kender jo mit rygte, og så bilder De Dem ind, at jeg ville være tåbelig nok til at lade mig spærre inde i det morderkammer? – Husk på, at jeg allerede da kunne have taget Dem ved nakken og være begyndt på den store scene i femte akt, som vi nu skal til at udspille. Men så ville femte akt være blevet temmelig kort, og som en god iscenesætter nænnede jeg det ikke. – Læg blot mærke til, hvor glimrende interessen har

været holdt ved lige hele tiden! Og hvor det var morsomt at se tanken fødes bag Deres gamle tyrkiske pandeskal! – Og hvor latterligt det var at gå ind i atelieret, sætte min lommelygte fast og lade den ulykkelige Patrice tro, at jeg var derinde, gå ud og høre ham fornægte mig og gå hen og lukke døren og stænge mig inde – ha, ha! – Og ti minutter senere, da De kom tilbage – det samme narrespil mellem kulisserne!

Selvfølgelig bankede jeg på væggen mellem atelieret og soveværelset til venstre. Jeg var bare ikke i atelieret, men i soveværelset, og som det gamle fæ, De er, så gik De gladeligt på limpinden og luskede af. – Jeg behøvede ikke at forhaste mig – jeg var lige så sikker som på at to og to er fire på, at De ville gå hen til Deres ven Amédée Vacherot, portneren. – Og der, gamle dreng, begik De en stor uforsigtighed, som hjalp mig over mine vanskeligheder. – Inde i portnerstuen fandt jeg et telefonnummer skrevet i margenen af en avis, jeg ringede nummeret op og sagde ganske roligt: 'Det var mig, som ringede Dem op før – jeg har ganske vist fået Deres nummer, men jeg har glemt adressen!' Og så fik jeg at vide, at det var doktor Geradec, Boulevard Montmorency – og så var jeg med. Doktor Geradec! – De ville behandles for Deres medtagne strube, og så ville De have et pas. Jeg begav mig uden tøven og uden at tage mig af Deres ven Vacherot, som De havde myrdet i en afkrog for at han ikke skulle angive Dem. Og jeg mødte doktor Geradec, en elskværdig mand, hvis bekymringer har gjort ham klog – han lånte mig sit konsultationsværelse. Jeg gik ned til prammen – jeg havde jo hele to timer til min rådighed – hentede millionerne – og er nu atter tilbage."

Han stillede sig foran den gamle.

"Er De så klar?" spurgte han.

"Klar til hvad?" Simeon fo'r sammen.

"Til den store rejse, naturligvis. Billetten er købt: Paris – Helvede – enkeltbillet. Ligvognen standser ikke ved nogen mellemstation. Værsågod – stig ind og tag plads!"

Den gamle mand skælvede over hele kroppen. Så gjorde han en kraftanstrengelse og sagde:

"Og Patrice?"

"Ja, hvad er der med ham?"

"Jeg tilbyder Dem hans liv i bytte for mit eget."

Don Luis lagde armene over kors, så hånligt smilende på Simeon og sagde:

"Bevar mig vel, hvor er De ikke så lidt fræk! Patrice er min ven. Troede De, jeg ville lade ham i stikken? Kan De virkelig forestille Dem, at jeg, Arsène Lupin, skulle drive spøg med Deres forestående død, hvis min ven Patrice var i fare? Nej, De gamle kæltring – De har udspillet Deres rolle! Det er på høje tid, De tager afsted og får hvilet Dem ud i en bedre verden."

Don Luis løftede en portiere, åbnede en dør og kaldte:

"Nå, kaptajn! – Hvordan går det? – Jeg ser, De er kommet til Dem selv igen! Er De overrasket ved at se mig? Nej, ellers tak … men kom engang her ind. Her er en herre, som gerne vil hilse på Dem."

Så vendte han sig mod den gamle:

"Her har De Deres søn – De unaturlige fader!"

Patrice kom ind. Han havde en forbinding om hovedet, for det slag, som Simeon havde givet ham, havde revet de gamle sår op. Han var meget bleg og lod til at have smerter.

Ved synet af Simeon Diodokis kom raseriet op i ham, men han beherskede sig. De to mænd stod overfor hinanden uden at røre sig. Don Luis gned sig i hænderne og sagde for sig selv:

"Hvilken effektfuld scene! Glimrende arrangeret! – Fader og søn! – Morderen og hans offer. Hør blot orkestret! En sagte tremulant … Hvad vil de gøre? Vil sønnen dræbe faderen eller omvendt? Hvilket spændende øjeblik! – Og denne vældige stilhed! Kun blodets røst kan høres … Nu sker det! Blodets røst er blevet hørt – snart vil de kaste sig over hinanden, og den stærkere vil klemme livet ud af den svagere!"

Patrice tog et skridt frem, og det, som Don Luis havde forudset, skulle til at ske. Officeren strakte allerede truende armene ud. Men pludselig gav Simeon, svag og overvældet af en stærkere vilje en hans egen, efter for sine følelser og råbte bønfaldende:

"Patrice, Patrice – hvad er det, du vil gøre?"

Han strakte hænderne ud som en bøn om den andens medlidenhed; og Patrice lod sig standse midt i angrebet, stod et øjeblik forvirret og stirrede på den mand, med hvem han var forbundet ved så mærkeligt et bånd.

"Coralie," sagde han, uden at sænke armene, "sig mig, hvor Coralie er, og jeg skal skåne dit liv!"

Den gamle mand fo'r sammen. Hans onde instinkter vågnede atter ved erindringen om Coralie, han genvandt en del af sin energi ved muligheden for at gøre ondt. Han slog en skærende latter op.

"Nej, nej – Coralie i den ene vægtskål – jeg i den anden? – Jeg vil hellere dø! – For resten er Coralie samme sted som guldet. – Nej, aldrig! Så hellere døden!"

"Så dræb ham da, kaptajn – dræb ham, siden det er hans ønske," sagde Don Luis.

Atter fik tanken om mord og hævn officerens kinder til at gløde. Men han tøvede stadig.

"Nej, nej," sagde han med lav stemme. "Jeg kan ikke gøre det."

"Hvorfor ikke?" vedblev Don Luis. "Det er jo ganske enkelt! Kom nu! Vrid halsen om på ham som på en kylling, og få det overstået."

"Jeg kan ikke."

"Men hvorfor ikke? Synes De ikke om tanken om at kvæle ham? Generer det Dem? Men hvis det nu var en prøjser ude på slagmarken ..."

"Ja ... men denne mand ..."

"Deres hænder nægter at gøre det? Tanken om at gribe fat i dette kød og trykke til? ... Her, kaptajn, tag min revolver og skyd ham."

Patrice greb ivrigt våbnet og sigtede på gamle Simeon. Der blev en uhyggelig stilhed. Den gamle havde lukket øjnene og sveden randt i strømme ned over hans gråblege kinder.

Kaptajnen sænkede pistolen.

"Jeg kan ikke," sagde han.

"Sludder og vrøvl," sagde Don Luis. "Kom nu i gang."

"Nej ... nej ..."

"Men i Himlens navn, hvorfor dog ikke?"

"Jeg kan ikke."

"De kan ikke? – Skal jeg sige Dem hvorfor? – Fordi De tænker på den mand som var han Deres fader!"

"Ja, måske har De ret – det er sikkert det, som er grunden."

"Men hvad betyder det, når han også er en skurk og et vildt dyr?"

"Jeg har ikke ret til at dræbe ham. – Han skal dø, men ikke for min hånd. Jeg har ingen ret."

"De har al ret!"

"Nej – det ville være for afskyeligt – for unaturligt!"

Don Luis gik hen til Patrice, lagde hånden på hans skulder og sagde:

"Tror De virkelig, jeg ville stå her og opfordre Dem til at skyde ham, hvis han virkelig var Deres fader?"

Patrice stirrede forvildet på ham.

"Ved De da noget? Ved De noget med sikkerhed? Å, for Himlens skyld –"

Don Luis vedblev:

"Tror De, at jeg ville opmuntre Dem til at hade ham, hvis han var Deres fader?"

"Å!" udbrød Patrice. "Vil De dermed sige, at han *ikke* er min fader?"

"Selvfølgelig er han ikke det!" råbte Don Luis med uimodsigelig overbevisning og stadig større iver. "Din fader? – Se blot på ham – se dette kæltringehoved! Alskens laster og voldsgerninger sat deres præg på dette afskyelige ansigt. – I hele denne historie, fra den første til den sidste dag, er der ikke én forbrydelse, han ikke har begået – ikke én, hører De! Der var ikke to forbrydere, sådan som vi troede – en Essarès, som begyndte det djævelske værk, og en Simeon, som fortsatte det. Der fandtes kun én forbryder, en eneste! Forstår De mig, Patrice? – Han har myrdet mange mennesker, men først og fremmest myrdede han den mand, hvis kød og blod De er – den

mand, hvis dødsskrig, De hørte i telefonen – den mand, som kaldte Dem Patrice, og som kun levede og åndede for Dem! – Han dræbte denne mand – den mand, som var Deres fader, Patrice, den mand, som var Armand Belval! – Forstår De det nu?"

Patrice forstod ingenting. Don Luis' ord var uforståelige for ham, intet af det, han sagde, spredte mørket i Patrices hjerne. Dog, én tanke påtrængte sig ham, insisterede – og han spurgte:

"Var *det* min fader? – Det var *hans* stemme, jeg hørte dengang, siger De? – Det var ham, som ringede til mig?"

"Ja, Patrice, det var Deres fader."

"Og manden, som dræbte ham?"

"Var den kæltring, som står der!" sagde Don Luis og pegede på Simeon.

Den gamle stod ubevægelig med rullende øjne, som en forbryder, der afventer sin dødsdom. Patrice stirrede på ham, skælvende af raseri.

"Hvem er han? Hvem er han?" råbte Patrice. Han vendte sig mod Don Luis: "Sig mig hans navn, jeg beder Dem! Jeg vil vide hans navn, inden jeg slår ham ihjel!"

"Hans navn? – Har De ikke gættet det endnu? Jeg fandt ud af det allerede den første dag. Det var den eneste tænkelige mulighed."

"Men hvilken mulighed? Hvad var det, De fandt ud af?" råbte Patrice utålmodigt.

"Vil De virkelig vide det?"

"Ja, for pokker! Jeg længes efter at slå ham ihjel, men jeg er nødt til at vide, hvem han er, før jeg gør det."

"Nuvel ..."

De to mænd stod længe tavse tæt overfor hinanden. Så udtalte Lupin fire stavelser:

"Essarès Bey."

Patrice følte, som gik der et elektrisk stød igennem ham. Ikke et sekund prøvede han at forstå, hvorfor han uden videre antog denne afsløring som sandheden. Men han accepterede denne sandhed som uafviselig og bevist ved de mest indlysende fakta. Denne mand var Essarès Bey, han havde dræbt hans fader – så at sige to gange. Først for mange år siden i pavillonen i haven, og igen den dag i biblioteket, hvor Armand Belval telefonerede til sin søn.

Denne gang var Patrice fast besluttet på eksekvere dødsdommen. Hans beslutning stod tydeligt at læse i hans blik. Hans faders morder – Coralies morder skulle dø her og nu.

"Bed Deres bønner – hvis De har nogen," sagde Patrice. "Om ti sekunder er De en død mand."

Han talte sekunderne, ved det tiende havde han i sinde at skyde, men i et anfald af energi, som beviste, at der bag den gamle Simeons affældige ydre skjulte sig en endnu ung og kraftig mand, råbte hans fjende med en så voldsom heftighed, at det fik Patrice til at tøve:

"Ja, det er godt – dræb mig! – Lad os få en ende på det her! – Jeg er overvundet, jeg accepterer mit nederlag. Men jeg dør alligevel som sejrherre, for Coralie er død, og mit guld er frelst. – Jeg skal dø, men I skal hverken få kvinden, som jeg elskede, eller guldet, som var mit liv. – Å ja, Patrice, den kvinde, vi begge elskede til vanvid er ikke mere i live – eller hun er så tæt på at dø, at ethvert forsøg på at frelse hende vil slå fejl. Hvis jeg ikke

kan få hende, så skal du heller ikke, Patrice. Min hævn er fuldført, og Coralie er fortabt!"

Han var pludselig kommet helt til kræfter og råbte og skreg og stammede. Patrice stod overfor ham og holdt ham dækket med sin revolver, klar til at skyde, men stadig lyttende til den andens frygtelige ord, skønt de var ham en uudholdelig pine.

"Hun er fortabt, Patrice!" vedblev Simeon med stadig højere stemme. "Fortabt! Der er ikke noget at stille op! Og du finder hende ikke – ikke engang hendes lig i jordens dyb, hvor jeg begravede hende sammen med poserne med guld. Under gravstenen i haven? Nej, så dum er jeg ikke. Nej, Patrice, du finder hende aldrig. Guldet tynger hende ned. Hun er død! Coralie er død! Coralie er død! Å, hvilken fryd det er at slynge dig de ord i ansigtet! Coralie er død! Coralie er død!"

"Råb dog ikke så højt – De vækker Coralie," sagde Don Luis roligt.

Denne korte sætning havde en næsten lammende virkning på de to modstandere. Patrices arm faldt ned langs siden, og Simeon faldt sammen i en stol. De vidste begge to, hvad Don Luis var i stand til, og de forstod begge to, hvad han mente.

Men Patrice havde brug for mere end en antydning, som lige så vel kunne opfattes som en spøg. Han ville være sikker.

"Vækker hende?" spurgte han med brudt stemme.

"Ja, naturligvis!" sagde Don Luis. "Når man råber så højt, kommer man let til at vække folk, som sover."

"Hun lever altså?"

"Man kan jo ikke vække de døde, uanset hvad folk ellers siger. Man kan kun vække de levende."

"Coralie er i live! Coralie er i live!" gentog Patrice atter og atter med en art henrykkelse, som fik hans ansigt til at forandres og lyse op i en uendelig lykke. "Kan det være rigtigt? Men så må hun jo være her! Å, jeg beder Dem, sig at De mener det, giv mig Deres ord! – Men nej, det kan ikke være sandt, vel? Jeg kan ikke tro det – det må være Deres spøg –"

"Lad mig svare Dem, kaptajn, som jeg før har sagt til den slyngel der. De påstår, at jeg skulle være i stand til at opgive noget, som jeg ikke har gjort færdigt. Men i så fald kender De mig kun dårligt. Hvad jeg påtager mig, plejer jeg at udføre. – Det er sådan en vane, jeg har – og forresten en udmærket vane. Derfor holder jeg mig til den. Se nu bare her!"

Han vendte sig om. Der var endnu en portiere foran en anden dør end den, Patrice var kommet ad. Han løftede den op.

"Nej, nej, hun er ikke derinde," sagde Patrice med næsten uhørlig stemme. "Jeg vover ikke at tro det. Skuffelsen ville være for stor for mig. Sværg mig til –"

"Jeg sværger ikke noget, kaptajn. De behøver kun at lukke øjnene op. For fanden, mand, af en fransk officer at være gør De min sandten en køn figur! De er jo hvid som et lagen! Selvfølgelig er hun der, vor lille søster Coralie. Se blot, hun sover derinde i sengen, og der er to sygeplejersker til at passe hende. Men der er ingen fare; hun er ikke såret. Noget afkølet, ganske vist, og meget svækket. Stakkels lille søster Coralie! Jeg havde aldrig ventet at finde hende i en sådan tilstand af udmattelse."

Patrice gik et par skridt frem med et udtryk af uendelig lykke. Don Luis standsede ham.

"Nok, kaptajn – gå ikke nærmere. Jeg bragte hende her hen i stedet for til hendes hjem, fordi jeg tænkte, hun nok havde brug

for en omveksling af sted og omgivelser. Men hun må ikke blive ophidset. Hun har haft rigeligt af spænding, og De kan ødelægge alt, hvis De viser Dem for hende uden videre."

"De har ret," sagde Patrice. "Men er De helt sikker på –"

"At hun er i live?" spurgte Don Luis leende. "Hun er lige så levende som De og jeg, og rede til at skænke Dem den lykke, De fortjener, kaptajn Belval. Men De må have lidt tålmodighed, hun har brug for lidt ro. – Og der er desuden endnu en forhindring, kaptajn: husk på, hun er en gift kvinde."

Han lod portieren falde og førte Patrice tilbage til Essarès Bey.

"*Der* er hindringen, kaptajn Belval. Har De besluttet Dem? – Denne usling står endnu mellem Dem og Coralie."

Essarès havde end ikke forsøgt at kaste et blik ind i værelset, hvor Coralie lå: han vidste, at der ikke kunne være tvivl om noget af det, Don Luis sagde. Han sad skælvende i sin stol, sammenfalden, svag og hjælpeløs.

"De ser ikke ud til at have det så godt," sagde Don Luis. "Hvad bekymrer Dem? De er måske bange? – For hvad? – Jeg lover Dem, at her skal ikke ske andet, end hvad vi alle tre er enige om. Det burde dog gøre Dem i bedre humør. – Vi skal alle tre være Deres dommere – vi tre til sammen, her og nu. Kaptajn Patrice Belval, Arsène Lupin og gamle Simeon. – Processen kan begynde. – Ønsker nogen at tale for den anklagede, Essarès Bey? – Nej, ingen! – Anklagede dømmes til døden. – Er der formildende omstændigheder? – Nej! – Kan dommen ankes? – Nej! – Kan dommen formildes? – Nej! – Benådning? – Nej! – Omgående eksekvering af dommen? Ja! – De ser altså, at der ingen opsættelse er mulig. Hvad med dødsmåden? – Et

revolverskud? Ja, det vil være passende. Det er hurtigt og renligt. Værsågod, kaptajn Belval. Pistolen er ladt."

Patrice stod ubevægelig. Han stod og stirrede på det afskyelige dyr, som havde forvoldt ham så megen ulykke. Hadet fik ham til at skælve voldsomt. Alligevel svarede han:

"Jeg vil ikke dræbe den mand."

"Bravo, kaptajn! Deres skrupler gør Dem ære. – De har ingen ret til at dræbe en mand, som De ved er gift med den kvinde, De elsker. Det tilkommer ikke Dem at fjerne denne hindring. Og for resten bryder De Dem ikke om at slå ihjel. Jeg har det selv på samme måde. – Men dette dyr er så smudsigt, at det trodser enhver beskrivelse. Altså, min gode mand; der er ingen andre end Dem selv til at hjælpe os ud af denne delikate stilling."

Don Luis holdt inde og bøjede sig ned over Essarès. Havde den elendige mon hørt ham? Var han stadig i live? Han så ud, som om han var bevidstløs.

Don Luis ruskede i ham.

"Guldet," stønnede Essarès, "poserne ..."

"Er det bare dem, De tænker på, gamle skurk? Så De er altså stadig interesseret? Guldposerne, dem har jeg i min lomme – for så vidt som en lomme er stor nok til at kunne rumme atten hundrede poser med guld."

"Og skjulestedet?"

"Deres skjulested? Der findes ikke noget sådant for mig. Er det ikke nok, at Coralie er her? Da De begravede Coralie hos guldposerne, kan De vel tænke Dem til resten. De er så grundigt narret, som De på nogen måde kan forestille Dem. Den kvinde, De ville tilintetgøre, er fri – fri til at leve sammen med den mand, hun elsker – og Deres skat er fundet og i min varetægt. –

Alt er klart, ikke sandt? – Nu er der så kun én lille ting tilbage for Dem. Her har De et lille stykke legetøj, som vil befri Dem for flere ærgrelser!"

Han rakte Essarès revolveren. Essarès tog den med en mekanisk bevægelse og pegede med den på Don Luis; men hans arm havde ikke styrke nok tilbage til at tage sigte, og den sank ned ved hans side.

"Glimrende!" sagde Don Luis. "Vi forstår hinanden; og det, De om et øjeblik ved gøre, vil sone Deres onde gerninger, De slyngel. Siden kaptajn Belval og jeg selv nægter at tilsmudse vore hænder ved at slå Dem ihjel, har De nu besluttet Dem til at gøre det selv. Vi er rørte, og vi takker Dem. Men De må opføre Dem som en mand af ære. Nu ikke mere modstand. Ja, sådan, nu ligner det noget! Endnu engang min kompliment! Denne måde at slippe ud af det på, er jo fremragende udtænkt. De ser, at der ikke mere er plads for Dem her på jorden, at De står i vejen for Patrice og Coralie, og at det bedste, De nu kan gøre, er at trække Dem tilbage i god ro og orden. Og De har ret! Ingen kærlighed og intet guld. Intet guld, Simeon! De skønne, glitrende mønter, De begærede, som ville have sikret Dem et rart og komfortabelt liv – væk, borte, forsvundet! Så De kan lige så godt også selv forsvinde, ikke sandt?"

Om det nu var, fordi han mærkede, at han var hjælpeløs, eller forstod, at Don Luis havde ret og at hans liv ikke mere var værd at leve, så gjorde Simeon ikke mere nogen modstand. Han hævede revolveren til sin pande. Løbet berørte hans tinding. Ved følelsen af det kolde stål stønnede han:

"Nåde!"

"Næ nej!" sagde Don Luis. "De må ikke vise Dem selv nogen medlidenhed. Og jeg har ikke tænkt mig at hjælpe Dem. Måske, hvis De ikke havde dræbt min stakkels Ya-Bon, kunne vi have lagt vore hoveder i blød og fundet en anden løsning. Men De indgyder mig ikke mere medlidenhed end De selv føler. De ønsker at dø, og deri gør De ret. Jeg skal ikke forhindre Dem i noget. Deres pas er færdigt; De har Deres billet i hånden. Man venter på Dem i Helvede. De skal ikke være bange for at komme til at kede Dem. Har De nogensinde set et billede af Helvede? Alle beboerne dernede har hver sin grav med en stor sten ovenpå, og hver og en prøver at løfte stenen så højt op som muligt for at undslippe flammerne nedefra. Det er en evig morskab! Nå, Deres grav er udstukket. Badet er klart, min herre!"

Langsomt, men sikkert havde han fået anbragt den ulykkelige mands pegefinger på pistolens aftrækker. Essarès lod ham gøre det; han var nu ikke meget andet end en sammensunken klud. Døden havde allerede kastet sin skygge over ham.

"Husk på," sagde Don Luis, "at De er fuldstændig frit stillet. De kan trykke på aftrækkeren, hvis De har lyst. Det kommer ikke mig ved. Jeg står her ikke for at overtale Dem til at begå selvmord, kun for at rådgive Dem og give en hjælpende hånd."

Han havde nu sluppet den gamle mands pegefinger og holdt kun fast i hans arm. Men han indvirkede på Essarès med hele sin vældige viljekraft, hans vilje til at søge ødelæggelse og udslettelse: en uimodståelig vilje, som Essarès var ude af stand til at modsætte sig. For hvert sekund bredte døden sig i hans

sammenfaldne skikkelse, udslettede hans tanker og erstattede dem med et kolossalt, altoverskyggende ønske om hvile og fred.

"De kan jo se, hvor nemt det går. Giften breder sig i Deres hjerne. Det giver Dem næsten en fornemmelse af vellyst, ikke sandt? At holde op med at leve! Holde op med at lide! Holde op med at tænke på det guld, som De ikke længere besidder og aldrig kan sætte Dem i besiddelse af igen, holde op med at tænke på den kvinde, som tilhører en anden og rækker ham sine læber og hele sit fortryllende Jeg! – Kan De leve med den tanke? Nej vel! – Kom nu videre ...!"

Grebet af fejhed gav den elendige gradvis efter. Han stod ansigt til ansigt med en knusende magt, en naturkraft, stærk som selve skæbnen, som et menneske er nødt til at bøje sig for. Han blev mere og mere svimmel. Han var på vej mod afgrunden.

"Kom nu, vis Dem som en mand. Husk på, De er allerede død. De vil ikke kunne vise Dem ude i verden igen uden at falde i hænderne på politiet. Om ikke andet, så er jeg her til at underrette dem, hvis det skulle blive nødvendigt. Det vil betyde fængsel og skafottet. Skafottet, min stakkels ven, det iskolde morgengry, øksen ..."

Det var forbi. Essarès sank dybere og dybere ned i mørket. Alting hvirvlede rundt for ham. Don Luis' vilje trængte ind i hans sind og udslettede det.

Et øjeblik vendte han sig mod Patrice for at søge at få hjælp. Men Patrice stod stadig roligt på samme sted uden antydning af bevægelse. Med armene over kors stirrede han med et koldt blik uden antydning af medlidenhed på sin faders morder.

Straffen var velfortjent. Skæbnen måtte gå sin gang: Patrice ville ikke forhindre det.

Og Don Luis blev ved, ubønhørlig og uden afbrydelse:

"Kom nu, kom nu ...! Det er ingenting og vil give Dem evig hvile! Det føles allerede godt, ikke sandt? ... At glemme, at holde inde med at kæmpe! Tænk på alt det guld, De har mistet ... tre hundrede millioner, væk for altid! ... Og Coralie – også tabt for altid. Moder eller datter, De kan ikke få nogen af dem. Og når det er tilfældet, hvad er så livet andet end et bedrag? De kan lige så godt forlade det. Kom så, en lille anstrengelse ... en lille bevægelse ..."

Og slynglen gjorde endelig den lille bevægelse. Han syntes næppe bevidst om, hvad han gjorde, da han trykkede på aftrækkeren. Skuddet gav genlyd i værelset, og Essarès faldt forover. Don Luis måtte springe til side for at undgå at blive oversprøjtet af det blod, som silede frem af den dødes knuste hoved.

"For pokker da!" udbrød han. "Blod fra et kryb som ham der ville have bragt mig ulykke. Og et kryb, det er hvad han er! Jeg tror virkelig, at dette er en god gerning, jeg har gjort, og at dette selvmord berettiger mig til en plads i Paradiset. Hvad mener De, kaptajn?"

19. Fiat lux!

Om aftenen samme dag, som Essarès Bey havde begået selvmord, gik Patrice frem og tilbage langs med Passy-kanalen. Klokken var henad seks. Nu og da passerede en bil eller en motorcykel forbi ham. Der var kun få mennesker ude, så Patrice havde næsten hele kajen for sig selv.

Han havde ikke set Don Luis Perenna siden om morgenen, kun fået et par linjer fra ham, hvori denne bad ham om lade Ya-Bons lig føre til Essarès' hus og møde ham senere på kajen ved Berthous oplagsplads. Den til mødet fastsatte tid var nær, og Patrice længtes efter den samtale, som nu langt om længe skulle fortælle ham den fulde sandhed om den seneste tids begivenheder. Han anede en del af den, men der var dog endnu mange mørke punkter og ting, som manglede en fornuftig forklaring.

Tragedien var til ende, tæppet var faldet for sidste akt, de havde intet mere at frygte – den forfærdelige fjende var død. Men Patrice ventede alligevel i spænding på det øjeblik, hvor alle problemer skulle løses og ligge klart oplyste på alle punkter.

"Nogle få ord," sagde han til sig selv, "nogle få ord af dette utrolige menneske, som går under navnet Arsène Lupin, vil opklare mysteriet. Det vil ikke tage ham lang tid. Om en time er han forsvundet. Vil han tage hemmeligheden om guldet med sig? Vil han opklare hemmeligheden med den gyldne trekant for mig Og vil han beholde guldet for sig selv – hvordan vil han kunne få det bragt bort?"

Der kom en bil ind på kajen fra Trocadéro-kanten. Den satte farten ned og holdt ind ved fortovet. "Det må være Don Luis," tænkte Patrice, men til sin store overraskelse så han hr. Masseron komme gående imod sig med fremstrakt hånd.

"Nå, kaptajn, hvordan går det? Jeg kommer jo til tiden, ikke sandt? Men hør, hvad er det – er De nu blevet såret i hovedet igen?"

"Et ubehageligt ulykkestilfælde – det betyder intet. – Men hvad er det for et møde, De taler om?"

"Naturligvis det, De har bedt mig komme til!"

"Jeg har ikke bedt Dem om noget møde."

"Nej, hør nu!" sagde hr. Masseron, "hvad skal det betyde? Her er det brev, jeg har fået i dag: 'Kaptajn Belval til hr. Masseron. – Problemet med den gyldne trekant er løst. De atten hundrede poser er til Deres disposition. Indfind Dem venligst ved Seinebredden ud for Passy klokken seks d.d. med fuldmagt fra regeringen til at acceptere de vilkår, der er forbundet med udleveringen. Det vil være nødvendigt at medbringe tyve dygtige detektiver, hvoraf halvdelen skal posteres på den ene side af Essarès Beys hus, og halvdelen på den anden side.' – Nå, det er da tydeligt nok?"

"Fuldkommen," sagde Patrice. "Det er bare ikke mig, som har sendt Dem det brev."

"Hvem har da gjort det?"

"Et forbløffende menneske, som opklarede alle disse mysterier med en lethed som var det børnegåder, og som sikkert selv vil indfinde sig for at give Dem løsningen."

"Hvad hedder han?"

"Det vil jeg ikke sige."

"Å, det behøver De da heller ikke. Der er ikke noget, som kan holdes hemmeligt ret længe i krigstid."

"Tværtimod, det er skam meget nemt," lød en stemme bag Masseron. "Man skal blot beslutte sig for at gøre det."

Patrice og Masseron vendte sig om og så en herre klædt i en lang, sort overfrakke med høj krave, hvilket gav ham en vis lighed med en engelsk præst.

"Det er den mand, jeg netop tale om," sagde Patrice, skønt han havde svært ved at kende Don Luis igen. "Denne mand har frelst mit liv to gange, og også den kvindes, jeg snart skal gifte mig med. Jeg garanterer for ham i enhver henseende."

Hr. Masseron bukkede, og Don Luis sagde med en svag accent:

"Mine herrer, Deres tid er kostbar, og det er min også. Jeg forlader Paris og Frankrig i morgen. Min forklaring bliver derfor kort. Jeg vil springe selve dramaet over – det sluttede i morges, og det kan kaptajn Belval fortælle Dem om. Jeg skal blot tilføje, at vor stakkels ven Ya-Bon er død, og at De vil støde på tre andre lig: Grégoire, hvis virkelige navn var fru Mosgranem, ligger i prammen derhenne – portneren Vacherot findes et eller andet sted i huset ved Rue Guimard nr. 18, og til sidst Simeon Diodokis i doktor Geradecs private sygehus ved Boulevard de Montmorency."

"Gamle Simeon?" spurgte Masseron forbavset.

"Gamle Simeon har taget livet af sig. – Kaptajn Belval vil give Dem alle oplysninger om denne person og hans virkelige identitet; jeg tænker De vil være enig med mig i, at hele affæren bør holdes skjult. Men som sagt, det springer vi over for indeværende. Nu står så kun spørgsmålet om guldet tilbage, og

hvis jeg ikke tager fejl, så er det et spørgsmål, der interesserer Dem mere end alt andet. – Har De Deres folk med?"

"Ja, det har jeg. Men hvorfor? Skjulestedet er, efter hvad De har fortalt mig, hvad det hele tiden har været, nemlig ukendt – en hemmelighed forbeholdt de indviede!"

"Ja, det er rigtigt. Men antallet af indviede vokser hele tiden, og hemmeligheden kunne slippe ud. Det er det, som er baggrunden for den ene af mine betingelser."

"Som De ser, er den allerede accepteret."

"Der er en mere alvorlig betingelse – så alvorlig, at hvilken fuldmagt De end har fået, så tvivler jeg på, den er vidtgående nok."

"Lad høre, så må vi jo se!"

Og i en flegmatisk tone, som om han fortalte en ganske ligegyldig historie, fremlagde Don Luis et utroligt forslag:

"Takket være mine forbindelser i Østen og min indflydelse i kredse i det ottomanske rige, overtalte jeg for to måneder siden den klike, som for tiden styrer Tyrkiet, til at acceptere tanken om en separatfred. Det drejede sig helt enkelt om fordelingen af nogle hundrede millioner francs. Jeg fremlagde tilbuddet for de allierede, der imidlertid forkastede det, af politiske grunde som det ikke tilkommer mig at bedømme. Men jeg har ikke tænkt mig uden videre at finde mig i denne lille diplomatiske fiasko. Jeg havde uheld i den første forhandling, men det vil ikke ske i den anden. Det er derfor, jeg nu vil tage visse forholdsregler."

Han tav, og vedblev lidt efter i en noget mere alvorlig tone:

"I dette øjeblik, i april 1915, foregår der, som De ved, underhandlinger mellem de allierede og den sidste af de

europæiske stormagter, som endnu er neutral. Disse forhandlinger må og skal lykkes, fordi denne magts fremtid kræver det, og fordi hele nationen er opfyldt af entusiasme. Blandt de foreliggende spørgsmål er der ét, som er genstand for en vis meningsforskel. Det er pengespørgsmålet, jeg mener. Den omtalte fremmede magt forlanger et lån på tre hundrede millioner, skønt de tilføjer, at dette lån ikke vil ændre på allerede trufne dispositioner. – Nuvel: jeg har tre hundrede millioner francs til min disposition, og jeg agter at stille dem til de allieredes rådighed. Dette er min anden, ja i virkeligheden min eneste betingelse for udleveringen!"

Hr. Masseron så ud som om han var faldet ned fra himlen.

"Men, min bedste herre," sagde han, "det er jo en sag, som ligger helt udenfor mit område – det må forelægges højere stående instanser – det kan vi ikke afgøre her og nu!"

"Nå ja, enhver har jo ret til at disponere over sine midler, som han har lyst til!"

Hr. Masseron gjorde en håbløs gestus.

"Hør nu, min herre, De bemærkede jo selv, at den fremmede magt betragtede dette lån som en sekundær sag."

"Ja, men alene det, at det bliver diskuteret, vil forsinke indgåelsen af en aftale med nogle dage."

"Nå, men et par dage gør vel heller ikke nogen forskel?"

"Min herre, et par *timer* gør en forskel."

"Men hvorfor?"

"Af en grund, som De ikke kender – som ingen kender – bortset fra mig selv og nogle få andre, som befinder sig henved femten hundrede miles borte."

"Og det er?"

"At russerne ikke har mere ammunition tilbage."

Masseron trak utålmodigt på skuldrene. Hvad havde alt dette at gøre med det foreliggende spørgsmål?

"Russerne har ikke mere ammunition," gentog Don Luis. "Der står i dette øjeblik et vældigt slag derovre østpå, et slag, som vil blive afgjort inden for de næste få timer. De russiske linjer vil blive gennembrudt og de russiske styrker vil trække sig længere og længere tilbage … kun Himlen ved, hvornår de vil stoppe med at trække sig tilbage! Men dette er allerede sikkert, og vil ikke have nogen indflydelse på, hvad den føromtalte stormagt ønsker. Denne har imidlertid i sin midte et stort parti, som taler for neutralitet, et parti, som ganske vist i øjeblikket holdes nede, men som ikke er mindre frembusende af den grund. Tænk på, hvilket våben De vil række dette parti ved at hindre indgåelsen af en aftale! Tænk på, hvilke vanskeligheder, De vil skabe for de regeringer, som gør sig klar til at gå i krig! Det ville være en utilgivelig fejl, som jeg ønsker at frelse mit land fra. Derfor har jeg sat denne betingelse."

Hr. Masseron så ud til at være temmelig ubehagelig til mode. Han gjorde en afvisende gestus og rystede på hovedet, idet han mumlede:

"Men det er umuligt. En sådan betingelse vil aldrig blive accepteret. Det vil tage tid, der må være forhandlinger …"

I det samme trådte en mand frem af skyggerne og lagde sin hånd på hans skulder. Manden var kommet ud af en bil, som holdt og ventede et stykke borte og havde stået og lyttet til Don Luis' lille tale uden at sige noget. Til Patrices store forbløffelse vakte hans nærværelse ingen modstand fra hverken hr.

Masserons eller Don Luis' side. Det var en mand ude over sin bedste alder, med magtfulde, skarptskårne ansigtstræk.

"Min kære Masseron," sagde han, "det forekommer mig, at De ikke anskuer spørgsmålet fra den rette synsvinkel."

"Netop min mening, hr. præsident," sagde Don Luis.

"Ah, så De kender mig, min herre?"

"Hr. Valenglay, ikke sandt? Jeg havde den ære at aflægge Dem en visit for nogle år siden, dengang De var premierminister."

"Ja, jeg syntes jo nok, jeg kunne huske … omend jeg ikke kan sige helt nøjagtigt …"

"Det skal De ikke tænke så meget over. Fortiden angår os ikke i øjeblikket. Hvad der derimod betyder noget er, at De bør være af samme opfattelse som jeg."

"Jeg ved ikke af, at jeg skulle være af samme opfattelse som De. Men jeg antager, at det er uden betydning. Og det er det, jeg siger til Dem nu, min kære Masseron. Der er ikke spørgsmål om at diskutere denne herres vilkår. Det gælder om at antage eller afslå hans tilbud uden diskussion. Her kan der ikke være tale om nogen købslåen under de foreliggende omstændigheder. En handel forudsætter, at begge parter har noget at tilbyde. – Vi har imidlertid intet at give af, mens denne herre kommer med sit tilbud og siger: 'Vil De have tre hundrede millioner francs i guld? I så fald må De gøre sådan og sådan med dem. Hvis det ikke passer Dem, så udmærket. Farvel og tak.' – Sådan er situationen, ikke sandt, hr. Masseron?"

"Jo, hr. præsident."

"Altså: Kan De undvære vor ven her? – Kan De uden hans bistand finde stedet, hvor guldet er gemt? Læg vel mærke til, at han gør det nemt for Dem ved at sætte Dem i stævne på det

sted, hvor skatten befinder sig, og næsten ligefrem udpeger dens nøjagtige position. Er det nok for Dem? Er De i stand til at opdage den hemmelighed, De har ledt efter i uge-, ja månedsvis?"

"Nej, hr. præsident," svarede Masseron ligefremt og uden tøven.

"Nuvel ..." sagde Valenglay og vendte sig så mod Don Luis:

"Og De, min herre – er det Deres sidste ord?"

"Det er det."

"Og hvis vi afslår, så ... farvel?"

"De har beskrevet stillingen meget præcist, hr. præsident."

"Men hvis vi derimod accepterer, vil guldet blive leveret os med det samme?"

"Ja, med det samme."

"Vi accepterer."

Og efter en kort tavshed, gentog han:

"Vi accepterer. Ambassadøren vil modtage sin instruks allerede i aften."

"Og De giver mig Deres ord?"

"Jeg giver Dem mit ord."

"I så fald er vi enige."

"Det er vi. Og nu –!"

Hele denne rad af sætninger blev fremsat hurtigt efter hinanden. Der var ikke gået fem minutter fra det øjeblik, hvor den tidligere premierminister var ankommet. Nu stod kun tilbage for Don Luis at holde det, han havde lovet.

Det var et højtideligt øjeblik. De fire mænd stod tæt sammen, som en flok gode venner, der var truffet på hinanden på en spadseretur og var standset op et øjeblik for at udveksle de

seneste nyheder. Valenglay stod med den ene arm støttet mod kajens brystværn – han havde ansigtet vendt mod floden og svingede sin stok over den store sandbanke. Patrice og Masseron stod tavse med lidt anspændte ansigtsudtryk.

Don Luis lo.

"Vær ikke alt for sikker på, at jeg ikke tryller guldet frem af jorden eller lader den åbne sig og vise Dem de fyldte guldposer, hr. præsident. Jeg fandt hele tiden ordene 'den gyldne trekant' vildledende, fordi de vakte en forestilling om noget hemmelighedsfuldt og fabelagtigt. Efter min mening gjaldt det blot det sted, hvor guldet var skjult – et sted, som måtte have form som en trekant – som fx. poserne lagt i en trekant. Virkeligheden er endnu mere simpel – De vil sikkert blive skuffet."

"Ikke, hvis De stiller mig overfor de atten hundrede poser guld."

"De gør det allerede."

"Hvad mener De?"

"Det jeg siger. Uden ligefrem at berøre guldposerne, kan De næppe komme dem nærmere, end De er i dette øjeblik."

Trods al deres selvbeherskelse kunne hverken Valenglay eller Masseron skjule deres forbavselse.

"De vil da vel ikke påstå, at jeg står på guldet, og at vi blot skal løfte lidt på en brosten for at se det?"

"Nej – for så ville der jo være en forhindring, som skulle fjernes. Men der er ingen forhindring mellem Dem og det, De søger."

"Ingen forhindring?"

"Nej, hr. præsident, De behøver kun at gøre en lille, ubetydelig bevægelse for at komme til at røre ved poserne."

"En lille ubetydelig bevægelse?"

"Ja, noget som enhver ville kunne gøre uden at anstrenge sig, ja næsten uden en bevægelse – som fx. at stikke Deres stok i vandet – eller ..."

"Eller?"

"Eller i en bunke sand."

Valenglay stod tavs og tilsyneladende uberørt; kun en næsten umærkelig skælven fo'r over hans skuldre. Han udførte ikke den bevægelse, Don Luis havde foreslået. Han behøvede det ikke. Han forstod.

De øvrige sagde heller ikke et ord, de stod som ramte af lynet ved den enkle og forbløffende sandhed, som var blevet dem præsenteret. Og i denne stilhed, ubrudt af nogen protest eller tegn på mistro, begyndte Don Luis atter at tale, ganske roligt og lavmælt:

"Ja, hr. præsident. Hvis De nærer den ringeste tvivl – men jeg ser, at det ikke er tilfældet – kan De stikke Deres stok et lille stykke ind i bunken – måske tyve tommer – og den vil støde på en forhindring – det er poserne med guld. Der er atten hundrede af dem, og som De kan se, udgør de ikke nogen særlig stor masse. Et kilo møntet guld er lig med tre tusinde et hundrede francs. Stablet tæt op til hinanden udgør poserne en samlet masse på femten kubikmeter – ikke mere. Hvis De former denne masse som en trekantet pyramide, får De en grundflade, hvis sider er højst tre meter lange. Højden svarer omtrent til denne mur. Dæk så det hele med et lag sand, og De får denne bunke."

Don Luis holdt en kort pause, før han fortsatte:

"Og denne sandbunke har ligget her i månedsvis, hr. præsident – sikret mod opdagelse, både af dem som søgte efter dens indhold og dem, som blot passerede forbi. Tænk Dem – en ganske almindelig, banal bunke sand! Hvem skulle komme i tanker om at grave hul i den for at se, hvad der er indeni? Hundene snuser til den, børnene leger rundt om den, en dagdriver lægger sig op ad den og tager sig en lur. Regnen bløder den op, solen gør den hård igen. Sneen breder sit hvide dække over den. Alt dette foregår ved dens overflade, men i dens indre hersker mørke – uigennemtrængeligt, hemmelighedsfuldt, uudforsket mørke. – Der findes intet skjulested i verden, som kan sammenlignes med det indre af en bunke sand, som ligger frit fremme for enhver. I den er der ingen, som leder – og den mand, som skjulte sin skat her, vidste hvad han gjorde."

Den forhenværende premierminister, nuværende præsident hr. Valenglay havde lyttet til Don Luis forklaring uden at afbryde ham. Han nikkede:

"Det gjorde han virkelig. – Men der er altså en mand, som er endnu klogere?"

"Det tror jeg ikke."

"Jo da, den mand, som gættede, at denne sandbunke gemte på 300 millioner francs. Den mand er en mester, som vi alle må bøje os for."

Smigret ved denne kompliment lettede Don Luis på hatten. Valenglay gav ham hånden.

"Jeg kan ikke tænke mig nogen belønning, som er den tjeneste værdig, De har ydet Deres land."

"Jeg forlanger ingen belønning," sagde Don Luis.

"Det er meget muligt, min herre, men jeg kunne godt ønske mig, at De i det mindste modtog en tak af folk, hvis ord har større vægt end mine."

"Er det nu virkelig nødvendigt, hr. præsident?"

"Særdeles nødvendigt, forekommer det mig. For resten er jeg også nysgerrig efter at vide, hvordan De fandt ud af hemmeligheden. Jeg ville derfor være glad for, hvis De ville indfinde Dem hos mig om en halv times tid."

"Jeg beklager meget, men jeg er borte herfra om et kvarter."

"Nej, nej – De må ikke rejse bort på den måde!" sagde Valenglay i en befalende tone.

"Hvorfor ikke, hr. præsident?"

"Nå ja, fordi vi ikke kender Deres navn, eller i det hele taget ved noget om Dem."

"Det er uden betydning!"

"I fredstid, ja måske. Men siden vi er i krig, så er det højst upassende."

"Men måske kunne De gøre en undtagelse i mit tilfælde?"

"En undtagelse, siger De? Og hvad bliver så det næste?"

"Vi kunne jo sige, at det er den belønning, jeg forlanger. Vil De afslå mig den?"

"Det er den eneste belønning, jeg føler mig ligefrem forpligtet til at afslå. Men De vil ikke forlange den. En god borger som De forstår de begrænsninger, alle er nødt til at underkaste sig. Min kære Masseron, vil De ordne sagen med den herre? I mit kontor senest om en time. På gensyn – jeg venter Dem."

Og efter en høflig hilsen gik han hen til sin bil, eskorteret af hr. Masseron.

"På min ære," sagde Don Luis leende. "Det er rigtig en mand for mig. Uden at blinke tager han imod tre hundrede millioner i guld og er samtidig parat til at lade Arsène Lupin arrestere."

"Hvad siger De?" udbrød Patrice forbløffet, "lade Dem arrestere?"

"Ja. Meningen er jo, at jeg skal indstille mig hos ham, vise papirer og jeg ved ikke hvad."

"Men det er jo uhørt!"

"Det er landets lov, min kære kaptajn. Den må vi bøje os for."

"Men ..."

"Tro mig, kaptajn, når jeg siger, at sådanne små ubehageligheder på ingen måde formindsker min tilfredsstillelse ved at kunne gøre mit land en stor tjeneste. Jeg har ønsket at gøre noget for Frankrig, og på bedst mulig måde udnytte den tid, jeg opholdt mig her. Det har jeg gjort. Og jeg har jo en anden belønning: de fire millioner! Jeg har så høje tanker om Coralie, at jeg ikke tror, hun vil røre ved de penge, skønt de jo i virkeligheden er hendes ejendom."

"Nej, det tror jeg nok, jeg vil kunne svare for på hendes vegne."

"Tak. – Og De kan være sikker på, at denne gave vil blive vel anvendt. – Så er alting altså klart – jeg har kun få minutter endnu at ofre på denne sag. Lad os bruge dem godt. Hr. Masseron er nu ved at samle sine folk. For at lette dem opgaven og undgå skandale, vil vi gå ned til kajen ved sandbunken. Der vil det være lettere for dem at tage mig."

"Jeg er taknemmelig for disse minutter," sagde Patrice. "Men først må jeg bede om tilgivelse."

"For hvad dog? – Fordi De var en smule troløs og lukkede mig inde i pavillonen? Ha ha! – Alt forladt; De gjorde det jo for at hjælpe Coralie. – Eller måske fordi De mistænkte mig for at ville beholde skatten selv? – Det kunne De jo ikke gøre for – hvordan skulle De dog kunne forestille Dem, at Arsène Lupin ville give pokker i tre hundrede millioner francs?"

"Nå ja, så ingen undskyldning," sagde Patrice. "Men al min taknemmelighed …"

"For hvad? For at have frelst Dem og Coralie? Det skal De ikke takke mig for – det morer mig at redde folk."

Patrice tog Don Luis' hånd og trykkede den kraftigt. Så sagde han i en spøgende tone for ikke at forråde sin bevægelse:

"Nuvel, så takker jeg Dem ikke. Jeg vil ikke takke Dem for at befriet mig for et frygteligt mareridt ved at lade mig vide, at jeg ikke var dette uhyres søn og afsløre hans virkelige identitet. Jeg takker Dem heller ikke, fordi jeg nu er et lykkeligt menneske – fordi livet nu ligger lyst og klart for mig og Coralie! – Nej, det taler jeg slet ikke om. – Men jeg må tilstå, at min lykke endnu er mig lidt – hvad skal man kalde det – lidt uforståelig, lidt tåget? Jeg er ikke længere i tvivl om noget, men jeg forstår på den anden side heller ikke hele sandheden, og indtil jeg gør det, vil det volde mig en vis ængstelse. Sig mig derfor – forklar mig – jeg ville gerne vide …"

"Sandheden? Den er jo klar som dagen!" sagde Don Luis. "De mest indviklede sandheder er altid såre simple. – Forstår De endnu ikke det hele? Tænk på, hvordan det hele er anlagt! – I seksten eller atten år opfører Simeon Diodokis sig som en

fuldtro ven, grænsende til selvfornægtelse – med andre ord, som en virkelig fader. Han har, foruden sin hævn, kun tanke for Deres og Coralies lykke. Han vil føre Dem sammen. Han sender Dem nøglen til haven og forbereder et møde. Men så sker der pludselig en fuldstændig forandring: han bliver Deres bitreste fjende og tænker kun på at dræbe jer begge to! – Hvad er der sket mellem disse to sindstilstande? Kun ét faktum – eller rettere en dato, nemlig natten til den tredje april og den tragedie, som udspiller sig på denne dato og dagen efter i Essarès' hus. Lige indtil den dag var De Simeon Diodokis' søn – *fra* den dag var han Deres værste fjende. – Vækker det slet ikke nogen undren hos Dem? Hvad mig angår, så hviler alle mine opdagelser netop på dette ene ejendommelige forhold."

Patrice rystede på hovedet uden at svare. Han forstod det endnu ikke fuldt ud.

"Sæt Dem der!" sagde Don Luis, "på vores ejendommelige sandbunke, og hør på mig. Det vil ikke tage fem minutter."

De befandt sig nu på Berthous oplagsplads. Dagslyset var begyndt at svinde, konturerne af den modsatte Seinebred blev lidt efter lidt utydelige. Prammen vuggede sagte ved kajen.

Don Luis fortalte:

"Den aften, da De fra bibliotekets galleri var vidne til tragedien i Essarès Beys hus, så De to mænd, fanget og bundet af deres medskyldige: Essarès Bey og Simeon Diodokis. De er nu begge døde. Den ene af dem var Deres fader. Men lad os først tale om den anden. Essarès Bey var i en kritisk situation den aften. Efter at have drænet det meste af Frankrigs guldbeholdning og sendt den afsted til en fremmed magt, prøvede han nu på at tilegne sig resten af de indsamlede

millioner for egen mund. Tilkaldt af gnistregnen lå *La Belle Hélène* fortøjet ved anløbsbroen derhenne. Guldet skulle i løbet af natten flyttes fra sandbunken til motorprammen. Alt gik efter planen, indtil hans håndlangere greb ind, advaret af Simeon. – Derpå kom så afpresningen, oberst Fakhis død osv. Essarès fik samtidig at vide, at hans medhjælpere kendte til hans planer, og at oberst Fakhi havde underrettet politiet, med andre ord: han sad kønt i suppedasen. – Hvad skulle han gøre? At flygte var nærmest gjort umuligt på grund af krigen. Og desuden ville en flugt næsten med sikkerhed være ensbetydende med at sige farvel til både guldet og Coralie – og det ville han ikke. Der var altså kun én udvej, nemlig at gøre sig usynlig og alligevel forblive på slagmarken, tæt på skatten og Coralie. – Natten kom, og han udførte sin plan. Så vidt Essarès, nu kommer vi så til Simeon Diodokis."

Don Luis holdt inde for at få vejret. Patrice havde lyttet ivrigt til ham; det var som om hvert ord kastede en lille smule lys i det dybe mørke.

"Den mand, som kaldtes Gamle Simeon," vedblev Don Luis, "dvs. Deres fader Armand Belval, allerede en gang før et offer for Essarès Bey, tillige med Coralies moder – havde også nået et vendepunkt i sit liv. Han stod tæt ved sit mål. Han havde forrådt og udleveret sin fjende Essarès til oberst Fakhi og hans medsammensvorne. Det var lykkedes ham at føre Dem og Coralie sammen. Han havde sendt Dem nøglen til pavillonen. Han håbede, og det med rette, at alt i løbet af få dage ville føje sig efter hans ønsker. Men den følgende morgen røbede visse tegn, som jeg for øvrigt ikke ved noget om, at en truende fare var under optræk, og han forudså uden tvivl den plan, som

Essarès var i færd med at udpønse. Han måtte advare Dem, straks og uden tøven – han måtte telefonere til Dem. Tiden var kostbar, faren blev mere og mere klar. Essarès forberedte et attentat på den mand, han for anden gang havde udvalgt til sit offer. Kan De sætte Dem i Simeons sted, da han mærker, at han er forfulgt, og lukker sig ind i biblioteket? Han ringer Dem op. Essarès banker på døren. Og Deres fader råber stønnende i telefonen til Dem: 'Er det Dem, Patrice? Har De fået nøglen? … og brevet? Ikke? … Men det er forfærdeligt … så ved De ikke …' Og derpå et hæst skrig, som De hører i telefonen, og nogle utydelige lyde fra en kamp. Skrigene bliver svagere – der bliver stille – alt er forbi. Deres fader er død – myrdet – Essarès, som en gang tidligere har gjort et mislykket mordforsøg på denne mand, har nu fået hævn over sin gamle fjende."

"Å, min ulykkelige fader!" mumlede Patrice.

"Ja, han var ulykkelig. – Dette indtraf klokken nitten minutter over syv, som De selv har konstateret. Nogle minutter efter ringede De selv, og det var da Essarès, som svarede, mens Deres faders døde legeme lå for hans fødder."

"Å, den skurk! – Og dette lig, som vi aldrig fandt?"

"Ja, det blev forvandlet til Essarès Bey – blev klædt om, så det lignede ham. Og her ligger hele mysteriet: den døde Simeon Diodokis blev til Essarès Bey, og den levende Essarès blev til Simeon Diodokis."

"Nu forstår jeg det!" udbrød Patrice.

"Angående forholdet mellem de to mænd," vedblev Don Luis, "så ved jeg ikke noget helt bestemt. Hvor meget Essarès vidste om Simeon står mig ikke ganske klart. Det er muligt, at han ikke havde nogen anelse om, at Simeon var Deres fader. – Hvad

jeg imidlertid antager for givet er, at dette nye mord ikke var nogen pludselig indskydelse. Jeg tror fuldt og fast på, at Essarès har bemærket visse ligheder i højde og skikkelse, har forberedt sig på at indtage Simeons plads, hvis omstændighederne skulle gøre det nødvendigt for ham at forsvinde. Og det var jo let nok. Simeon Diodokis gik med paryk og havde intet skæg. Essarès var derimod skaldet og havde skæg. Han barberede sig, knuste Simeons ansigt mod det glødende kamingitter og masede sit afragede skæg ned i den blødende masse, iførte liget sine egne klæder og tog selv Simeons paryk, briller og uldne halstørklæde på. Forvandlingen var fuldstændig."

Patrice tænkte efter et øjeblik, så kom han med en indvending:

"Ja, dette skete klokken nitten minutter over syv. Men der indtraf noget andet klokken treogtyve minutter over tolv!"

"Nej, der skete intet."

"Men uret, som var gået i stå klokken treogtyve minutter over tolv?"

"Det har ingen betydning – det var et falsk spor, han ville lokke os til at tro. Han måtte jo først og fremmest undgå, at der kunne rettes nogen anklage mod den nye Simeon."

"Hvilken anklage?"

"Hvilken anklage? Naturligvis den, at han skulle have dræbt Essarès Bey! Et lig bliver fundet. Hvem mon har begået mordet? Mistanken ville straks falde på Simeon – han ville blive forhørt og arresteret. Og man ville genkende Essarès under Simeons maske. Nej, han måtte være fri og kunne bevæge sig omkring, som han ville. – For at opnå dette, holdt han mordet hemmeligt hele formiddagen og sørgede for, at ingen kom ind i biblioteket.

Han gik tre gange hen og bankede på sin hustrus dør for at hun kunne bevidne, at han endnu var i live om formiddagen. – Senere, da hun gik ud, hævede han stemmen og befalede Simeon – med andre ord, sig selv – at følge hende til sygehuset i Champs-Élysées. Og på den måde troede fru Essarès, at hun havde forladt sin mand frisk og rask derhjemme, og gik ud, eskorteret af den gamle Simeon, mens hun i virkeligheden forlod Simeons lig og blev fulgt af sin mand. – – Hvad skete der så? Det, som slynglen havde planlagt. Politiet kom, efter at de havde modtage brevet fra oberst Fakhi, og de fandt et lig. Hvis lig? Der var ikke den mindste tvivl, tyendet genkendte deres herre, og da fru Essarès kom tilbage, var det hendes mand, hun så ligge foran kaminen, hvor han den foregående aften havde gennemgået torturen. – Simeon, det vil sige Essarès selv, hjalp med at identificere liget. De blev også selv narret. Knebet var lykkedes."

"Ja," nikkede Patrice, "sådan må det være foregået – det hele passer sammen."

"Knebet var lykkedes," gentog Don Luis, "og ingen kunne regne det ud. For var der ikke et yderligere bevis: det brev, Essarès havde skrevet og lagt på skrivebordet? Det var dateret den fjerde april kl. tolv, stilet til hans hustru, og indeholdt meddelelse om, at han ville rejse bort. Og hans nummer blev tilmed begunstiget ved, at selv de omstændigheder, som burde have røbet sandheden, tværtimod kom til at hjælpe med at skjule den. – Deres fader plejede f.eks. at bære et lille album i inderlommen på sin vest med billeder af Dem og Coralie. Essarès havde ikke opdaget det, og fjernede ikke vesten, men da man fandt albummet, accepterede man straks det fuldstændig

usandsynlige forhold, at Essarès skulle bære et album fuldt af billeder af sin egen hustru og kaptajn Belval på sig! – Og ligeledes, da man i den afdødes hånd fandt en medaljon med de to sidste fotografier af jer og et sammenkrøllet stykke papir, hvor der stod noget om en gylden trekant, mente man at både medaljonen og papiret var noget Essarès havde tilegnet sig i dødsøjeblikket! Så fuldstændig hypnotiseret var alle til at tro, at det døde legeme var Essarès Beys og ikke kunne være nogen anden. – Essarès Bey er død – Simeon Diodokis længe leve!"

Don Luis lo højt. Hele dette eventyr forekom ham virkelig morsomt.

"Og så gik Essarès i gang med sit værk, skjult under sin fortræffelige maske. Samme dag overhørte han Deres samtale med Coralie, og overvældet af raseri ved at se Dem stå bøjet over hende, affyrede han et skud fra sin revolver. Men da dette attentat mislykkedes, løb han hurtigt væk og spillede en detaljeret komedie nede ved den lille dør i haven, kastede nøglen over muren for at udlægge et falsk spor, og lagde sig ned på jorden, som om han var halvdød efter at fjenden havde forsøgt at kvæle ham. Og for at være endnu mere sikker begynder han at spille vanvittig."

"Men hvad var formålet med denne foregivne galskab?"

"Formålet? Naturligvis at få folk til at lade ham være i fred og undlade at komme med spørgsmål eller få mistanke til ham. Så længe man mente, han var gal, kunne han bevæge sig ubemærket og tavs omkring, som det passede ham. Fru Essarès ville straks have genkendt hans stemme, første gang han talte, ligegyldigt hvor dygtigt han formåede at forandre sin stemme. Fra dette øjeblik af er han altså gal. Han er et væsen uden

ansvar. Han går omkring, som han har lyst. Han er gal, og hans galskab er så almindeligt accepteret, at han nærmest fører Dem ved hånden til sine tidligere medsammensvorne og får Dem til at sørge for, at de bliver arresteret, uden at De blot et øjeblik mistænker, at denne galning måske i virkeligheden plejer sine egne interesser. Han er en gal mand, en sølle, harmløs galning, en af disse ulykkelige, som ingen kunne drømme om at mistænke for noget. Og nu har han i virkeligheden kun to modstandere tilbage at bekæmpe: Coralie og Dem. Og det er let. Jeg vil tro, han havde fået fingre i en dagbog, som Deres fader havde efterladt. Han kender i ethvert tilfælde helt sikkert til den, De førte. Her finder han historien med gravene, og han ved, at De og Coralie den 14. april vil foretage en lille pilgrimsfærd til disse grave. Hans plan er klar: Han vil gøre med sønnen og datteren, med vore dages Patrice og Coralie, præcis som han for femten år siden gjorde med faderen og moderen. Dette attentat lykkes ham til at begynde med, og han ville have ført det til ende, hvis ikke en tanke var faldet vor stakkels Ya-Bon ind, takket være hvilken der nu kom en ny modstander ind på scenen, nemlig mig selv … Men jeg behøver ikke at gå videre. De kender resten af historien lige så godt som jeg, og De kan lige så godt som jeg dømme denne umenneskelige slyngel i al hans glans, som han i et tidsrum af fireogtyve timer lader sin sammensvorne Grégoire blive kvalt, begraver Coralie under sandbunken, dræber Ya-Bon, får mig låst inde i pavillonen – eller det troede han i hvert tilfælde – begraver Dem levende i Deres faders grav, og skaffer sig af med portneren Vacherot. Nå, kaptajn Belval, mener De, at jeg burde have forhindret ham

i at begå selvmord, denne nydelige herre, som forsøgte at snyde sig igennem i sidste øjeblik ved at posere som Deres fader?"

"De har ret," sagde Patrice, "De har haft ret hele tiden, fra begyndelsen til enden. Jeg forstår nu det hele, alle detaljerne. – Kun et punkt står tilbage: Den gyldne trekant. Hvordan fandt De ud af sandheden? Hvad var det, som fik Dem til at gå ned til denne sandbunke og gjorde Dem i stand til at frelse Coralie fra en forfærdelig død?"

"Å, den del af det var ganske simpel," svarede Don Luis, "det faldt mig ind, nærmest uden at jeg behøvede at tænke over det. Jeg skal forklare det i få ord. Men lad os gå lidt væk herfra – Masserons vagtposter begynder at blive mig lidt for nærgående."

Detektiverne var nu posteret ved begge indgangene til oplagspladsen. Hr. Masseron var kommet tilbage og stod og gav dem instrukser. Han talte åbenbart om Don Luis og gjorde sig rede til at rykke ind på livet af ham.

"Lad os gå ud på prammen," sagde Don Luis. "Jeg har efterladt nogle papirer der, som er vigtige for mig."

Patrice fulgte med ham. Lige overfor kahytten hvor Grégoires lig lå, fandtes der en anden kahyt, som den samme trappe førte ned til. Der var kun et bord og en stol derinde.

"Se her, kaptajn," sagde Don Luis, idet han tog et brev op af skuffen. "Her er et brev, som jeg vil bede Dem – men lad os ikke spilde flere ord. Jeg kan næppe nå at tilfredsstille Deres nysgerrighed; vore venner kommer nærmere. – Ja, som sagt, den gyldne trekant …"

Han lyttede efter, hvad der foregik udenfor, med en opmærksomhed, hvis hensigt Patrice snart skulle komme til at

forstå. Og mens han stadig lyttede, sagde han:

"Den gyldne trekant? Der findes problemer, som man løser mere eller mindre ved et rent tilfælde og uden at gøre noget for det. Man ledes til en rigtig konklusion ved forskellige ydre hændelser, som man sig selv uafvidende vælger imellem – man føler os frem i mørket, gransker en sag, vælger og vrager – og pludselig finder man det, man søger! Altså: Om morgenen, da Essarès Bey troede Dem begravet under gravstenen, kom han tilbage til mig, som han mente var lukket inde i atelieret. Han havde fået den smukke tanke at lukke op for gassen for mig. Derefter gik han til Berthous oplagsplads. Her tøvede han, og denne tøven blev en værdifuld ledetråd for mig. Han tænkte på at befri Coralie. Men så kom der folk forbi, og han gik videre. Da jeg vidste, hvor han agtede sig hen, gik jeg tilbage for at hjælpe Dem, og fik Deres venner i Essarès' hus til at tage sig af Dem. Så gik jeg herhen igen. Det var omstændighederne, som tvang mig til at gå tilbage. Jeg undersøgte prammen her, ikke så meget i håb om at finde guldet, men mere for søge efter en ledetråd, og også – det indrømmer jeg – efter de fire millioner, som var i Grégoires besiddelse. Når jeg begynder at undersøge et sted og ikke finder det, jeg leder efter, så tænker jeg altid på Edgar Poes ypperlige fortælling *Det stjålne brev* – kender De den? Politiet ransager hver en krog og niche i værelset og bryder tilmed gulvet op, men finder intet. Så kommer Dupin og går direkte hen til en brevholder, som hænger på væggen i en lille messingkrog og kun indeholder ét tilsmudset og krøllet brev. Men det er imidlertid netop det dokument, man søger. – Jeg fulgt instinktivt den samme metode. Jeg så efter der, hvor det ikke ville falde nogen ind at kikke, undersøgte steder, som slet

ikke var skjulesteder, fordi de ville være alt for lette at finde. Det var også det, som gav mig ideen til at blade i fire gamle vejvisere, som stod på en hylde. – Og der fandt jeg så de fire millioner. Samtidig vidste jeg alt, hvad jeg havde brug for at vide."

"Om hvad?"

"Om Essarès temperament, hans vaner, hans forestillinger om et godt skjulested. Vi havde lagt os fast på en tanke om, at det skulle være vanskeligt, men vi burde have holdt os til det simple, det overfladiske. – Jeg havde yderligere to fingerpeg at gå efter. Jeg havde lagt mærke til, at stigen, som Ya-Bon måtte have taget herfra, var fuld af sand forneden. Endvidere huskede jeg, at Ya-Bon havde tegnet en trekant med kridt på fortovet, og denne trekant havde kun to sider, mens den tredje side udgjordes af muren. Hvorfor denne detalje? – Hvorfor ikke også tegne den tredje kridtstreg? … Nå, men for at gøre en lang historie kort, så tændte jeg mig en cigaret, satte mig på dækket på prammen her, og mens jeg så omkring mig, sagde jeg til mig selv: 'Nå, Lupin, gamle dreng – fem minutter og ikke længere.' Og da jeg havde røget omkring det kvarte af cigaretten, så havde jeg det."

"De havde regnet det ud?"

"Jeg havde regnet det ud. Jeg kan ikke sige Dem præcist, hvad der fik lyset til at gå op for mig – måske var det alle omstændighederne tilsammen. Det er en temmelig kompliceret psykologisk proces skal jeg sige Dem, nærmest som et kemiforsøg. Den rette sammenhæng fremstår pludselig ved en række af mystiske reaktioner og kombinationer, som man har for sig. Og så havde jeg jo også det særlige incitament,

at jeg var nødt til at finde skjulestedet, for lille søster Coralie måtte jo reddes! Hvis jeg fejlede eller ventede for længe, ville det betyde hendes død. Der befandt sig en kvinde her, inden for en omkreds af en halv snes meter eller så. Jeg var nødt til at regne det ud, og det gjorde jeg. Lyset gik op for mig. Elementerne samlede sig. Og jeg gik direkte til sandbunken, jeg så sporene efter stigen og øverst oppe, nær ved toppen, var der nogen som havde trampet. – Jeg begyndte at grave. Tænk Dem min ophidselse, da jeg fik fat i et par af poserne! – Jeg løftede dem op, og der lå Coralie – bevidstløs og halvkvalt, men dog i live. Der var ingen mennesker i nærheden, så jeg trak hende uden videre ud, fik fat i en droske og kørte hende hjem. Så rettede jeg atter min opmærksomhed mod Essarès og portneren Vacherot, og da jeg opdagede hans planer, gik jeg hen og lavede en aftale med doktor Geradec. – Endelig lod jeg Dem føre til det private sygehus ved Montmorency og gav besked om, at også Coralie skulle føres derhen. – Det var det hele, kaptajn – alt sammen klaret på mindre end tre timer. Da lægens bil kørte mig tilbage til sygehuset, ankom Essarès samtidig for at få sin sårede hals tilset. – Jeg havde ham i min vold."

Don Luis tav. Der behøvedes nu ikke flere ord mellem de to mænd, hvoraf den ene havde ydet den anden så store tjenester, som det stod i nogen mands magt at yde, og den anden vidste, at han ikke kunne takke ham nok. Patrice var klar over, at han aldrig ville få lejlighed til at vise sin taknemmelighed fuldt ud. Men Don Luis var også hævet over den slags ting. Man kan ikke gøre en mand tjenester, som selv råder over sådanne hjælpemidler, og udfører underværker på samme måde som andre passer deres daglige dont.

Patrice trykkede atter hans hånd varmt uden at sige et ord. Don Luis tog imod den hyldest, som lå i den bevægede tavshed og sagde:

"Hvis nogen nogensinde skulle finde på at tale om Arsène Lupin i Deres nærvær, kaptajn – så læg et godt ord ind for ham, vil De det? Han fortjener det." Og han tilføjede smilende: "Det er nok latterligt, men jo ældre jeg bliver, jo mere forsigtig bliver jeg med mit rygte. Da Fanden blev gammel, gik han som bekendt i kloster, ikke sandt!"

Han lyttede igen, og sagde så:

"Nu er det på tide, vi skilles, kaptajn. Overbring Coralie min hilsen. Hende får jeg aldrig lejlighed til at lære nærmere at kende – og hun ikke mig. Det er måske også bedst således. – Farvel, kaptajn."

"Så skal vi altså tage afsked?"

"Ja. Jeg kan høre hr. Masseron. Vil De være så venlig at hente ham og føre ham herned?"

Patrice tøvede. Hvorfor sendte Don Luis ham efter Masseron? Var det meningen, at han, Patrice Belval, skulle gå i brechen for ham?

Denne tanke tiltalte ham, og han løb op ad kahytstrappen.

Så skete der noget, som Patrice aldrig skulle komme til at fatte, meget hurtigt og ganske uforklarligt. Det var, som dette lange og dystre eventyr *skulle* afsluttes pludseligt og med et uforklarligt melodrama.

Patrice mødte hr. Masseron på dækket.

"Er Deres ven her?" spurgte embedsmanden.

"Ja – men lad mig først sige et ord – De har vel ikke til hensigt at –"

"Vær ikke urolig. – Vi vil ikke gøre ham noget ondt – tværtimod."

Svaret lød så bestemt, at kaptajnen ikke ville sige mere. Hr. Masseron gik ned først, Patrice fulgte efter.

"Hvad nu?" udbrød Patrice, "jeg lod da kahytsdøren stå åben?"

Han trykkede på døren. Den gik op. Men Don Luis var ikke længere derinde.

Ingen havde set ham gå, hverken detektiverne, som stod ude på oplagspladsen eller dem, som allerede var ude på prammen.

"Når De engang får undersøgt prammen her grundigt," sagde Patrice, "vil De sikkert finde, at den er godt forsynet med smuthuller og flugtveje."

"Så Deres ven er formodentlig stukket af gennem en eller anden hemmelig luge og er svømmet væk!" sagde hr. Masseron, som lod til at blive temmelig misfornøjet.

"Det må jeg antage," sagde Patrice leende. "Hvis han da ikke er forsvundet pr. undervandsbåd!"

"En undervandsbåd i Seinen?"

"Ja, hvorfor ikke? Jeg tror ikke, der findes nogen grænser for, hvad min ven er i stand til at præstere."

Men hvad der fuldstændig tog luven fra hr. Masseron var, at der midt på bordet lå et brev, som Don Luis havde taget frem af bordskuffen, dengang han indledte samtalen med Patrice.

"Han ønskede altså, at jeg skulle komme herned? – Allerede før vi mødte hinanden, forudså han, at jeg ville blive nødt til at bede ham om at opfylde visse formaliteter."

Brevet lød således:

"Tilgiv mig, at jeg forsvinder, og vær overbevist
om, at jeg på min side meget godt forstår

grunden til, at De er kommet. – Min stilling er jo i virkeligheden ikke så ganske lovformelig, og De har ret til at forlange en forklaring af mig. Den skal jeg give Dem en anden gang. De skal få at se, at når jeg tjener Frankrig på min egen facon, så er det slet ikke så dårlig en facon endda, og mit land skal nok blive mig en vis tak skyldig for de tjenester, jeg vil yde det under denne krig. Den dag, vi mødes igen, vil De sikkert takke mig. Så vil De – ja, jeg kender Deres hemmelige ærgerrighed – være politipræfekt. Måske vil jeg endda være i stand til personligt at fremme en udnævnelse, som jeg anser for velfortjent.

Jeg har den ære at forblive" ... osv.

Hr. Masseron stod tavs et øjeblik.

"Et mærkeligt menneske – en forunderlig karakter!" sagde han endelig. "Hvis han havde villet, kunne vi have betroet ham store opgaver. Det var det, jeg havde fået besked på at gøre."

"De kan være ganske overbevist om, at han selv nok vil gøre noget endnu større," sagde Patrice. "Som De siger – han er en forunderlig karakter. Og endnu mere forunderlig og storslået, end De kan forestille Dem. Hvis hver af de allierede nationer havde haft nogle få mænd af hans støbning til deres rådighed, så ville krigen snart være forbi."

"Jeg tror, De har ret," sagde hr. Masseron. "Men sådanne mænd er som regel ensomme, ufordragelige folk, som

udelukkende agerer efter deres egne fordomme, og ikke vil lade sig styre af nogen autoritet. De er ligesom den fyr, denne berømte eventyrer, som for nogle år siden fik den tyske kejser til at besøge sig i fængslet og skaffe sig løsladt … og siden hen, efter en kærlighedsskuffelse kastede sig havet fra en klippe på Capri."

"Hvem var det?"

"Å, De kender jo den fyrs navn lige så godt som jeg! … Lupin, var det: Arsène Lupin."

Om "Den gyldne trekant"

Forfatter: Maurice Leblanc (1864-1941).
Org.udgave: *Le Triangle d'or.* Føljeton i *Le Journal* 20. maj til 26. juli 1917, bogudgave Éditions Pierre Lafitte, Paris 1918.
Denne udgave er primært baseret på Maurice Leblanc: *Arsene Lupins Eventyr: Det gyldne Triangel*, føljeton i dagbladet *Stavangeren* 26. april – 19. juli 1919. Fordansket, gennemgået og tilrettet ved Kim N. Jensen, som også har oversat udeladte sekvenser *(bl.a. en stor del det næstsidste kapitel, som Stavangeren åbenbart har ment var for stærke sager for læserne)*.
Oversætter: Ikke oplyst i forlæg.
Forside: Efter omslag af Riccardo Salvadori (1866-1927) til *Il triangolo d'oro* i serien *Il Romanzo Mensile, Corriere della Sera*, Milano oktober 1920.

ISBN 978-87-7628-004-8
1. ebogsudgave

© 2024 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk